

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

ОЛИВИЯ ПАРКЪР
*Тлайнственият
пазител*

ОЛИВИЯ ПАРКЪР ТАЙНСТВЕНИЯТ ПАЗИТЕЛ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Деликатен проблем...

Лейди Розалинд Дивайн е непорочна дама, но и досадница, която невъзмутимо пъха носа си в чуждите работи — заради което брат ѝ отказва да я остави без надзор по време на сватбеното си пътешествие. Но Розалинд няма да направи нещата по-лесни за някаква незначителна и нежелана „бавачка“ и се заклева да използва всичките си хитрости, за да разкрие мистериозния си пазител.

Никълъс Кинкейд, маркиз Уинтърборн, се съгласява тайно да наглежда разглезената, упорита сестра на приятеля си, въпреки че вбесяващата ѝ склонност към пакости го кара да постави под въпрос решението си. Макар да е ограничен от правилата на обществото и приятелството, духът и чувствеността на Розалинд предизвикват бурно желание у Никълъс да изиграе много по-различна роля в живота ѝ — такава, която води до страст, екстаз... и неизбежен скандал.

На брат ми, Франки.

*Благодаря, че ме носеше в дъжда, защитаваше ме от
побойници и затова че споделяше тайните си запаси от
бонбони с вкус на диня.*

И аз те обичам.

И на мама.

Благодаря ти.

*Но никога не повярвах, че в действителност обичаш да
переш.*

ГЛАВА 1

Книжарница Лакингтън

Лондон

Съществуваха три занимания, в които лейди Розалинд Дивайн се смяташе за особено веща.

Първо: Имаше набито око за мода и с охота споделяше таланта си с всяка млада дама в нужда, често превръщайки наистина незабележими самотници в тихи красавици с препълнени тефтерчета за танци.

Второ: Притежаваше неоспоримото умение да сватовства като често усилията ѝ оставаха незабелязани от щастливата двойка.

И трето: Можеше да подслушва с отработената лекота на професионален шпионин.

Разбира се, ако на пътя ѝ не се изпречеше някой едър простак.

Досега на Розалинд никога не ѝ беше минавало през ум да удуши човек, но идеята започваше да ѝ се струва все по-привлекателна с всяка изминала минута.

Обектът на неудовлетворението ѝ бе джентълменът — като младата жена подозираше, че мъжът е далеч от това определение — от другата страна на лавицата с книги, който продължаваше да блокира гледката ѝ с невероятно широките си рамене.

Как се предполагаше, че може да шпионира двойката зад него като той не спираше да мърда постоянно?

Вече се намираше на четвъртото стъпало на стълбицата пред полицата, докато се местеше предпазливо с хлъзгащите се боти от едната на другата страна, за да види какво става зад него. Колко точно висок беше този човек?

Ако се покатереше дори малко по-нагоре, със сигурност щеше да загуби равновесие. Височините я замайваха и плашеха и не беше нужно да е прекалено нависоко, за да ѝ въздействат. Само веднъж в живота ѝ се бе наложило да изкачи едно дърво... и за малко всичко да завърши трагично.

Затваряйки очи за секунда, тя си пое дълбоко и премерено въздух, за да успокои нервите, а също и раздразнението си. Застоялата, но странно привлекателна, миризма на хартия и мастило заля сетивата ѝ.

Несъмнено мъжът от другата страна на рафта с книги нямаше намерение да ѝ пречи нарочно, уверяваше сама себе си. Освен това Розалинд не беше от жените, които обичаха да преувеличават. Е... не и прекалено често, общо взето. Само понякога? Добре де, доста често всъщност.

Кимна, вече убедена, че ненавременните му движения са чисто съвпадение. Беше абсурдно да вярва в обратното, убеждаваше се тя. Въпреки това той несъмнено стоеше там и я дразнеше.

Стиснала здраво двете страни на стълбата, Розалинд се надигна колкото смееше по-нагоре, за да надзърне над редицата книги върху горния рафт... и проклета да бе, но онзи дяволски мъж се размърда и отново закри гледката ѝ.

Нарочно ли го правеше? Откъде можеше да знае, че шпионира?

Не би могъл да знае. Освен това, от негова гледна точка, бе вероятно тя просто да преглежда внимателно някоя от наблъсканите до пръсване книги върху лавицата.

Но тогава защо всеки път, когато наклонеше глава, той се преместваше и се изпречваше пред погледа ѝ? Може би наистина го правеше нарочно. Вероятно щеше да е най-добре да провери подозренията си, и то веднага.

Предпазливо заслиза надолу по стълбицата, като внимаваше за подгъва на бледозелената си ежедневна рокля. Дървото скърцаше и пращеше с всяко нейно движение, вдигайки доста шум в тихата книжарница. Когато стъпи на твърда земя се огледа небрежно в двете посоки на пътеката, доволна, че никой не я наблюдава.

След като премести стълбата с пет крачки по надолу, Розалинд внимателно изкачи стъпалата още веднъж, като се спря на четвъртото — не смееше да отиде по-високо.

За цели пет секунди имаше пряка видимост към лорд Бийчъм и мис Хъниуел... докато една тъмна, висока сянка не се появи, за да наруши гледката ѝ отново.

Ядосано изпуфтяване се изплъзна от устните ѝ, отмествайки една непокорна катраненочерна къдрица, паднала върху дясното ѝ око.

Може би трябваше да се поддаде на първичния си инстинкт да протегне ръце през купчините книги и да го сграбчи за разхлабеното шалче. В края на краищата, той не би имал никакво време да реагира.

Замисли се върху безсрамната си фантазия още известно време, след което поклати глава. Не, не, доста книги щяха да бъдат съборени междуременно, което несъмнено щеше да предизвика голяма врява. А и вероятността да е достатъчно силна, за да се справи със задачата, бе доста малка. Вратът му изглеждаше наистина здрав. Честно казано, не ѝ се нравеше идеята да прекара остатъка от живота си, гниеца в Бедлам заради един кратък момент на лудост. Ах, ала идеята бе толкова съблазнителна...

— Същински надути жаби, всички до един!

Подскачайки от изненада, Розалинд едва не се строполи на пода. Прегърна двете страни на стълбата и успя да сдържи вика си като от устните ѝ се изплъзна само леко възклицание. Досадният мъж от другата страна на извисяващата се лавица се извърна рязко, сякаш в отговор. За секунда погледите им се срещнаха и задържаха един върху друг между рафтовете достатъчно дълго, за да забележи, че очите му имат необикновен нюанс на искрящо сиво.

През живота си бе познавала само един човек със същия забележителен цвят на погледа, но не би могло...

Откъсна очи от него и се насили да отслаби хватката си върху стълбата. Несъмнено по-късно щеше да открие синини по вътрешната страна на ръцете си.

Наложи си да погледне надолу, все още леко разтреперана. Светлокосата мис Луси Мериуедър стоеше точно под нея, поставила свитите си в юмруци ръце на кръста и имаше доста раздражен вид.

— Какво има? — попита Розалинд.

Луси се втренчи безмълвно в нея, с присвити светлосини очи и стиснати устни.

— Облогът — прошепна тя. — Как е възможно да измислят нещо такова!

Розалинд премигна насреща ѝ и се запита дали милото момиче не си е загубило ума, защото тя определено се чувстваше така, сякаш е загубила своя. Случи се толкова бързо, но изглежда не можеше да се отърси от спомена за онези омайващи очи, които я пронизваха. Може би той продължаваше да се взира в нея и сега?

Съвсем бавно извърна глава, за да се увери, докато мислено се забавляваше с мисълта, че би могла да протегне ръка и да му бръкне в окото, ако все още е там.

Но той си бе отишъл. Раменете ѝ моментално се отпуснаха облекчено. Дали напрежението в тялото ѝ беше породено от вбесяващия мъж, или от факта, че за малко не изхвърча от стълбата, заради внезапното възклицание на Луси? Би трябвало да е второто. Розалинд се възприемаше като същински камък, що се отнасяше до повечето мъже. Никой от тях, с изключение на един, не бе успял да предизвика у нея нещо различно от учтиво отношение. А той никога не би дошъл в Лондон.

Луси въздъхна с раздражение:

— Как може да си толкова спокойна? Тези непоносими богаташчета са се обзаложили и ти си наградата. Вече се вдигна доста шум по въпроса.

— О, пфу — промърмори Розалинд, която най-накрая можеше да се съсредоточи върху това, което приятелката ѝ говореше. — Намирам цялата ситуация за малко комична и напълно абсурдна.

Наистина, щом се разнесе новината за приближаващото сватбено пътешествие на брат ѝ, лудост бе плъзнала измежду хазартните типове в Лондон. Очевидно докато страховитият херцог бе надалеч, ергените на висшето общество бяха решили да си поиграят и уговаряха тайни залози, всеки виждайки себе си като бъдещия зет на херцога.

— От това нищо няма да излезе. Уверявам те — отвърна Розалинд. — Миналата година ежедневно се обзалагаха какъв ще е цветът на роклята ми. Щом разбрах, се постарях да излизам по няколко пъти на ден, като всеки път се преобличах. Само след половин ден съвсем се объркаха, започнаха да спорят за достоверността на докладваните цветове и нямаха друг избор, освен да се откажат от играта си. Чиста глупост.

— Е, след като семейството ти организира бал тази вечер, може би трябва да обсъдим плачевното състояние на свободните джентълмени, които ще присъстват — каза Луси нетърпеливо. — Или най-малкото аз ще го изкоментирам. Изглежда, ти си прекалено заета да флиртуваш с мъжа на съседната пътека.

Розалинд се изпъна.

— В действителност не правех нищо такова.

— Флиртуваше — обвини я Луси весело. — Мисля, че очевидно го харесваш.

— Не е вярно — прошепна мис Дивайн. — Дори не зная кой стоеше там.

Приятелката ѝ се изкикоти.

— Както и да е, само те дразня. Господ е свидетел, че никой не е достатъчно добър за теб.

— Това не е истина — рече Розалинд в своя защита. — Аз просто изчаквам.

— Какво? — попита Луси.

— Подходящият, разбира се.

— И как се предполага, че ще го откриеш? Всеки един сезон, откакто дебютира, си заета да раздаваш модни съвети на дебютантките в нужда и да им намираш половинки. Ами, ако твоят любим стои точно пред теб, а ти не го забележиш?

— Тогава ще си остана сама.

Луси изсумтя деликатно.

— Дъщеря на херцог! Богата, уважавана и неомъжена? Хората ще си помислят, че си луда.

— Може би ще си помислят, че съм романтична и меланхолична — отвърна Розалинд с измамно весел тон и се насили да се усмихне.

Луси повдигна една от златистите си вежди при тази забележка и започна да търси нещо в дамската си чантичка.

— А, ето го — разгъна смачкан лист хартия и направи гримаса. — Това е списък с ергените от този сезон, който направих. Опасявам се, че е доста пестелив — изцъка с език. — Какво ще правя? Баба ми каза, че съм стара стока, а татко — че вече ми се появяват бръчки около очите. Лара твърди, че съпругът ѝ имал братовчед, който се казва Юстас, но не мисля, че името ми харесва. Познавах други двама със същото име и те бяха доста... ами, нечистоплътни. Мама казва, че лорд Кентън ще си потърси съпруга, след като свърши периодът му на траур, но това ще е чак след година, а дотогава ще съм още по-стара и сбръчкана, и...

Предвид, че темата беше безкрайна и твърде досадна, Розалинд едва потисна желанието си да изстене. Луси беше на двадесет и две години — съвсем не престаряла, но всички жени в рода ѝ се бяха омъжили преди деветнадесетия си рожден ден. Не можеше да се каже,

че приятелката ѝ страда от липса на предложения; просто тя отказваше всяко. Според останалите Мериуедър, със същия успех момичето можеше да надене дантелена шапчица и да води маймуни за носа. Мис Дивайн вярваше, че това е прибързано предположение, но вероятно не съвсем без основание. Нито един от множеството ергени, които Розалинд бе предложила, не срещна одобрението на Луси. Затова се бе научила просто да изслушва всички притеснения на приятелката си с търпение и запас от окуражаващи думи.

Не след дълго Луси отново започна да изучава списъка си, мърморейки под нос. Розалинд хвърли поглед към лавицата с книги. След като досадният мъж си бе отишъл, вече необезпокоявана можеше да види лорд Бийчъм и младата дама. Прокара пръсти по кожените подвързии на няколко книги, преструвайки се, че чете заглавията им.

Колко прекрасно би било да стане свидетел на плодовете на своя труд и да види тези двама сляпо влюбени най-накрая да приветстват увлечението, което таяха един към друг.

— Все пак дали ще открия подходящ съпруг сред тях? — оплака се тихо Луси отдолу.

— Сред „надутите жаби“ ли имаш предвид? — попита Розалинд с крайчето на устата си, а жадните ѝ очи бяха приковани в лорд Бийчъм, докато той се пресягаше да свали една книга за мис Хъниуел.

— Дори танцувах със стария лорд Ътли два пъти на малкото градинско парти у Монтегю вчера — почти изстена Луси. — Страхувам се, че започвам да се отчайвам все повече и ако той бе успял да коленичи със здравето си коляно пред мен и ме беше помолил да се омъжа за него, може би щях да приема.

— Новата лейди Ътли не би одобрила — промърмори Розалинд, неспособна да се въздържи.

— О, Господи. Нямах представа. Той се е оженил повторно?

— Преди два дни. Не може да не си прочела във вестника?

Приятелката ѝ поклати глава и вдигна ръце с отвращение.

— Разчитай на мен да пропиляя цяла вечер в танци с женен старец.

— Тихо — помоли Розалинд, опитвайки се да не се разсмее.

— Хайде давай, посмей се за моя сметка — продължи Луси, шепнешком. — Иска ми се и моят брат да беше херцог. Тогава бих

могла да си позволя да бъде придирчива и да се наслаждавам на цялото внимание, което идва с това.

— Не ставай смешна. Не мога да понасям цялата им неуместна сервилност и лицемерно обожание. Няма и един искрен мъж сред тях... — гласът ѝ заглъхна, когато един джентълмен мина покрай двойката. За момент си помисли, че високият, широкоплещест досадник се е върнал да я дразни отново, но този конкретен човек продължи да върви и далеч не беше толкова висок.

— О... Боже. Кой е това?

— Кой? — попита Розалинд и се обърна да погледне надолу към Луси. — Кой? Къде?

Нещо в почти благоговейния тон на приятелката ѝ я накара да проследи погледа ѝ надолу по тясната пътека, на която се намираха.

В края ѝ, до огромното овално бюро, където клиентите плащаха за своите книги, стоеше грубият мъж отпреди малко. Розалинд би познала широтата на този конкретен гръб навсякъде. Е, действително така и трябваше, след като се беше опитвала да надзърта над и около него през последния половин час.

Светлината струеше от високите, блестящи прозорци на магазина, украсявайки в златисто разрошените му тъмномахогонови къдрици. Изкусно скроеният му черен редингот беше опънат върху гърба му и прилепна още повече, докато се навеждаше леко, за да каже нещо на поруменялата продавачка.

Каквото и да изрече, накара момичето да се изкикоти и цялото ѝ лице се озари от възхищение. После кимна с глава и се обърна, давайки възможност на Розалинд да го види в лице за пръв път.

Тя зяпна.

Необикновена, ленива усмивка бе извила ъгълчето на устните му нагоре. Челюстта му беше силна, но някак странно елегантна. Под тъмните прави вежди, очите му бяха дълбоко разположени и като че ли в тях тлееше някаква мрачност, която го караше да изглежда така сякаш редовно зашеметява жените в живота си до възхитено мълчание и то само с поглед.

Висок, с широки рамене и тен, той се открояваше лесно сред останалите мъже, размотаващи се в книжарницата, като орел сред ято яребици.

Розалинд познаваше този човек. Той беше най-близкият съсед до семейното им имение в Йоркшир и най-добрият приятел на по-големия ѝ брат. И тя бе обичала всеки упорит сантиметър от този мъж с всяка глътка въздух в тялото си, от деня преди деветнадесетия си рожден ден.

А сега той беше тук, точно тук. Не можеше да повярва на очите си.

Седем лондонски сезона — седем дълги години, през които покорно се бе влачила по брачния пазар, оставяйки мъжа, когото обича, в хълмистата провинция. И ето го сега тук. Защо?

Погледът ѝ се спусна надолу. Шалчето му беше леко изкривено, като че беше промушил пръсти над възела, за да разхлаби стягането около врага си. Предположи, че не е свикнал да се облича по подобен начин.

Никълъс Кинкейд беше провинциален джентълмен и отшелник. Обичайното му облекло се състоеше от свободни бели ризи с навити до лактите ръкави и плътно прилепнали бричове, втъкнати във високи протрити ботуши. Но дори и в подобни прости дрехи, той излъчваше стаена сила и почти непреодолима мъжественост. Разбира се, в случаите, когато бе идвал да вечеря със семейството ѝ в замъка, се беше обличал по-официално, но никога така.

Новата му позиция вкара Розалинд (също и Луси, но в момента напълно бе забравила, че съществуват други хора) в полезрението му за съвсем кратко. Ослепителните му очи се срещнаха с нейните.

Остра болка я прониза ниско в корема. Пулсът ѝ се забави и почувства слабост в крайниците си.

Сухи... усещаше устните си сухи. Прокара език по тях и със закъснение осъзна, че устата ѝ явно зее от доста време.

Усмхни се, идиотке такава. Познаваш го и той те познава. Помахай закачливо с пръсти или кимни леко за поздрав.

Но преди замъгленият ѝ ум да се проясни достатъчно, за да реагира, погледът на Никълъс се вледени до металносиво. После заобиколи една от носещите колони и се изгуби от поглед.

Раменете ѝ клюмнаха.

След като едва разменя по някоя дума с теб в провинцията, защо като те срещне в града би трябвало да е по-различно?

Безразличието му към нея (придружено от почти непрестанно мръщене, което според Розалинд приличаше по-скоро на замислено изражение, отколкото на истинско чумерене) никога не я беше възпирало да го харесва.

През годините бе разбрала, че Никълъс е нежен и грижовен, интелигентен и силен, любопитно потаен и красив като греха. Единственият му недостатък бе, че обикновено се държеше на разстояние от нея. Понякога го оприличаваше на непроницаема стена.

Несъмнено най-лесно би било да повярва, че той просто не я харесва, но Розалинд беше проникателна млада дама и не пропускаше да види искрата в очите му, когато говори с нея, или начина, по който удължаваше докосването на ръцете им, когато ѝ подаваше книга, която тя (нарочно) е изпуснала в краката му.

Поведението му я объркваше и тъй като не беше сигурна в истинските му чувства, гордостта ѝ я спираше да признае любовта си към него.

Отдолу Луси подръпна леко полите на роклята ѝ.

— Розалинд? Добре ли си?

Тя премигна и заекна.

— Да, да, добре съм.

Луси кимна с разбиране.

— Смути те, нали?

— Не, не. Ни най-малко — побърза да отвърне младата Дивайн.
— Просто не очаквах да го видя... тук. В Лондон.

Изражението върху лицето на приятелката ѝ се обнадежди.

— Ти го познаваш?

— Бегло — излъга Розалинд.

Един спомен изникна в съзнанието ѝ. Преди време, в младежката си суета, бе попитала Гейбриъл дали може да вземе Никълъс за съпруг, сякаш той бе особено привлекателно боне, което е видяла на някоя модна страница. Брат ѝ се беше засмял и подръпнал плитката ѝ, заявявайки, че никога не би причинил това на приятеля си.

Едва не изстена на глас при смущаващия спомен. Братята можеха да бъдат страшно безочливи.

— Значи не го познаваш много добре? — настоя момичето, откъсвайки я от мислите ѝ.

Розалинд издиша и поклати глава със странен жест — нито кимване, нито отрицание.

— Ясно — отвърна бавно Луси, натъртвайки на думата. — Е, когато приключиш с намирането на подходяща партия за мис Хъниуел, бих искала да направиш същото и за мен, с него — въздъхна тя, отправила празен поглед към мястото, където за последно беше стоял той. — Остава само да разберем кой е. Боже, надявам се да си търси съпруга.

— Не би желала точно него — отвърна приятелката ѝ, смутена от отбранителната нотка в собствения си тон.

— Е, не мога да си представя, че съществува жена, която не би поискала такъв забележителен екземпляр за съпруг. Това е, нали? — възкликна Луси. — Той е женен?

— Не — промърмори Розалинд, чувствайки се леко объркана. — Не е женен. Той е... той е фермер — вътрешно усети как изгаря от срам, задето подвежда приятелката си.

— Фермер? — промърмори приятелката ѝ невярващо. — Тук, в Лондон за сезона? Вероятно по работа?

Мис Дивайн кимна, като в същото време собственото ѝ любопитство ѝ пречеше да се концентрира.

— Фермер от типа на дребен земеделски производител? — прошепна въпроса си Луси. — Или земевладелец. Като например джентълмен, който се занимава с фермерство?

Розалинд кимна кратко.

— Благородник.

Макар да почувства пристъп на вина, запази за себе си мълвата, че Никълъс вероятно има далечни аристократични роднини. Беше чула Гейбриъл да споменава този факт късно една вечер край билиардната маса в Уолвърест. Мъжете не знаеха, че тя е в коридора с ухо, притиснато към затворената врата.

— В такъв случай разполага ли със значителни средства? — попита Луси и изпусна разочарована въздишка, когато приятелката ѝ не успя да ѝ отговори.

Какво правеше Никълъс Кинкейд тук?

Гейбриъл щеше да знае. Прилив на нетърпение ускори пулса на Розалинд. Нямаше да ѝ се наложи да чака дълго, за да попита брат си. Той бе пожелал присъствието ѝ в кабинета си за кратка дискусия преди

гостите им да започнат да пристигат тази вечер. Подозираше, че я очаква поредната лекция за постоянното ѝ вмешателство... ъ, сватовничество.

Макар че, вместо това би трябвало да я похвали. Точно от миналия сезон насам самотният мистър Туейтс и старата мома мис Крофтън вече бяха щастливите мистър и мисис Туейтс. А и по всичко личеше, че мис Хъниуел много скоро щеше да се окаже виконтеса. Едва се сдържаше да не хвърли още един поглед по посока на двойката.

— Милейди. Мис Мериуедър — обади се някакъв джентълмен зад тях.

Розалинд се обърна и видя лорд Стоукс, който подминаваше другия край на пътеката. Ветеран на брачния пазар, червенокосият виконт беше доста сдържан, но приятелски настроен. Като познат на Гейбриъл, той често присъстваше на приемите на фамилия Дивайн.

Докосна шапката си за поздрав и се усмихна на всяка поотделно. Погледът му се задържа малко по-дълго върху Луси, което определено не остана незабелязано от спътницата ѝ.

— Е — прошепна Розалинд с най-умолителния си тон. — Какво въобще правиш тук, говорейки си с мен, мила Луси, при положение че в същата тази книжарница се намира такъв подходящ и съвсем свободен джентълмен? Смея да твърдя, че той е напълно поразен от теб.

— Мислиш ли? Смятах, че има очи само за теб.

— Не ставай глупава — отвърна Розалинд весело.

— Е... може би — рече приятелката ѝ, но звучеше несигурно.

— Защо не отидеш да си поговориш с него тогава?

Луси премигна от изненада.

— Не знам какво да кажа.

— Намираме се в книжарница, за бога. Задай му въпрос за някоя книга.

— Коя книга?

— Която и да е. Не е от значение.

Разколебана, мис Мериуедър почука с пръст върху зъбите си.

— Върви — подтикна я Розалинд, като направи знак с брадичка по посоката, в която Стоукс бе изчезнал. — Ако бях на твое място, щях

да се промъкна до него и да започна да се ядосвам, че не успявам да достигна някоя книга. Няма как да не проработи.

Луси ахна с широко отворени очи и усмивка, светеща от ентузиазъм.

— Тест за галантността му — отвърна с висок шепот. — Брилянтно!

Розалинд кимна насърчително.

— Защо не пробваш?

— Да. Да, точно това ще направя. Превъзходна идея!

Щом Луси забърза по пътеката, заета с мисли как да пипне лорд Стоукс, спътницата ѝ насочи вниманието си обратно към надничането през рафтовете, за да прецени напредъка на мис Хъниуел.

— О, боже — прошепна Розалинд и раменете ѝ клюмнаха разочаровано. Изглежда двамата се бяха разделили.

Внимателно плъзна един особено дебел том с около пет сантиметра по-встрани на рафта, за да вижда по-добре. Лорд Бийчъм бе завил зад ъгъла и очевидно бързаше да си тръгне. Какво се е случило? Напълно завладяна от това какво точно е станало между двойката, съвсем забрави за позицията си върху стълбата. Изви стъпала като вече се крепеше само на пръсти.

С глава върху рафта до прашната книга, Розалинд избута дебелия том от пътя си с чело. Бяха ли се скарали? А мис Хъниуел... къде ли беше отишла? Огледа пътеката и в двете посоки, доколкото можеше да вижда. Дали и тя беше разстроена? О, боже, какво се е случило?

Ако бе обърнала поне малко внимание колко много се е провесила встрани, несъмнено щеше да успее да се задържи, сграбчвайки двете страни на стълбата. Вместо това, пръстите на краката ѝ се подхлъзнаха на стъпалото.

Нямаше време дори да изкрещи. При липсата на опора под нея, коленете ѝ се огънаха и тя политна назад. Облечените ѝ в ръкавици пръсти, се пресегнаха към стълбата, но без успех. Цялото ѝ тяло се стегна, приготвяйки се за силния удар в твърдия под.

Дупето ѝ обаче така и не го докосна.

Две силни ръце бързо я уловиха под мишниците, а гърбът ѝ се удари в неподдаващата стена от твърди мъжки гърди. Докато въздухът сякаш бе заседнал в дробовете ѝ, заедно с вледеняващия писък,

топлият му, равномерен дъх рошеше косата върху темето ѝ. Имаше чувството, че времето е спряло.

Прасците ѝ почиваха върху четвъртата дъска на стълбата, а стъпалата ѝ бяха избутали цял ред с книги от другата страна на лавицата. Той обаче продължаваше да я държи в това абсурдно положение и накрая тя осъзна, че я чака да издърпа краката си от стъпалото и да стъпи на пода.

Изгарящ срам заля цялото ѝ тяло. Каква ужасна непохватност, каква липса на грация!

Разтреперена, отдръпна стъпалата си едно по едно, докато мъжът продължаваше да я държи. Когато и двата ѝ крака стъпиха здраво на земята, той се поколеба, но ръцете му все още останаха сигурно и непоклатимо върху гърба ѝ. Розалинд издиша треперливо, преди непознатият най-накрая да я пусне.

Стиснала устни, младата жена се подвоуми. Не беше особено въодушевена да се обърне и да му благодари, задето я спаси от множество счупени кости. Може би той просто щеше да си тръгне и да ѝ даде възможност да се преструва, че това никога не се е случило?

Не. Това бе недопустимо. Добрите маниери повеляваха тя да му благодари. Изправяйки стойката си, Розалинд се обърна и се оказа втренчена в средата на гърдите му. Прочисти гърло.

— Скъпи господине, трябва да изкажа най-искрените си... — наклони глава назад и срещна неодобрението в чифт сиви очи. — Никълъс — едва продума, задавено.

— Милейди — промърмори той и леко склони глава.

— Аз... аз...

— Трябва да гледаш какво, по дяволите, правиш? — смърри я, извивайки едната си вежда. — Искрено се надявам, че това не ти е навик... да се държиш така безразсъдно.

— Ъ-ъ, обикновено не е — успя да измъкне тя.

О, какво остроумно момиче си само, помисли си Розалинд и за малко да извърти очи сама на себе си.

Никълъс отвори уста, сякаш за да каже нещо, но после се спря и погледът му се присви срещу нея, докато очевидно премисляше думите на върха на езика си.

— Какво? — прошепна тя.

Той се наведе още по-близо очевидно, за да не ги чуе някой. Топлина се спусна от главата ѝ чак до ботушите и Розалинд почувства как тялото ѝ леко потреперва. Взираше се в очите ѝ толкова напрегнато, че тя сляпо сграбчи най-близкия рафт, за да се подготви за това, което щеше да ѝ каже.

Обичам те, Розалинд. Боготворя те, Розалинд. Последвах те чак в Лондон само за да ти кажа, че ти си моето слънце, звезди, лунна светлина...

— Ябълково дърво.

Младата жена примигна.

— Какво?

— Спомняш ли си онзи ден на ябълковото дърво? Никога няма да го забравя.

Гласът му беше нисък и лекият му шотландски акцент, сякаш отекуваше през нея. Умът на Розалинд съвсем се размъти със сребристия му поглед, съсредоточен върху нея така неочаквано и след толкова дълго време.

— Тогава те видях за пръв път — той бавно поклати глава, но напрегнатият му поглед не омекна. — Открих те да седиш върху едно от ябълковите дървета на брат ти в овощната градина. Нямах представа какво правиш там горе. Отне ми не повече от минута да осъзная, че шпионираш мъж и жена, които се наслаждават на обеден пикник върху моравата.

О, да. Розалинд помнеше този ден. Тя също така бе организирала този пикник. Нещо повече, лично беше измислила менюто и напълнила кошницата.

По това време в продължение на седмици помагаше на един лакей да ухажва една от кухненските прислужници. Момичето най-накрая бе отстъпило и се беше съгласило да излязат на излет. В рамките на следващите няколко седмици, щастливата двойка се бе венчала.

Но противно на това, което Никълъс смяташе, тя не беше шпионирала любовниците. Бе шпионирала него. Той току-що бе помогнал на градинаря им да изгори едно болно дърво на границата на имотите им. Убеден, че е сам, Никълъс бе свалил ризата си и бе започнал да се мие с натрупаната в едно ведро дъждовна вода близо до каменната ограда на овощната градина. Очарована, тя беше задържала

погледа си върху плоския му корем и мускулести гърди, и светлата пътечка от косъмчета, които обграждаха пъпа му и изчезваха под ръба на бричовете му. Кожата му имаше цвета на чай с две капки сметана и бе също толкова топла и приканваща. Когато се изправи, за да отърси водата от косата си, тя бе помислила, че е уловил погледа ѝ. И залитна назад...

— Ти се наклони назад и щеше да се строполиш на земята, ако по някакво чудо не беше увиснала на коленете си върху клона на дървото — той промени стойката си.

Господи, ухаеше прекрасно и стоплящо. На лек одеколон и абсолютна мъжественост.

— И така се поклащаше там, напред-назад. Единственото, което все пак падна на земята, беше бонето ти.

Също така полите ѝ бяха увиснали над главата ѝ.

Цялата пламна от срам, когато осъзна, че Никълъс явно бе видял белъто ѝ през онзи ден. Зарадва се, че не спомена точно тази подробност.

Очите му проблеснаха дяволито, но само за момент. И въпреки това сърцето ѝ трепна. Може би все пак си спомняме за увисналите ѝ поли.

Бавно пое въздух, разтреперена и възвърна самообладанието си.

— Така че това е... — той се загледа в далечината за кратко, след което върна погледа си върху нея, — поне вторият път, в който падаш от или върху нещо. — Тъглчетата на устните му се извиха надолу по един закачлив начин, който я накара да се почувства отново като дебютантка. — Човек би помислил, че си си научила урока.

— Да, да не се катеря по дърветата — отвърна тя дръзко.

Никълъс въздъхна и кимна към съседния ред.

— Може би ако не беше толкова заета да шпионираш хората — каза той, а един мускул върху челюстта му потрепваше — и бе обърнала повече внимание на себе си, нямаше да паднеш от стълбата.

Внезапно като че ли съзнанието ѝ се отърси от непрогледна мъгла. Тя присви очи към него.

— Ти съзнателно ми закриваше гледката — обвини го с остър шепот и пристъпи по-близо до него.

— А ти, доколкото виждам, все така вреш малкото си носле навсякъде — прошепна той в отговор и топлият му дъх докосна бузата

й, след като на свой ред се приближи към нея с още една крачка.

Устните й се разтвориха в безмълвно възклицание.

— Как смееш да си правиш подобни заключения — прошепна тя, колкото можеше по-високо, но все пак достатъчно ниско, за да се приеме за шепот.

Лукав блясък светна в сивите му очи.

— Да не би да е под нивото ти? Нима жените от висшето общество не се месят в живота на хората?

Умът й, изтънчен и вещ в изкуството да измисля невероятно остроумни забележки, се оказа обезпокояващо празен в този момент. Не само че я беше обвинил в шпиониране, макар че, разбира се, точно такава беше заниманието й, но освен това стояха толкова близо един до друг, че дълбоко в нея се зароди странно трептене. Дали и той го усещаше?

Мислено тръсна глава и си напомни, че Никълъс я мъмри, сякаш е някое неприятно създание — вероятно по-малка сестра. Цялата закипя отвътре при тази мисъл.

Може и да беше по-малката сестра на някого, но не и Негова. И със сигурност не искаше той да гледа на нея по този начин — не и след като тя несъмнено бе една напълно зряла жена и чувствата й към него бяха така силни и трайни. Любовта й не беше нещо преходно или някакво си увлечение.

Хрумна й, че той я чакаше да каже нещо. Отказвайки да отстъпи, Розалинд остана на място и изтърси първото нещо, което й дойде наум.

— Щом държиш да знаеш, опитвах се да сваля една книга — повдигна изискано рамо, надянала безгрижна маска върху лицето си.

— И това е всичко?

— Не можах да я достигна.

Едната му вежда се повдигна в очевидно недоверие.

— Наистина ли?

— Да.

— Добре тогава, коя?

— Какво? — започна да увърта Розалинд.

— Коя книга?

Очите й се стрелнаха към рафта.

Дългият му, непреклонен пръст нежно върна брадичката й.

— Не надничай.

Една неравна въздишка ѝ се изплъзна, както и заглавието на книгата, която искаше. Разбира се, тя бе въображаема, така че можеше да се очаква.

— Хайде сега, момиче, кажи ми коя е книгата, която не можа да достигнеш — очите му се спуснаха върху устните ѝ за момент — и аз ще ти я сваля. Нищо работа.

Розалинд преглътна и без да поглежда, посочи неопределено нагоре към рафта, през който бе провирала глава.

— Беше на най-горния рафт.

Със сериозен поглед, все още прикован в нея, той се пресегна високо над главата ѝ. Гърдите му бяха толкова близо, че твърдите ревери на сакото му почти докосваха бузата ѝ. Ароматът му я обгърна, топъл и свеж и тя закопня да зарови лице в меките гънки на шалчето му.

— Има само една книга тук — каза Никълъс и погледна нагоре над нея.

— Тогава е тя — изчурулика Розалинд, прогонвайки от мислите си абсурдната фантазия да зарови лице в шалчето му.

— Щом това е желанието ти, момиче.

— Ще бъде — отвърна, но после прочисти гърло. — Искам да кажа, да. Да, това е.

Наблизо се чува шушукания. Той отстъпи назад, сякаш най-накрая осъзна, че така застанали могат да дадат храна на клюките.

Отдръпна се още повече и изведнъж дебелият книга, която бе избутала с челото си по-рано, изникна пред лицето ѝ.

— Тази книга ли? — попита подозрително Никълъс.

— Точно тази — Розалинд я взе с две ръце и почти я изгърва, когато китката се огъна под тежестта ѝ. Той я улови, преди да се изплъзне от пръстите ѝ и да се приземи върху краката ѝ. — Благодаря ти — каза накрая, благодарна, че успя да наподобя леко надменен тон.

Никълъс се наведе към нея, приковал очи в книгата. Дългите му, загрубели пръсти посегнаха към корсажа ѝ, но се спряха, за да проследят релефното заглавие, изписано върху корицата.

Тя се надяваше, че почти безмълвното ѝ възклицание е останало незабелязано от него.

Той се засмя ниско и дълбоко.

— „Подробна история на производството и употребата на оръдия и мускети“ — изправи се в целия си ръст и една поразителна усмивка заигра в ъгълчето на устните му. — Никога не бих предположил, че жена с твоето положение, би се интересувала от пособията на войната.

С моето положение? Какво искаше да каже с това?

— Е в такъв случай — отвърна тя дръзко, — може би мъже твоето положение би трябвало да спре да прави безпочвени предположения.

Никълъс наклони глава в знак на съгласие. В погледа му се таеше необичайна топлина.

Младата жена потисна почти непреодолимото си желание да го попита за какво мисли.

— Ако м-ме извиниш, трябва да платя книгата си. — Каква страхливка се оказа само.

Той отстъпи встрани и протегна ръка, правейки ѝ път.

С вдигната брадичка и опънати назад рамене, Розалинд мина покрай него и се отправи към овалното писалище, налагайки си да върви с твърда и непоклатима крачка.

С крайчеца на окоото си забеляза, че Никълъс не беше много по-назад, на около метър зад гърба ѝ вляво. Въпреки това, точно когато реши, че ще я последва, той се обърна и тръгна към изхода.

В същия момент хубавата продавачка отпреди малко се приближи до вратата с ръце пълни с романи. След като докосна шапката си за поздрав, Кинкейд се усмихна и ѝ отвори вратата.

Розалинд остави гигантската си книга да се свлече върху тезгяха. Той се усмихна! Почти никога не се усмихваше.

— Милейди? Нещо не е наред ли? — дълбоко загриженият мистър Туейтс се взираше в нея иззад дребните си, кръгли очила.

— Не, мистър Туейтс — отвърна тя безизразно. — Напълно доволна съм тази сутрин.

Мъжът видимо се отпусна, макар че изглежда не ѝ повярва.

— Радвам се да го чуя. Радвам се да го чуя, милейди — той посочи към книгата. — Ще я купите ли?

Розалинд я избута към него с въздишка.

— Да я запиша ли към вашия кредит, милейди?

Младата жена кимна разсеяно. Очите ѝ отново се отклониха към вратата. След като мистър Туейтс завърши със записването на

покупката, тя промърмори благодарности и учтиво разпита за мисис Туейтс, а после издърпа книгата в ръцете си и се запъти към изхода.

Въздъхна, повдигайки по-удобно тома в ръцете си. Погледна гневно към него и ѝ хрумна, че ако срещне Никълъс Кинкейд на улицата, с удоволствие би го халосала с това чудо.

Какъв съкрушителен развой бе имала този ден. Бе станала обект на идиотски облог, който не беше нищо повече от крещяща загуба на време, имаше среща с брат си, която най-вероятно щеше да включва сериозни предупреждения относно вмешателствата ѝ, беше се направила на глупачка пред мъжа, когото обича и който я бе смърлил, сякаш е малко дете, и накрая се оказа натоварена с книга, тежаща около дузина килограма, която трябваше да носи до дома си и по всяка вероятност никога нямаше да прочете.

Тъкмо когато се приближи до прозорците на магазина, дъждовни капки опръскаха стъклото. Отвън прислужницата ѝ Алиса, изглежда, се бореше с чадъра им. В следващата секунда той се разпадна в ръцете ѝ. Момичето вдигна поглед, забеляза Розалинд през витрината и сви безпомощно рамене.

Прекрасно. Денят не би могъл да стане по-лош.

ГЛАВА 2

— Наел си ми бавачка?

Използвайки всяка частица самоконтрол, която притежаваше, Розалинд успя да остане спокойно седнала срещу по-големия си брат, вместо да скочи на крака и да тропне недоволено, като дете, за каквото я смяташе той.

Гейбриъл се отпусна назад в стола си и изгледа сестра си със също толкова вледеняващо син и непреклонен поглед, като нейния.

— Не точно бавачка.

— Тогава ми обясни, каква е разликата? Казваш, че ще бъде наблюдавана, следена и ако възникнат обстоятелства, при които се нуждая от съдействие, просто трябва да извикам и някакъв незнаен грубиян ще изскочи от сенките и ще ми се притече на помощ.

— Той ще бъде твой пазител — отвърна Гейбриъл с типичния си твърдоглав маниер. — Ще бъде незабележим и безмълвен. Няма да имате никакъв контакт, освен ако не изникне някое затруднено положение.

— Успях да оцелея и сама досега.

— Това беше преди проклетия облог — почти изкрещя той.

Брат ѝ сграбчи сгънатия екземпляр на Морнинг поуст от бюрото си и го метна в нейна посока, където вестникът падна разтворен от само себе си точно на страницата, която бе успяла да го докара почти до бяс тази сутрин.

Розалинд извърна поглед от статията. Нямахше желание да я чете отново.

— Пример за посредствените умове на мъжете — промърмори тя отвратено.

Гейбриъл поклати глава и се усмихна мрачно.

— Само като си помисля, че преди това да се случи се притеснявах, че постоянното ти вмешателство — или сватовничество, както го наричаш ти, ще те вкара в беля. А сега се появи и тази отврат.

Тя се изправи на крака, отказвайки да стои кротко повече.

— Не стига ли, че ме съжеляваш заради неомъженото ми положение, но няма трябва да ме смяташ и за напълно безпомощна?

— Виж сега, Роузи. Изкарваш нещата, сякаш те мисля за дете.

— Не е ли очевидно, че е точно така? — младата жена кръстоса ръце пред гърдите си и се приближи до прозореца, който гледаше към оживената улица. Кънтенето от колелата на каретите и трополенето на конски копита бе приглушено от стъклото пред нея.

Скоро щеше да се появи безкраен поток от карети, изсипващи множество гости на прага им. Празненството тази вечер отбелязваше неофициалното откриване на сезона и първото представяне на снаха ѝ като херцогиня. Също така щеше да се похвали с присъствието на един новотитулуван и особено високопоставен ерген — маркиз Уинтърборн, за да бъдем точни. Името ѝ звучеше познато, но не можеше да си спомни откъде го е чувала преди. Розалинд очакваше мъжът да бъде доста привлекателен. Би трябвало да тръпне от едва сдържано възмущение, но новината за нейния нает защитник, заедно със случайната среща с Никълъс в книжарницата, съвсем бяха объркали мислите ѝ.

Още две карети изтрополиха по пътя и за момент младата жена се запита дали Никълъс не се намира в някоя от тях.

През последните две години присъствието му в Уолвърест бе намаляло значително. Според Гейбриъл, Кинкейд просто бе зает с управлението на земите си, следенето на дърводобива и развъждането на добитък, което, несъмнено, беше вярно. Никълъс бе известен из провинциалните райони с това, че не би се поколебал да захвърли настрана палтото си, да запретне ръкави и да помогне при ремонт на сгради, израждане на овце или прокопаването на канализация. Арендаторите му го уважаваха неимоверно.

На Розалинд наистина ѝ се искаше замъкът Уолвърест да имаше нужда от изкопаването на канализация, може би дори няколко.

А сега този провинциалист беше в Лондон?

Все още не бе имала възможност да разпита за това. Едва се беше прибрала у дома, когато брат ѝ я информира, че ѝ е наел покровител.

Розалинд ценеше закрилата на Гейбриъл през годините и често усещаше, че благодарение на него знае какво означава да имаш привързан баща, като се имаше предвид, че почти нямаше спомени от техния собствен. Въпреки това тук ставаше дума за гордост.

— Аз съм на двадесет и четири... почти на двадесет и пет. Ако не беше положението и богатството ми, щях да бъда смятана за стара мома. Вече не съм малко момиченце. Това е нелепо, Гейбриъл.

— Всичко е напълно логично, предвид обстоятелствата — бавните му вдишвания ѝ показаха, че нишките на търпението му са започнали да се късат. — И точно аз, от всички хора, не те съжалявам заради неомъженото ти положение — изтъкна херцогът и дълбокият му глас отекна в стаята. — Жена с твоята елегантност, влиятелни връзки, безупречна репутация и богатството не бива да се срамува, че е неомъжена. Ти си напълно достойна за уважение във всяко едно отношение. Всъщност — продължи той кисело — бих бил напълно доволен, ако никога не решиш да си вземеш съпруг. Така няма да ми се наложи да се притеснявам, че случайно ще удуша идиота, ако някога те накара да се намръщиш.

— Държиш се абсурдно, Гейбриъл — промърмори Розалинд с усмивка.

Макар че, в действителност като се изключеше този отделен случай, тя не можеше да го вини, че е прекалено покровителствен. Дори и без облога, в секундата, в която Гейбриъл и новата му невеста напуснат имението Дивайн за така очакваното им сватбено пътешествие, потопът несъмнено щеше да се отприщи.

Потоп от мъже. Дузини мъже. Мъже, които иначе стояха далеч от прага на дома им, когато брат ѝ беше отседнал там. Заплашителното му присъствие ги държеше на разстояние. Дори сега, колкото и да му беше ядосана, бе благодарна на старанието му, що се отнасяше до това да държи мъже със съмнителен характер и мотиви настрани.

В нейно присъствие мъжете се държаха като глупаци, или лошо, като безчестни зестрогонци. Цялото внимание, което получаваше, бе доста смущаващо и нежелано.

Тази беше и причината намеренията на всеки един джентълмен да се подлагат на съмнение. И Розалинд, която не беше никак бунтарски настроена, бе напълно съгласна с брат си в това отношение досега.

Тайно бе очаквала заминаването на Гейбриъл, още откакто бе обявил плановете си, докато бяха в провинцията. Тя бе достатъчно възрастна и мъдра, за да се справи с очаквания наплив от обнадеждени

мъже, готови да разбият вратата и да изпробват триковете си върху нея.

Още повече че нито един от тях не би могъл да я спечели — тя вече бе отдала сърцето си на друг.

Но това, което не желаше и не би могла да понесе, бе някакъв непознат мъж да я следва по петите из града, преценявайки всяко нейно действие. За бога, тя щеше да има придружител през цялото време. Имаше ли реално нужда от него?

— Е — предложи Гейбриъл, — има и друго решение.

— И то е?

— Може просто да се върнеш в провинцията, докато се прибера.

— Няма да стане.

— Това не значи, че бягаш или се криеш — отвърна той, прочел мислите ѝ. — Така е разумно.

— Възнамерявам да се насладя на сезона, колкото и на всеки друг.

— Тогава ще имаш назначен защитник. Решено е.

Това беше абсурдно и Розалинд отказваше да го приеме.

— А Тристан? — предложи тя, като се обърна с лице към него.

— Защо не може брат ни да свърши тази работа?

Гейбриъл само повдигна вежда.

— Тристан? Не говориш сериозно.

Младата жена повдигна рамо.

— Защо не? Той ще навърши двадесет и две това лято. Запознат е с привичките на нечестивите мъже... ами защото е един от тях. Несъмнено...

— Имаш нужда от собствена бавачка.

— Тогава признаваш, че ме мислиш за дете.

— Н-не! — Гейбриъл се изправи, очевидно раздразнен и прокара ръка през косата си. — Мисля за теб като за моя отговорност, моя любима сестра. Няма да те поставя в опасност. Нито сега, нито когато и да било и със сигурност не и докато съм напълно и доволно зает със съпругата си. Не мога да бъда на две места едновременно.

Примирение се прокрадна у Розалинд. Действително брат ѝ имаше склонност да се държи малко властно и закрилнически, когато ставаше дума за любимите му хора, но тя щеше да се чувства безкрайно виновна, знаейки, че той не може да се наслади на

сватбеното си пътешествие, защото се тревожи заради някакъв си идиотски облог. Трябваше да отстъпи.

Или поне да го накара да мисли, че го е сторила.

Завъртайки се на токчето си, за да се обърне към забележителния гоблен, изобразяващ панорамна гледка на семейните им земи, Розалинд потупа замислено с пръст върху брадичката си, докато крачеше напред-назад.

Първо, трябваше да събере каквато информация можеше за този човек, за да се сдобие с улики, чрез които да определи самоличността му. След това, щом Гейбриъл и Маделин заминеха, щеше дискретно да се свърже с него и да му плати двойно, без значение колко му бе обещал брат й, ако се съгласи да си отиде. Щеше да бъде доста просто, наистина. Трябваше само да зададе няколко въпроса, преди да напусне стаята. Защо пък да не бъде пряма?

— Добре тогава — каза тя, със затрогващо примирение. — Кой е той?

— С Божията воля, никога няма да ти се наложи да разбереш. Просто искам да се чувстваш в безопасност.

— Хубаво — отвърна рязко Розалинд. — Какъв е този... този... покровител. Доколко си убеден в морала му? Кръгът от хора, на които вярваш, е действително доста малък. Откъде може да си сигурен например че той няма да... о, не знам, да ме грабне за себе си и да избяга с мен?

Гейбриъл отметна глава назад и се разсмя.

— Той не е от типа мъже, които биха се увлекли в романтични приумици. Мога да те уверя, че единственото му желание е да те опази, докато се върна.

Тя се съмняваше в това.

— Намеренията му може и да са рицарски в началото, но истинските цели на мъжа накрая винаги излизат наяве.

— Ще бъдеш в безопасност — настоя херцогът.

— Как може да си толкова сигурен? — запита младата жена, като се надяваше Гейбриъл да си помисли, че все още се опитва да промени мнението му и съответно да издаде някои подробности за самоличността на нейния пазител. — Отдавна ли го познаваш?

Той кимна.

— От младежките си години.

Любопитството ѝ се разпали.

— Срещала ли съм го?

— Може би, а може би не?

— В Итън ли се запозна с него?

— Не — очите му се присвиха. — Макар че е добре образован и е посещавал уважавано училище в... — Думите му заглъхнаха, очевидно досетил се за капана, който му кроеше и който смяташе да избегне.

— Означава ли това, че той е джентълмен? А не някой частен детектив от Боу Стрийт?

— Семейството му и фамилията Дивайн се познават от дълго време. Само това ще кажа.

— Колко време ще ме наблюдава?

— Той ще бъде дискретен — отвърна Гейбриъл, нарочно отбягвайки въпроса ѝ. — Леля Юджиния също няма нужда да знае самоличността му.

— Кога ще започне да ме следи?

Брат ѝ отново не ѝ издаде нищо, но погледна надолу към някакъв документ върху бюрото си, прокарайки пръст по един ред, докато четеше.

Розалинд безмълвно се закле, че ще се добере до този лист хартия от писалището му, преди да напусне стаята. Вярваше, че това е списъкът с гости за бала тази вечер. И предполагаше, че един от тези гости бе нейният пазител.

— Той е снабден с информация за познатите ти и събитията, в които обикновено вземаш участие по време на целия сезон — продължи Гейбриъл. — Както и за навиците ти на пазаруване и всичко останало.

— Аз не следвам строга рутина — отбеляза тя. Ако не успееше да го убеди да се разкара с пари, щеше да се отърве от него. Трябваше само да смени графика си.

— Сигурен съм, че ще е в състояние да се приспособи към промените.

Отличителен женски шепот се разнесе от дъното на коридора. Главата на Гейбриъл се стрелна нагоре при звука и погледът му омекна.

Маделин. Никой друг, освен съпругата му, не можеше да отклони вниманието на брат й толкова бързо и цялостно. И това радваше неимоверно Розалинд. Бе разбрала, че са идеални един за друг от момента, в който Гейбриъл бе шпионирал Маделин, докато тя се криеше в градината им миналата есен.

Младата Дивайн имаше известно участие в събитията, които ги събраха. В края на краищата, тя бе тази, която настоя, че Маделин трябва да бъде поканена на бала на брат й. В началото херцогът бе сметнал бившата мис Хейууд за прекалено несръчна и твърде несъвършена. Но тя бе абсолютно идеална за него.

Розалинд не бе никак изненадана, че Гейбриъл се влюби в Маделин толкова силно и бързо. Тя просто притежаваше таланта да познава кога двама души си принадлежат. И в случая не би могла да бъде по-права.

Херцогинята се спря до рамката на вратата и се усмихна на Гейбриъл — очарователно видение в рокля от бял сатен, спускащ се върху светлосиня дантела, която се допълваше с тъмночервената й коса до ослепително съвършенство.

— Твоята очарователна леля... — Тя подаде глава в стаята. — О! Розалинд! Ето те и теб.

Невероятно! Само допреди минута брат й изглеждаше като недоволен, арогантен херцог. А сега се усмихваше на съпругата си съвсем като вълк, който е съзрял закръглено зайче, което неволно се е появило в леговището му.

Бялата дантелена панделка, която бе вплетена в прическата на Маделин, се бе разхлабила леко, което бе позволило на една голяма къдрица от тъмночерешовата й коса да се изплъзне навън. И сега висеше до ухото й. Някак си нямаше всичко да е наред, ако всеки кичур си бе на мястото.

— Съжалявам. Не искам да се натрапвам — каза тя тихо, — но леля ти и котката й пристигнаха и двете бяха доста изразителни по отношение на „не особено гостоприемното“ посрещане, което са получили в дома ти.

Херцогът въздъхна уморено.

— Разстроена е, защото все още не си се появил в сутрешната стая.

— Може да почака — изръмжа Гейбриъл.

Розалинд затвори бавно очи. Беше забравила, че след като Маделин и Гейбриъл заминаваха утре рано сутринта, леля Юджиния трябваше временно да се премести при нея и да играе ролята на неин придружител.

Обикновено безобидна, капризната стара мома все още не бе дала одобрението си за избора на булка от племенника си и обичаше да напомня на всички този факт при всеки удобен случай. Гейбриъл би предпочел да забрани на жената да стъпва в къщата, но Маделин настоя той да ѝ позволи да ги посещава. Розалинд не мислеше, че би била толкова милостива, ако се намираше в същата ситуация.

— Двамата с Маделин ще тръгнем рано утре сутрин — напомни ѝ Гейбриъл. — Очаквам да бъдеш внимателна и да не си вреш малкото носле в любовните афери на всички останали. Не прави положението по-трудно за своя покровител, отколкото трябва да бъде.

— Много добре — отговори уклончиво Розалинд, опитвайки се да не се ухили като някой хулиган.

Погледът ѝ се плъзна към документа, който брат ѝ бе чел само допреди миг.

Прокашляйки се, той ѝ даде знак да се отпрати към вратата.

С невинна усмивка на уста, тя го заобиколи, оставяйки едната си ръка зад гърба си. Ако само се обърнеше с гръб към нея за секунда, би могла да се пресегне и да сграбчи...

Предвиждайки мислите ѝ, Гейбриъл грабна листа хартия и го хвърли в камината. Слаби пламъци просветнаха и после се плъзнаха по краищата му, превръщайки го в пепел.

Той повдигна вежда.

— Мислиш ли, че не познавам собствената си сестра?

Розалинд само сви рамене и излезе от стаята, като се усмихна на Маделин.

— Бързо. Каж ми кой е — прошепна тя с крайчеца на устните си, докато я подминаваше.

Снаха ѝ поклати леко глава.

— Не мога. Той ме накара да обеща. Използва... тъъ, доста убедителни тактики. — Херцогинята се изчерви и приглади въображаемите гънки на корсажа си.

— Продължавай, Розалинд — нареди Гейбриъл.

Маделин се усмихна извинително.

— Така е най-добре.

— Разбирам — отвърна Розалинд. Въпреки тази ненужна пречка, тя наистина искаше двамата да се насладят на едно прекрасно и лишено от тревоги пътуване. — Ако това носи някакво успокоение на Гейбриъл, така да бъде. Ще се справя.

— Точно от това се страхувам — отбеляза херцогът и намигна на съпругата си тъкмо преди сестра му да излезе през вратата.

Една неочаквана мисъл, колкото и странна да беше, изникна в съзнанието ѝ.

— Гейбриъл? Видях Никълъс Кинкейд в книжарницата днес.

Той кимна, изглеждайки леко изненадан.

— Той ли...?

Тъглчетата на устните му се извиха намръщено.

— Никълъс е тук по работа.

— Разбирам — промърмори тя и се обърна, любопитството ѝ беше разпалено.

Трябваше да е истина. Гейбриъл не би я излъгал.

Но средата на коридора, Розалинд осъзна, че щастливата двойка не я следва. Забави стъпка и погледна през рамо, чудейки се какво ги е забавило.

Гейбриъл вероятно бе забелязал измъкналата се къдрица в прическата на съпругата си. Той вдигна ръка. За момент младата жена си помисли, че брат ѝ ще оправи косата на Маделин, но грешеше. Навеждайки се напред, той приближи с пръст кичура до устните си и го целуна.

Почувствала се малко неудобно, задето е станала свидетел на такъв нежен, сладък жест, Розалинд бързо се завъртя и по бузите ѝ изби лека руменина.

В сърцето ѝ се бе настанило и друго усещане. Завист. Част от нея знаеше, че ще живее добре и сама. Щеше да намира радост, ставайки свидетел на щастието на другите. Но не беше толкова просто — тя обичаше някого.

В ума ѝ се появи образът на тъмнокестенява коса, целуната от златните лъчи на слънцето и разрошена около изключително красиво лице. У дома, в Йоркшир, най-хубавата част от деня ѝ бяха миговете, в които виждаше Никълъс и когато той ги навестяваше, или оставаше за вечеря. Но тя, изглежда, не бе връхната точка на неговия ден. Ако

беше, тогава той със сигурност щеше да ѝ е направил предложение досега.

Вълна от безпокойство премина през нея. Розалинд вече знаеше какво можеше да стори живот, изпълнен с безразличие, на духа на една жена, на душата ѝ. Да обичаш някого, който никога няма да отвърне на чувствата ти.

Майка ѝ бе такава жена. Беше ли обречена да изстрада същата съдба? Да направи същата грешка?

Непролети сълзи запариха в очите ѝ и я изненадаха, но тя ги прогони обратно в дълбините на сърцето си. Нуждаеше се от всички си разум, ако искаше да разкрие този свой пазител.

Розалинд погледна назад и видя как Гейбриъл плъзна ръка около кръста на Маделин и я насочи в другата посока.

— Почакай, моля те! — извика, надявайки се, че той ще е толкова разсеян, та би могъл да ѝ сподели повече, отколкото му се иска. Освен това, напомни си тя, имаше и друг брат, от който да се опита да изкопчи информация. — Тристан знае ли за това?

Гейбриъл бавно поклати глава.

— Без повече въпроси, Розалинд. Просто остави човекът да си свърши работата.

— Аз ли съм единствената, която не знае? Не е честно.

— Сега вече — отбеляза той многозначително, — звучиш точно като дете. Хайде де, и двамата знаем, че ако ти дам дори малко късче информация за този мъж, ти ще я използваш, за да откриеш самоличността му и после ще се опиташ да го очароваш, за да си тръгне.

— Не ставай смешен — младата жена издаде кратък, недоверчив смях. — Никога не бих направила подобно нещо.

Да го очарова? Представете си!

Ако приличаше дори малко на останалите приятели на брат ѝ, хитрините ѝ нямаше да имат никакъв ефект върху този неин пазител.

— Просто не създавай проблеми, Роузи — предупреди я Гейбриъл.

— Проблеми? — подигра се тя. — Дори не зная смисъла на тази дума.

ГЛАВА 3

Проблемът имаше яркосини очи и лъскави черни къдрици.

Устните ѝ бяха извити леко нагоре в ъгълчетата дори когато беше в най-мрачното си настроение, оставяйки подвеждащото впечатление, че знае всичките ти тайни... или смята да сподели някоя от своите. И имаше най-дългите крака, които някога бе виждал... за жена, която едва стигаше до рамото му.

Никълъс се постара да избягва проблема, но не беше очаквал бавното, изгарящо желание, което го връхлетя, когато застана толкова близо до нея в книжарницата. То бе толкова внезапно и непредвидимо със силата си, че го остави разтърсен. А си бе мислил, че ако прекарва по-малко време в дома на Дивайн, то най-накрая ще се освободи от непринуденото ѝ обаяние веднъж и завинаги. Какъв глупак е бил.

Повтаряше си, че тя не е забелязала нищо — Розалинд може и да беше проникателна, но не умееше да чете мисли.

Когато се бяха разделили и ръцете ѝ все още държаха книгата, която гордостта не би ѝ позволила да върне, той не бе успял да сдържи усмивката, разляла се върху лицето му.

Исусе Христе! В какъв жалък пазител се превръщаше само! След като през последните седем години успешно бе държал тази жена на разстояние, за малко да се поддаде на изкушението, когато се оказа на по-малко от две крачки от нея и то на обществено място.

А тя не бе направила почти нищо, за да го провокира. Просто беше себе си, гледайки го с онези големи очи, сякаш без него луната няма да изгрее.

Разкърши рамене. Случилото се бе просто мимолетно привличане, настоя пред себе си. Нищо повече. Не можеше да се каже, че не е изпитвал същото и преди, когато е бил в компанията ѝ.

Да, но всеки един път в миналото можеше просто да си тръгнеш, да напуснеш, ако се налага.

Така беше, но вече не разполагаше с тази възможност. Поне не и през следващите три месеца. Тази мисъл го накара да се почувства

дяволски неудобно.

Вмъкна два пръста под възела на шалчето си, подръпна на два пъти и опита да захвърли всички чувствени мисли за повереницата си в най-дълбокото кътче на съзнанието си.

— Престани да нервничиш — смъмри го сестра му от подножието на стълбите.

Застанал във фойето на новонаетата си градска къща, Никълъс опъна кожените си ръкавици и изръмжа:

— Не мога. Проклетото нещо ме задушаваш.

Сключила ръце пред себе си, Франческа направи широка дъга около него.

— Изглеждаш много елегантен, Никълъс. — Прочисти гърло многозначително. — При това въпреки липсата на подходящи панталони.

Брат й поклати бавно глава и подигравателна усмивка повдигна ъгълчето на устните му.

— Срамуваш се от потеклото си, а?

— Разбира се, че не. Но смея да твърдя, че ти доста упорито се опитваш да не се впишеш в заобикалящата те среда.

Младият мъж отправи гневен поглед към сестра си.

— Фактът, че дължа услуга на Гейбриъл е единствената причина, поради която се налага да пренебрегна най-съкровено си желание. А то, моя малка сестричке, е да се върна в Йоркшир и да продължа да се преструвам, че лейди Розалинд Дивайн не съществува.

— Никълъс — укорително подхвана Франи, — дължим толкова много на Негова светлост. Не бива да говориш за сестра му така сякаш е някое неприятно създание.

Той кимна неохотно.

— Да, не трябва въобще да говоря за нея.

Очите на Франи се присвиха.

— Не мога да не се запитам защо усещаш нуждата да се преструваш, че тя не съществува. Да не би да те плаши по някакъв начин?

Когато брат й не отговори, Франческа скръсти стройните си ръце под гърдите и кимна с разбиране.

— Много ми е любопитно, наистина. Особено когато става дума за човек, който не е показал нищо повече от мимолетен интерес към

обожателките си. Дали тази определена дама не те е заинтригувала?

— Не — отвърна Никълъс с хладен тон. — Единственото нещо, свързано с нея, което ме интригува, е възможността да удовлетвори нуждата си да се отплатя за щедростта на брат й.

— А няма само тази нужда си струва да се удовлетвори? При теб винаги всичко е работа, отговорност. Ами любовта?

— Какво за нея?

— Боже. Никълъс. Държиш се сякаш не знаеш какво е това.

Далеч не беше така. Той изпитваше уважение към любовта, заради невероятната сила, която представляваше и се бе заклел да избягва това нещастно чувство до деня, в който напусне този свят.

Образът на баща му, разкъсан от мъка, ден след ден, изникна неканен в съзнанието му. Ако се съсредоточеше достатъчно, все още можеше да чуе прошепнатите в късните доби на нощта молитви на родителя му, умоляващ Господ да го прибере от земята, за да бъде отново със съпругата си. Тези среднощни молби накрая преминаваха в тежки, сърцераздирателни ридания. На единадесет години по това време, Никълъс притискаше възглавницата върху главата си, докато собствените му сълзи преливаха — не само заради загубата на майка му, но и заради ужасяващата, нестихваща болка, която баща му изпитваше.

Пет години по-късно, молитвите на Малкълм Кинкейд най-накрая бяха чути. Никълъс не можеше да отрече странното чувство на облекчение, което изпита. Бе дошъл краят на безкрайното страдание на баща му.

— Защо не отделиш малко щастие и за себе си? — попита Франческа, прекъсвайки потока от мисли в главата му.

Смехът на Никълъс беше тих и с нито следа от хумор.

— Намекваш, че любовта и щастието вървят ръка за ръка?

— А ти не?

Брат й поклати леко глава.

— Сега щастлива ли си? — попита той и съжали за думите си в момента, в който ги изрече. Франческа бе загубила съпруга си преди две години. — Исусе, Франи, прости ми. Не трябваше да го казвам.

Тя затвори очи за момент, след което промълви:

— Всичко е наред, Никълъс.

Той замълча за няколко секунди, а после промърмори тихо:

— Оценявам, че се тревожиш за мен, но аз съм напълно доволен от живота си.

— Но не може да не си самотен. Не се ли намери поне една жена в цял Йоркшир, която да събуди интереса ти? А в Шотландия? — Брат й не отговори, затова тя продължи със същия плам. — Ако не, тогава смея да твърдя, че може би ще я откриеш в Лондон.

— Не разчитай на това. — Нахлупи шапката върху главата си и икономът отвори вратата. Каретата на Уинтърборн го очакваше в края на алеята. — Приятна вечер, скъпа Франи. Става късно. А мен ме зове дългът. — С тези думи той се обърна и прекрачи прага, а полъхът на хладния нощен въздух съпроводи крачките му.

— Розалинд! Не ме карай да се опасявам, че би посмяла да отвориш тези врати. Ела тук, момиче. Ела.

— Да, леля Юджиния — отвърна Розалинд покорно, залепвайки ведра усмивка на устните си. — Прибрано ли е на сигурно място котето ти в спалнята?

— Не съм притеснена за Оливър — отговори леля й и отправи язвителен поглед към племенницата си. — Той е срамежлив сред хора и няма да тръгне да тича свободно с толкова много непознати, които се скитат наоколо. За какво мислиш?

О, за бога. Щеше да бъде дълъг сезон.

— Мога ли да ти донеса нещо? — *Като например карета, която да те закара у дома.*

— Съвсем сериозно — обяви Юджиния с приглушен глас. — Кой танцува на широко отворени врати толкова рано през пролетта?

— Тези, които не желаят да припаднат от задушаващата горещина, може би.

Леля й потупа колосаната си якичка, сякаш за да се увери, че дори и полъх не би могъл да се промъкне през нея.

— Всички можем да хванем настинка. Тук е доста уютно и бих искала да си остане така.

— Тогава всички ще се разтопим заедно с восъчните свещи — промърмори Розалинд.

Главата на леля Юджиния рязко политна нагоре.

— Какво беше това, дете?

— Казах, че ми се стори, че току-що видях мис Мериан Феърфакс.

— Ах. Тя е арфистката, нали?

— Виолончелистката, тази вечер.

— И аз това казах. Виолончелистка.

— Да, госпожо.

— Пълничко момиче, какъв срам — рече леля й и зацъка с език.

— Щеше да бъде доста симпатична, ако не бяха килограмите.

Очите на Розалинд се ококориха. Какво нелепо изказване.

— Мис Феърфакс е прекрасна.

Точка по въпроса.

Леля й само сви рамене.

— Ти си имаш свое мнение, а аз мое. Не е сгодена, нали? Смея да твърдя, че не е. И вероятно никога няма да бъде, ако не направи нещо с тази своя фигура.

Младата жена изпусна бавно дъх с раздразнение, в опит да потисне желанието си да се разкреци на леля си, задето е толкова безчувствена.

Въпреки това, трябваше да си напомни, че не е тук, за да защитава хубавите млади жени от огорчени стари моми, нито пък, за да си играе на Купидон. Искаше да открие самоличността на своя пазител.

Да го изобличи и след това да се отърве от него.

Гордостта й зависеше от това.

Изведнъж, като че ли я обгърна задушаваша топлина и Розалинд установи, че поглежда с копнеж към френските прозорци. Като се имаше предвид колко скоро се беше върнала в града, би трябвало да ликува. Пазаруването, празненствата, срещите с приятели — бе започнала да очаква с нетърпение всички тези неща по време на престоя си в Йоркшир.

Тази вечер обаче чувстваше необикновена носталгия към дома, към рутината и прекараното време навън. Към възможността да вижда ясното, синьо небе без покривалото от жълта мъгла, което сякаш висеше над града. Възможността да наблюдава скришом Никълъс зад книга, която се преструва, че чете, докато той си дава вид, че губи на шах от Тристан.

Ах, да, Никълъс беше нейното съвсем лично изкушение, макар в мечтите ѝ той да я смяташе за неустойма. В тях Кинкейд изхвърляше брат ѝ през вратата, прекосяваше стаята, потъваше до нея на дивана и я притегляше в скута си — и през цялото време, докато правеше това, бе гол до кръста, разбира се.

Преглъщайки, Розалинд отвори ветрилото си със замах и започна да си вее. Наистина трябваше да спре да търси романтични четива в личната библиотека на Тристан.

Разтърси леко глава. Какво ѝ ставаше? Тя обичаше града. Обожаваше пазаруването, музеите, театъра, суетнята и безкрайните празненства. Въпреки това, истината бе, че без значение колко приятели и обожатели я заобикаляха, без значение колко места посещаваше, винаги си оставаше сама... и непрестанно мечтаеше за него.

А сега той беше тук.

Е, не тук, на този бал, но в Лондон. Все още не бе узнала каква е причината за това, но бе уверена, че рано или късно ще разбере.

Към нея се приближи група млади мъже, с всеки от които бе танцувала поне веднъж тази вечер. След като набързо погледнаха през рамо (без съмнение в търсене на по-големия ѝ брат), всички те ѝ се усмихнаха и кимнаха приятелски.

Тя отвърна на усмивките им нито кокетно, нито подканващо; просто усмивка, усмивка на домакиня. От типа, която гласеше „Моля, посетете ме утре, защото това може да накара моят пазител да се покаже“.

Ако искаше планът ѝ да заработи още на следващия ден, трябваше да посее семената сега и то в големи количества.

Розалинд знаеше, че тази вечер ще бъде претъпкано. Изглежда почти цялото висше общество присъстваше. За по-сигурно, повечето бяха дошли да видят лично новата херцогиня Уолвърест, която бе застанала в началото на залата заедно с Гейбриъл и поздравяваше някои от новопристигналите гости. Въпреки това, съдейки по очевидно големия брой дебютантки, които присъстваха, лейди Дивайн по-скоро смяташе, че доста от гостите са тук, за да зърнат новия маркиз Уинтърборн.

А него дори го нямаше все още. Розалинд се чудеше дали закъснява нарочно. Може би искаше да направи впечатляваща поява.

Благородниците бяха пословично арогантни.

— Лейди Бърбъри! — внезапно извика леля Юджиния, размахвайки леко затвореното си ветрило. — Удоволствие е да ви видя! Елате, седнете!

Розалинд се усмихна любезно на възрастната жена, когато тя бавно я подмина, за да се отпусне в един стол до стената, близо до леля й. Ах, угълът на старите моми. Всяка бална зала си имаше по един.

Докато Юджиния бе увлечена в сърдечен разговор, племенницата й отстъпи крачка назад, а после още една и още една, докато не се окажа достатъчно далеч, за да се измъкне.

Хвърли поглед към леля си и с облекчение видя, че жената не е забелязала бягството й. Изглежда бе проточила врат, за да надзърне в другия край на залата.

Розалинд предполагаше, че би трябвало да се намира близо до брат си, но от дъното на залата би могла да изследва лицата сред тълпата много по-добре. Ако нейният пазител беше тук тази вечер, той щеше да я наблюдава, нали така?

Кичур червена коса привлече вниманието й. Лорд Стоукс, мъжът, който Розалинд предполагаше, че някой ден ще се обясни в любов на приятелката й Луси, бавно вървеше по протежение на залата. Изглежда наблюдаваше внимателно гостите. Може би търсеше някого, но от друга страна... бе вероятно той да е нейният пазител.

Устните й се повдигнаха в лека потайна усмивка. Нищо не можеше да я отклони от мисията й.

Ако се измъкнеше от балната зала, може би Стоукс нямаше да има друг избор, освен да я последва и тогава щеше да разбере със сигурност.

Тя се обърна, за да направи точно това, когато равният глас на иконома отекна в цялата зала.

— На вашето внимание маркиз Уинтърборн.

Съскацията шепот, кикотът на дебютантките, веселите разговори на мъжете — всичко утихна и главите на гостите се обърнаха към входа на залата.

Тъй като Розалинд си беше ниска, не можеше да види нищо. За един кратък миг се замисли върху идеята да се качи върху някой стол, но реши, че леля й ще получи апоплектичен удар, ако го направи.

Всички мисли за пазителя ѝ излетяха през вратата зад гърба ѝ, пред перспективата да открие защо този новоизлюпен маркиз докарваше гостите до такова състояние на открито любопитство.

Докато се промъкваше през тълпата, я обгърна шепот.

— Той е шотландец, а?

— Хубав е.

— Боже, в това сако няма подплънки. Той го изпълва!

— Видя ли тези крака? Какви прасци само.

— Стой изправена, Мери, или Негова светлост може и да не те покани на танц.

— Този приятел изглежда огромен. Кинкейд е фамилиното му име.

Главата на Розалинд се стрелна надясно. Да не би някой да каза „Кинкейд“ или тя просто полудяваше? Пулсът ѝ се ускори и дишането ѝ се накъса.

Втурна се напред, в отчаяна нужда да види какво бе омагьосало всички до такава степен.

Но тълпата около нея сякаш се сгъстяваше, докато останалите гости се промъкваха по-близо до началото на залата. Огледа се наляво и надясно, но нямаше откъде да се измъкне.

Раменете ѝ се повдигнаха с въздишка и тя се отказа от борбата.

Може би ако се престореше, че припада, щеше да се освободи малко място. Леко поклати глава. Не, това нямаше да свърши работа. Поне не и в момента. Всички бяха толкова разсеяни, че вероятно щяха да я стъпчат.

Докато се промъкваше зад гърба на един едър джентълмен, на Розалинд ѝ се стори, че чу някой да изрича името ѝ.

— Пссст. Розалинд.

Тя се обърна и видя Луси Мериуедър да се приплъзва до нея.

— Смятаме да го наричаме лорд Грях — прошепна Луси възхитена и подскочи развълнувано. — Лорд Зима не звучи и наполовина толкова вълнуващо, макар погледът му да е доста смразяващ.

— За кого говориш?

— Как за кого, за лорд Уинтърборн, разбира се.

— Вече? — скръцна със зъби Розалинд.

— Какво вече? — Луси дори имаше наглостта да изглежда объркана.

— Вече — повтори приятелката ѝ и кимна раздражено. — Не мога дори да стигна до началото на балната зала в собствената си къща, а вие вече сте му измислили прякор?

Събеседницата ѝ я погледна изненадано.

— Е, не е наша вината, че ти се туткаш.

— Тут... — Розалинд се спря, преди да е загубила напълно контрол над нервите си. Замълча и пое дълбоко дъх. Дишай, издишай. Дишай, издишай. — Така — започна, чувствайки се много поспокойна. — Защо сте решили да го наричате лорд Грях? Да не би името му да е Синклер^[1]?

— Ами, не зная фамилията му.

— Женкар ли е?

Луси сви рамене и поклати глава.

— Мошеник?

— Е, никой не знае. Той току-що пристигна.

— Тогава защо всички го наричате лорд Грях?

Приятелката ѝ изглеждаше смутена.

— Е, ти го огледа добре, нали?

— Не. Не, не съм — отвърна Розалинд и забеляза, че звучи малко пискливо. — Досега се борех да се придвижа поне с два сантиметра напред. Смили се над мен, умолявам те.

Луси наведе глава към нея, докато вървяха през стаята.

— Ами, той просто... — Думите ѝ заглъхнаха и лицето ѝ се оцвети в издайническо червено — Той е висок и скандално загорял от слънцето. А вечерното му облекло...

— Какво би могло да бъде толкова забележително във вечерното му облекло?

Луси въздъхна като момиче, току-що завършило училище, което вижда за първи път добре облечен мъж.

— Той е просто греховен за гледане.

— О, колко нелепо — възкликна Розалинд. — Наистина, Луси, не може да говориш сериозно.

— Първо аз ще танцувам менуета с него — изтърси и като започна да брои на пръсти. — Джейн Лок е следващата за провинциалния танц. Клара Хопкинс му обеща кадрила. О, а Мери

Чеймбърс бе поканена на шотландския рил. И... ще има ли валс тази вечер?

Очевидно лорд Уинтърборн не се бе поколебал да запълни тефтерчетата за танци.

— Как се сдобихте толкова бързо с покани за танц?

— Е, той ни попита всичките — Луси я изгледа замислено. — Гледай ги, нима ревнуваш?

Розалинд отпрати гневен поглед на приятелката си.

— Как, за бога, бих могла да ревнувам от факта, че всички ще танцувате с човек, когото никога не съм срещала?

Челото на Луси се смръщи в объркване.

— Но ти каза, че го познаваш.

— Така ли? — Сега беше ред на Розалинд да изглежда объркана. — Кога съм казала, че го познавам?

— В книжарницата — промърмори приятелката ѝ, — този следобед.

Сърцето ѝ падна в петите.

— Ти каза, че е фермер — изсумтя Луси. — Точно фермер. Признай си. Чисто и просто не желаете да си наумя да го спечеля, защото го искаш изцяло за себе си.

— Не може да бъде — промълви Розалинд.

Но беше истина.

Тълпата пред нея изведнъж намаля и се раздели, разкривайки пред погледа ѝ по-големия ѝ брат и Маделин. До тях стоеше самият Кинкейд, висок и арогантен, и изглеждаше като най-красивия дявол в цяла Англия с голите си колене и всичко останало.

— Не може да бъде — повтори тя.

Никълъс Кинкейд беше лорд Уинтърборн? Никълъс Кинкейд беше маркиз? Кое то означаваше... че тя знае точно защо е дошъл в Лондон.

Бе дошъл за съпруга.

Никълъс можеше да се обзаложи, че повечето зяпачи при влизането си в балната зала на Дивайн, биха я описали като бляскаво уютно местенце, предназначено за обществения елит. Престижна

обстановка, в която привилегированите можеха да се веселят, поклюкарстват на воля и гордо да развяват перата си на показ.

На него му се виждаше като свърталище на ужасите.

Да, залата беше красива, с излъскан паркет и проблясващи полилеи, блещукащи със стотици свещи от пчелен восък, но също така беше задушаваша, претъпкана и ако на още една дама ѝ паднеше ченето при вида на килта му — и краката му всъщност — той със сигурност щеше да се наведе и да ѝ демонстрира нещо наистина шокиращо.

Облечен в официално шотландско вечерно облекло, Никълъс до голяма степен изглеждаше като типичен английски джентълмен от кръста нагоре и като шотландец от кръста надолу. Очевидно подобно нещо не се виждаше всеки ден, което всъщност въобще не беше проблем. Вероятно ги караше да се чувстват горе-долу толкова неудобно, колкото и той самият.

Но повече от всичко друго, имаше чувство за отговорност. Щеше да изпълни дълга си. А след това щеше да се прибере у дома в провинцията, където човек можеше да прекоси стаята, без да му натикат дискретно в ръцете четири различни бродирани кърпички, всяка придружена с прошепнати покани, които биха накарали дори един морски капитан да се изчерви.

Три от четирите носни кърпички бяха от омъжени жени, а четвъртата от вдовица, която не би могла да бъде и ден по-възрастна от двадесет. А ако не получаваше предложения за чувствени срещи, майките сватовници безочливо му пробутваха дъщерите си, сякаш са жертвени агнета.

Не можеше да повярва, че сестра му смяташе, че е възможно да си намери съпруга тук, измежду тези двулични жени. Не че си търсеше такава.

Имаше и изключения, помисли си той, сещайки се за съпругата на Гейбриъл — Маделин, но тя действително беше рядко срещано създание, а лоялността на приятеля му към нея беше още по-голяма рядкост.

Погледна към Дивайн и наподоби усмивка, която най-вероятно изглеждаше като гримаса. Беше благодарен за тяхното приятелство и дружба. Херцогът не се доверяваше на мнозина и Никълъс познаваше това чувство.

Бяха се запознали като младежи, впуснали се в изследване на хълмистата провинция, където живееха. Въпреки първоначалната разлика в социалните им класи, те бързо бяха станали приятели, интуитивно разпознавайки, че имат сходни характери и етика на поведение. С течение на годините отношенията им прераснаха в солидна основа на взаимно уважение.

Но имаше неща, които Гейбриъл бе направил за семейството на Никълъс — по дяволите, всъщност за самия него, за които никога не би могъл да му се отплати.

Никълъс твърдо вярваше, че ако херцогът не беше на негова страна в Парламента, индивидите в двора, които бяха оспорили скорошното му наследство, щяха да протакат съдебните битки, докато не му се наложеше да продаде всички земи, с които сам се бе сдобил, за да заплати разносните по делата. Вместо това бе имал възможността да запази всички имоти, които благоприятстваха за доходите му.

Действително дължеше много на херцога и, доколкото можеше да прецени, с нищо не би могъл да му се отплати. А и мъжът не бе поискал нищо в замяна, досега.

В Йоркшир Гейбриъл бе помолил Никълъс да се грижи за Розалинд, докато той е надалеч. Кинкейд беше — с една дума — изумен. На практика този човек не вярваше на никого, поне според него. И въпреки това му бе поверил задачата да пази нещо толкова свидно, колкото собствената му сестра. Някой толкова скъп и изящен като Розалинд.

Несъмнено бе много лесно да държи под контрол мислите си, така че да не се отклоняват към младата жена, докато беше в провинцията, където имаше достатъчно работа, която да го разсейва... но сега, когато му се налагаше да следи всяко нейно действие?

Три месеца, напомни си. Три проклети месеца и край. Никълъс щеше да удържи на обещанието си към Гейбриъл и да я държи под око до края на сезона. Разбира се, после щеше да се погрижи тя да се прибере безопасно обратно в Йоркшир, а след това да продължи със собствения си живот.

Но, Исусе, който си на небесата, нима някога човек е виждал толкова съблазнителна гледка?

Розалинд стоеше на около двадесет крачки от него, облечена в тъмночервена рокля, която обгръщаше всяка нежна извивка,

удължаваше всяка линия и подчертаваше всичките ѝ женски прелести. Очите му се спуснаха надолу за миг към ромбовидната сребърна брошка, която бе закачена в средата на корсажа ѝ, точно под дълбока цепка между гърдите ѝ. Нима перфектната симетрия на очарователно изваяните ѝ гърди не бе достатъчна, за да разсее всеки мъж?

Косата ѝ, с цвят на обсидиан, беше вдигната нагоре в проста прическа, окичена с малки червени цветчета, които подхождаха на роклята ѝ. Няколко мастиленочерни букли бяха оставени да се спускат подобно на скъпоценни камъни около ушите ѝ и още по-надолу до порцелановата кожа на шията и ключицата ѝ. Всичко това той беше забелязал от стотината предпазливи погледа, които бе отправил в нейна посока.

Тази вечер тя му напомняше за кървавочервена роза на фона на ясното нощно небе. Тиха, величествена красавица, която — хвърли поглед към главата ѝ — в момента го наблюдаваше така, сякаш искаше да забие кама в гърдите му.

Да, девайчето беше красавица. Освен това се бъркаше в чуждите работи, беше инат и вероятно доста разглезена. И без съмнение бе трудно да ѝ угоди човек. Това ѝ беше... кой? Седмият сезон, може би? Несъмнено това означаваше, че е точно толкова придиричлива в любовта, колкото повеляваше репутацията на рода Дивайн.

Нямаше да погледне право към нея, не и докато тя го наблюдаваше. Не и когато стояха толкова близо и наоколо нямаше нищо, което да отвлече вниманието му.

Въпреки това усети, че нещо се е променило. Като че ли бе станала още по-проницателна. Вече не си правеше илюзии, че Розалинд може и да не разпознае привличането, което изпитваше към нея, отразяващо се в очите му. Но все пак нямаше да ѝ достави удоволствието да се присъедини към армията ѝ от обожатели. Той бе неин защитник, покровител. Тя си имаше достатъчно поклонници.

Гейбриъл го беше предупредил колко лошо ще бъде, но въпреки това Никълъс бе изумен как тези мъже я следваха като кученца навсякъде, където отиде.

А тя изглежда въобще не забелязваше — или напълно бе свикнала с това.

Какъвто и да беше случаят, младият мъж бе забелязал за пръв път степента на популярната ѝ притегателна сила в книжарницата този

следобед, докато я бе чакал отвън да си тръгне. След като Розалинд излезе, Кинкейд бе наблюдавал как двете с прислужницата ѝ вървят към каретата си, която ги чакаше в другия край на парка. Други петима мъжа също я биха проследили с поглед.

Единият от тях, висок като върлина приятел с рошава червена коса, ги бе последвал по целия път от книжарницата и дори бе наблюдавал каретата им, докато не се бе изгубила в далечината. След това червенокосият мъж се беше качил в карета, украсена с фамилен герб — сокол, сграбчил в ноктите си гълъб. Никълъс не го бе разпознал (сецаше се за доста малко фамилни гербове по памет), но този бе достатъчно обезпокояващ, за да се открои в съзнанието му.

Не знаеше как Гейбриъл успява да запази самообладание или дори въобще да се отпусне.

Сключи ръце зад гърба си, пое дълбоко въздух и леко разтърси глава.

— Изглеждаш така сякаш си глътнал развалена стрида — промърмори приятелят му, застанал до него.

— Така и се чувствам.

Херцогът го потупа по гърба.

— Знам какво ще помогне — кимна към музикантите в отсрещния край на помещението. — Нека се видим в библиотеката след менуета и ще ти наля едно бренди. Розалинд ще бъде в безопасност тук.

— Направи го уиски и нека бъдат две.

— Съгласен.

— Добре. Ще очаквам с нетърпение кратката почивка.

Гейбриъл се подсмихна.

— Не се притеснявай. Сезонът ще приключи, преди да се усетиш.

Никълъс огледа предпазливо тълпата.

— Да, и тогава ще се върна в провинцията, където и смятам да си остана.

Херцогът кимна.

— Двамата с Маделин най-вероятно ще страним колкото се може повече от града, когато се върнем. Най-малкото, все още не съм готов да я дяля с всички останали, а и зная, че тя има ангажименти вкъщи. — Той кимна по посока на Розалинд. — Оценявам идването ти тук.

— Зная — отвърна тихо Никълъс и се осмели да хвърли бърз поглед към младата жена.

— Ти си единственият, на когото имам доверие. А и тя не би трябвало да причини прекалено много проблеми.

Никълъс повдигна вежда подозрително.

— Е, трябва да призная, че беше доста... загрижена за цялата тази история, но накрая отстъпи — отвърна Гейбриъл.

С угълчето на окото си, Никълъс наблюдаваше Розалинд, която се приближаваше от едната му страна с ръце зад гърба и глава, обърната в противоположната посока.

Какво ли точно бе намислила малката красавица? Пак да си вре нослето навсякъде?

Да слухти, реши той. Тя подслушваше.

— Нека да те предупредя отново — каза Гейбриъл полугласно. — Ако е възможно, не ѝ позволявай да разбере, че си ти. Ще ви представя отново един на друг, за да не сметне присъствието ти тук за подозрително.

Кинкейд кимна.

— А, Розалинд — отбеляза херцогът, когато сестра му се промъкна още по-близо. — Ела, нали помниш моя приятел, Никълъс, отскоро маркиз Уинтърборн.

С леко кимване, тя го погледна с онези нейни сини, като лятно небе, очи. Протегна ръка, като го наблюдаваше внимателно през цялото време.

Отмина един-единствен миг на колебание, преди той да поеме облечената ѝ в ръкавица ръка в своята и да се наведе над нея. В същото време младата жена потъна в лек реверанс.

— Милорд.

— Милейди.

И тогава настъпи неловко мълчание, по време на кое го двамата се втрениха един в друг. Той никога досега не се беше срещал с нея като равен в обществото. Безспорно дребните благородници се смесваха с аристокрацията, но сега, когато трябваше да се движат в едни и същи кръгове, Никълъс усети, че губи почва под краката си. Винаги бе използвал разликата в социалното им положение като средство, с което да я държи на разстояние — поне в собствените си мисли.

Това нямаше значение, уверяваше се мълчаливо. Определено вярваше, че съвсем лесно може да устои на прелестите ѝ. Беше правил точно това в продължение на години.

— Милейди? Милорд? Такива формалности между стари познати? — отбеляза Гейбриъл и едно от ъгълчетата на устните му се изви в усмивка.

Никълъс нямаше представа защо, както изглеждаше, херцогът ги дразни, но се отърси от тази мисъл.

Малкият квартет изсвири един акорд, с което даде знак, че започва първият танц за вечерта. Гостите, които нямаха намерение да се включат или се отправяха към ъглите на балната зала, или се запромъкнаха към банкетната зала в съседство за нещо леко за хапване.

Трябваше да потърси... кое беше момичето? А, мис Перимутър. Мъриледър? Не. Мериуедър. Не беше ли това?

А нямаше ли да е неучтиво да издърпа припряно дамата за танца?

Честно казано, не харесваше особено много танците. Но реши, че е по-добре да изиграе ролята си. По дяволите, ако цяла вечер само се взираше в нея, Розалинд щеше да открие кой е пазителят ѝ за отрицателно време. В действителност, Никълъс наистина не мислеше, че ще му се размине за дълго. Тя щеше да се досети и тогава бог да му е на помощ.

За сега обаче щеше да се държи любезно, да танцува няколко пъти с различни жени и бързо да забрави имената на всяка една от своите партньорки. В края на краищата, трябваше да играе ролята на маркиз, който е на лов за съпруга, дори и само за да не ѝ позволи да осъзнае истинската му цел.

Виолончелистката изсвири поредица от ноти, за да им сигнализира за танца.

Никълъс се поклони.

Ако ме извините, обещах този танц на мис Хейрифедър.

— Мериуедър — поправи го равно Розалинд.

И тогава плътните ѝ устни трепнаха в усмивка, докато очите ѝ го предизвикваха да се засмее сам на себе си, заподозря той. С тези топли сини очи, които блещукаха насреща му, Никълъс усети, че нещо вътре в него потрепна и за малко да ѝ се усмихне в отговор.

Но вместо това кимна вдървено, след което се обърна и се сля с тълпата.

[1] Грях на англ. език е „sin“, а името Синклер в превод означава „чист грях“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— О! Намери го! Намери го!

Един час по-късно Розалинд се озова на колене, надничаша под леглото на леля си Юджиния, докато десетки гости все още танцуваха, разговаряха и се веселяха на долния етаж.

— Няма да мигна, ако не си дойде у дома — възкликна Юджиния, докато сновеше из спалнята си за гости, с напоена от сълзи кърпичка, притисната под носа ѝ.

— Не виждам как би могла да спиш в къща, пълна с гости — отбеляза племенницата ѝ, преди да се изправи.

Изтупа гънките по червената си рокля, а после прекоси стаята, за да разгледа гардероба отново.

Юджиния поклати глава очевидно обезкуражена.

— Винаги се оттеглям рано — замълча и подсмръкна. — И Оливър винаги се сгушва върху завивките ми. Той е голяма утеха за мен, а сега... сега... — Старицата се срина върху един стол. Притиснала опакото на ръката си към устните.

Застанала срещу леля си, Розалинд извърна поглед. Никога не я бе виждала толкова разстроена. Очевидно този Оливър ѝ беше много скъп — трябваше да бъде, щом докарваше до сълзи една толкова свадлива и студена възрастна жена само с отсъствието си.

— Може би е в градината — предположи Розалинд.

— Не, не и с всички тези хора наоколо — промърмори Юджиния и махна раздражено с кърпичката си. — Той е малко плашлив.

— Тогава, това е. Вероятно се крие някъде в къщата. Някъде на тихо и топло. — Розалинд се премести, за да застане пред леля си. — Ще се появи, когато всички се приберат у дома, сигурна съм.

Но какво ще правя дотогава?

Младата жена премигна, останала без думи за момент. Леля ѝ изглеждаше малко объркана и сърцето ѝ се сви.

— Маргарет ще ти помогне да се приготвиш за сън, докато аз изпратя част от персонала да съдейства за намирането на Оливър. И аз

ще продължа да го търся.

— Би трябвало да се наслаждаваш на бала. Брат ти ще се обезпокои от отсъствието ти.

— Смея да твърдя, че това няма да се случи — отвърна Розалинд с усмивка. — Той е доволно заплепен от жена си и най-вероятно благодарен, че не му се налага да се мръщи на всеки мой партньор за танци.

Юджиния кимна сериозно, избърсвайки носа си. Следващите й думи спряха младата жена на вратата.

— Ще е най-добре да стоиш далеч от този шотландец.

— Моля?

Зачервените очи на леля й се фокусираха многозначително върху Розалинд.

— Знаеш за кого говоря. Той може и да е маркиз и да се познава с брат ти, но не ми харесва начинът, по който те гледа.

Розалинд преглътна и внезапно усети, че и е топло. Бе зашеметена от тази информация.

— Той... той ме гледа?

— Точно така, наблюдава те — информира я Юджиния с повдигнати вежди, — докато усилено се опитва да си дава вид, че не го прави.

— В това няма абсолютно никакъв смисъл.

Стойката на леля й се вкамени.

— Държанието му е заблуждаващо и подвеждащо. Кара ме да се чудя колко ниско би паднал, ако от действията му нямаше последствия.

— Нека те уверя — промърмори Розалинд, — че този човек никак не се интересува от мен.

— Добре — почти изляя Юджиния, вдигайки ръка. — Признавам, че не съм добре запозната с привычките на мъжете, но той е извънредно красив. А този тип мъже не стават за нищо друго, освен за негодници, помни ми думите.

Младата жена се засмя леко.

— Не се притеснявай. Той е доста зает тази вечер. Всъщност, вярвам, че вече е ангажирал партньорка за всеки танц.

Наистина, като се изключеше валсът.

Погледът на Юджиния бе необичайно пронизателен.

— Да не би да долавам нотка на разочарование?

Розалинд само поклати глава, тъй като си нямаше доверие да отговори.

— Хубаво.

След като леля ѝ кимна доволно, младата жена напусна стаята с обещанието, че ще намери изгубилия се Оливър.

По средата на коридора се натъкна на една прислужница, на която съобщи за липсващия котарак и необходимостта всеки свободен служител да помогне в търсенето му. Предвид, че по-голямата част от персонала на семейство Дивайн бе зает в кухнята и балната зала, Розалинд знаеше, че разполага с малък брой свободна ръка за това начинание. Нямаше значение, тя също щеше да помогне в търсенето.

Момичето хукна по коридора, за да информира останалите, а господарката ѝ реши да използва стълбището за прислугата, тъй като смяташе, че там е достатъчно тъмно и е идеално място, където да се скрие едно плахо коте.

Спусна се по стълбите и тръгна по слабо осветения коридор, като обхождаше с поглед пода, докато вървеше, но за беда Оливър бе тъмносив котарак, напомни си тя; напълно би се слял със сенките.

След няколко завоя, шумът от гласове прерасна във весела глъчка с всяка стъпка, която я приближаваше към балната зала. Завивайки по един от последните два коридора, забеляза отдалечаващата се фигура на Гейбриъл. Вероятно се бе появил от библиотеката, помисли си тя.

Видя отворената врата пред себе си и раздвижването на нещо, което ѝ заприлича на опашка, точно преди то да се вмъкне в стаята.

— Аха — прошепна тя. — Оливър, котенце, ела тук.

Промъквайки се към вратата, младата жена започна да издава кратки звуци, притискайки език към горната част на устата си, в опит да извика котарака при себе си.

Прекара прага, оглеждайки се и в двете посоки из тъмната стая в търсене на някаква следа от него.

— Оливър — прошепна тя. — Хайде излез, Оливър, и ще те отведе на горния етаж.

Няколко свещи бяха запалени и поставени върху бюфета, снабден с редица гарафи. Мекият отблясък от снопа светлина далеч не осветяваше добре стаята.

Решена да открие котарака, Розалинд пренебрегна внезапното лошо предчувствие, което я обзе, отдавайки го на тягостната тишина в

просторната стая.

В този момент от отсрещния край на стаята, където бяха наредени столове и дивани, се разнесе звук, който можеше да бъде описан единствено като ниско ръмжене. Тя тръгна бавно към центъра, като внимаваше да не се блъсне в краката на мебелите.

— Ауч! — Добре де, може би не внимаваше чак толкова. Младата жена се наведе, за да разтрие наранения си глезен, който бе имал нещастieto да се удари в ръба на една табуретка, която не беше забелязала.

Оливър седеше под една малка овална масичка, мятайки опашка, а очите му блестяха жълти и огромни в тъмното.

— Ето те и теб — прошепна тя и се наведе, за да се пресегне под масата.

Внезапно котаракът изсъска злобно, размахвайки остриите си като игли нокти, срещу протегнатите ръце на Розалинд.

В отговор, тя отскочи стъписана назад.

— Гледай ти, двамата с леля Юджиния идеално си подходите.

И тогава Оливър се стрелна изпод масата и скочи към нея.

Розалинд изпищя и отново отскочи назад. Бедрата ѝ се удариха отстрани на едно кресло и тя се прекатури назад, приземявайки се, за своя изненада, не върху пухкавата възглавница на седалката, а вместо това в твърдия скут на незабелязания от нея обитател на стола.

— Оу!

Строги сиви очи срещнаха стъписания ѝ поглед.

— Никълъс — отрони младата жена.

— Оливър е котаракът, нали? — попита Кинкейд с дълбок глас, който завибрира в нея. — Или търсиш някой от ухажорите си?

Тя предпочете да подмине подигравката му. Поради някаква причина погледът ѝ бе привлечен от врага му.

— Шалчето ти се е изкривило — изтърси Розалинд.

— Благодаря — промърмори той кисело. — Ще се постарая да го оправя възможно най-бързо.

— Добре.

— Хубаво.

Двамата се втренчиха един в друг за няколко безмълвни мига, през които помежду им се настани почти осезаемо напрежение. И

наистина тя не можеше да помръдне, дори и да искаше. Столът беше дълбок, а Розалинд бе почти прегъната на две.

Преглътна с усилие, внезапно осъзнала напълно, че всеки сантиметър от нея се докосва до него — дупето ѝ се намираще между бедрата му, които бяха като изсечени от гранит, гърдите ѝ бяха притиснати към топлината на гърдния му кош, а пръстите ѝ се гушеха в плата на редингота му.

Беше си представяла подобно стечение на обстоятелствата поне стотина пъти, но нищо не я бе подготвило за приятното усещане да бъде толкова близо до него.

Никълъс преглътна тежко и Розалинд забеляза как адамовата му ябълка подскача между опънатите мускули на гърлото му.

— Сега трябва да станеш — каза той тихо, докато погледът му не се откъсваше от лицето ѝ.

— Наистина ли? — Розалинд усети разочарованието в гласа си и разтърси леко глава. — А-аз имах предвид, да. Да, разбира се, че трябва.

Стаята ѝ се стори прекалено задушна. Ако не бе сигурна в обратното, би помислила, че в камината бумти буен огън.

Издавайки едно съвсем неподходящо за дама сумтене, тя се опита да се измъкне по същия път, по който бе паднала, но колената ѝ се бяха сгънали върху високата странична облегалка на стола, а коприната на роклята ѝ бе прекалено хлъзгава. Успя само да се залюлее напред-назад.

Никълъс не направи почти нищо, за да ѝ помогне.

Позата ѝ я принуждаваше или да го погледне, или да се облегне назад. Опита да се отгласне назад, но нещо подръпна корсажа ѝ.

Тя погледна надолу в същия момент, в който и той, при което челата им се докоснаха.

— Проклятие, дявол го взел — промърмори Кинкейд.

За момент, единственото, което Розалинд можеше да види и усети, в това число, бяха колосаните ревери на палтото на Никълъс срещу извивките на гърдите ѝ. Опита да се дистанцира от усещането, но докато се взираше надолу, топлият му дъх погали чувствителната ѝ кожа. Хиляди малки тръпки се спуснаха по ръцете ѝ и по плътта ѝ избиха червени петна.

— Заклецени сме — изръмжа той.

— Заклещени? Как така?

Никълъс издаде полувъздишка, полуръмжене.

— Твоята брошка. Иглата в шалчето ми.

Розалинд премигна, за да накара погледа си да се фокусира.

— Как се случи това?

Той вдигна глава и ѝ отправи язвителен поглед, но не каза нищо.

Внезапен изблик на дрезгав смях отекна откъм коридора.

Тя си пое рязко въздух.

— Някой може да влезе.

С бързи движения, Розалинд подпря ръце на облегалките на стола, което поне за част от секундата изглеждаше като опит да го прикове нарочно към стола. Използвайки ръцете си за опора, тя издърпа краката си и ги извъртя, за да ги плъзне на пода.

Никълъс се премести с нея, несръчно наведен напред, с ръка върху гърба ѝ. В края на краищата иглата в шалчето му се бе закачила за корсажа ѝ.

В крайна сметка, никой не се появи на вратата, но Розалинд се озова коленичила между краката на Кинкейд, а колената му бяха от двете страни на гърдите ѝ. Ръцете ѝ се държаха за твърдите му като скала рамена, а той имаше вид на човек, на когото му е неудобно да стои така наведен напред. И бе невероятно красив.

Гъст тъмнокафяв кичур се бе измъкнал от опашката на врата му и скриваше наполовина едното му сиво око.

— За какъв дявол направи това?

Тя се загледа в устните му, докато той говореше и за момент бе омаяна от тяхната изваяна форма и вида на белите му зъби.

— А-аз съжалявам — преглътна Розалинд. — Ето... позволи ми...

— Не бих си помислил, че е възможно — каза Никълъс, след като хвърли кратък поглед надолу, а в очите му се появи странен блясък, — но мисля, че влоши нещата още повече.

— Нали не продължаваш да смяташ, че го направих нарочно!

— Не съм сигурен — отвърна той тихо и поради някаква причина акцентът му сега звучеше по-дрезгаво. — А и ще е по-добре да си по-тиха.

— Не си сигурен! Опитвах се да взема ужасния котарак на леля си. А ти какво правеше тук, седнал в тъмното?

Той не ѝ отговори.

— Какво? — настоя тя.

— Е, определено не очаквах една точно определени непохватна жена да се приземи в скута ми.

— Не съм непохватна — отвърна Розалинд оскърбена и се изправи леко, което изравни погледите им. И устните им.

Никълъс повдигна вежда в знак на съмнение, но не се отдръпна. Устните им бяха толкова близо, че със същия успех можеха да се целуват. Вместо това останаха така, почти като че подлагаха на изпитание или може би предизвикваха — другия да предприеме действия.

— Криеше ли се тук? — попита тя, думите ѝ едва се долавяха.

Сребристият му поглед се спусна към устата ѝ, преди да се върне и да срещне втренчения ѝ взор.

— Защо, по дяволите, бих се крил?

— Хм. Гейбриъл каза, че си дошъл в Лондон по работа. Може би работата ти има нещо общо с присъствието ти в тази стая.

Като например романтична среща с потенциална годеница, може би. Пристъпът на ревност не я изненада.

Той погледна надолу и задърпа корсажа ѝ, извивайки брошката ѝ, с което я накара да осъзнае напълно тежестта на гърдите си.

— Ако това ще те накара да затвориш тази твоя хубава уста — с брат ти пихме по питие.

— Да я затворя? — изтърси тя и положително се припоти при употребата на фразата „хубава уста“. Въпреки това се опита да запази разсъдък си. — Никой никога преди не ме е мъмрил да мълча.

— Разбира се. Ако продължаваш да говориш толкова много, ще го направя отново.

На Розалинд ѝ се прииска да го ощипе... наистина силно.

— Ела по-близо — заповяда Никълъс.

— Ако се приближа още, отново ще се озова в скута ти. — Или по-точно щеше да се окаже съвсем между бедрата му.

— Просто се премести... — Той посегна към гърба ѝ и постави топлатата си длан между раменните ѝ лопатки. После я побутна малко към себе си, извивайки гърба ѝ и щом я намести на позицията, на която желаше, се върна към заниманието си.

Тя се огледа около себе си, забелязвайки начина, по който той се извисяваше над нея и я обгръщаше. Излъчваше топлина и ухаеше прекрасно.

— Всеки момент някой може да влезе — промърмори младата жена. — Погледни ни. Мислиш ли, че биха повярвали, че сме се озовали в това положение по случайност?

Кинкейд само изсумтя.

Брадичката ѝ падна надолу, за да наблюдава, докато дългите му пръсти ловко местят брошката ѝ насам-натам.

— Какво правиш?

— Опитвам се да разбера кой е най-добрият начин да се освободим, без да скъсам роклята ти.

Тогава я осени една мисъл. А ако нейният пазител влезеше точно в този момент? Възможно бе „наблюдението“ му да е започнало от тази вечер. А тя не знаеше нищо за него. Ами ако бе от типа хора, които си вадят прибързани заключения? Ако носеше пистолет? Ами ако...?

— Тогава побързай.

За момент Никълъс вдигна очи от заниманието си. В погледа му се четеше крайно раздражение.

— Повярвай ми, бързам.

За момент дъхът им се смеси, след което той отново погледна надолу. И сякаш между тях изведнъж натежа осезателно силно привличане — като разтърсваща вибрация, завладяваща сетивата. Розалинд се опита да не ѝ обръща внимание, но в същия момент осъзна, че за двама души, които не правят нищо повече, освен да се опитват да се освободят от вплетените си аксесоари, внезапно бяха започнали да дишат доста трудно. А ръката на Никълъс изглежда трепереше.

— Никълъс — прошепна тя.

Пръстите му застинаха и погледът му бавно се измести нагоре от брошката към корсажа ѝ, шията ѝ, устата и най-накрая срещна очите ѝ.

Розалинд облиза долната си устна, мислейки си, че трябва да каже нещо, когато една от ръцете му се повдигна, за да хване брадичката ѝ между пръстите си. Тръпки се спуснаха надолу по гръбнака ѝ. Никълъс приложи лек натиск с възглавничката на палеца си и тя усети как устните ѝ се разделят. Загледа се в устата ѝ толкова

напрегнато, че очите ѝ инстинктивно се затвориха и главата ѝ се наклони.

И тогава внезапно ръката му се отдръпна. Тя отвори очи тъкмо навреме, за да види как той поклаща бързо глава. После затвори очи и пое бавно и дълбоко дъх, преди да ги отвори отново.

— Ти щеше... — започна Розалинд задъхано, — ... щеше да...

Никълъс се наведе и издърпа иглата си, разваляйки простия възел на шалчето си.

— Ето — каза тихо. — Свободни сме.

Облегна се назад в стола и физическата му сила като че ли я обгърна.

Той бе на път да я целуне, тя беше сигурна в това. Но защо се спря? О, идеше ѝ да закрещи. Защо се поколеба?

Една отчаяна, недоволна част от нея се позабавлява с идеята да го сграбчи и сама да го целуне, но се въздържа.

— Вече можеш да станеш — отбеляза Никълъс доста грубо.

Розалинд кимна, втрещена в него, опитвайки се да го разбере.

Той въздъхна, пресегна се, хвана я през кръста и на практика я издърпа на крака пред себе си.

— Боже, галантен си колкото агне — промърмори тя и се изправи.

Кинкейд кимна в знак на благодарност, като една полуусмивка се разля на устните му.

— Не го казах като комплимент — заяви Розалинд със суров тон.

Никълъс се подсмихна. Не можа да се сдържи. Не бе искал тя да мърда от мястото си. Тази мисъл го разтърси. Ако можеше да направи онова, което желаше, без значение от последствията, не би пожелал нищо друго, освен да склучи ръце около нея, и я придърпа обратно в скута си и да я закачи за ризата си завинаги.

За да е в безопасност, разбира се. Би било много по-лесно да я наблюдава така, нали?

Ох, какво си мислеше? Почти я беше целунал. По дяволите, на практика я бе поканил да го стори, ако ѝ се прииска. А онова, което бе също толкова плашещо, бе осезаемото впечатление, че тя го искаше колкото и той нея.

И какво, по дяволите, бе правил с карфицата? Можеше да ги откачи един от друг в рамките на секунди, а вместо това се бе забавил,

протакал, наслаждавайки се на момента. Гледката, мили боже, гледката...

— Исусе — измърмори под нос.

Изправи се и прекоси стаята с бързи крачки. Колкото по-далеч бе тя от него в този момент, толкова по-добре.

Изправена на същото място, където я бе оставил, Розалинд приглади полите си. Главата ѝ рязко се вдигна при звука от повишаващите се гласове, идващи откъм коридора.

— Това е някой от братята ми — обяви тя и леко разтревоженият ѝ поглед се плъзна нагоре, за да срещне този на Никълъс.

Той кимна към котарака, който в този момент притичваше към вратата. Ситуацията вече изглеждаше съвсем безобидна.

— Тръгвай — нареди ѝ тихо. — Ще изчакам, докато се измъкнеш, преди да изляза.

Тя кимна и последва котарака извън стаята.

Когато Никълъс сведе поглед, за да постави отново иглата в шалчето си, можеше да се закълне, че чу Розалинд да прошепва: „Благодаря ти, Оливър, задето си такова палаво коте.“

Розалинд не мислеше, че е възможно, но три часа по-късно, настроението ѝ бе значително помрачено.

Нейният пазител беше тук тази вечер, тя бе сигурна в това, но не бе успяла да го открие. Все пак беше възможно той да е запазил прикритието си толкова добре поради простия факт, че не бе имало реална опасност за нея тук, в градската къща на семейството ѝ.

Или може би ако слухът ѝ не бе бомбардиран от непрестанни глупави спекулации, засягащи новия маркиз сред тях, Розалинд щеше да е в състояния да се концентрира.

Само ако знаеха, че бе седяла в скута му в една от стаите в дъното на коридора, щеше да се превърне от уважавана полустара мома в дръзка жена само за една нощ.

— Чувала съм, че шотландците имат ненаситен сексуален апетит — прошепна една дама иззад ветрило, което накара друга да ахне.

— Наистина ли?

— Колко плашещо!

Младата Дивайн хвърли поглед към малката група жени вдясно от нея и челото ѝ се повдигна в почуда. Една седнала млада дама, като че ли се изхлузваше от стола си. Да не би да заспиваше?

Странно, но главите на няколко други дами изглеждаха неестествено наклонени. Какво ставаше с вратовете им?

Розалинд се обърна, за да погледне към стената на стаята, покрай танцуващите. Дори и дамите там явно страдаха от същото необичайно изкривяване на главата.

Тя проследи погледите им... право до килта на Никълъс. Устата ѝ се отвори с леко възклицание. Очевидно лукавите същества, до една, се опитваха да надникнат отдолу.

Нов прилив на ревност изригна в нея. Тя не че недоволстваше от наследството му. Радваше се за него. Но животът изглеждаше много по-прост, когато той бе нейната малка тайна.

Розалинд се ухили. Можеше ли да ги вини? Мъжът бе наистина изумителен.

Но вече ѝ беше дошло до туша от всички тези жени, които изпиваха с поглед Никълъс и голите му колене, и изваяните му прасци, и тънката му талия.

Седем танца. Седем! И не я бе поканил на нито един.

— Розалинд.

Премигвайки, изтръгната от мислите си, тя се обърна и откри Гейбриъл да стои пред нея.

Усмихна се за поздрав, повдигайки вежди.

— Да?

Още един менует бе приключил и някои гости се възхищаваха от грацията на танцуващите.

— Тъй като последният танц за вечерта приближава, исках да ти дам едно последно указание.

— Какво е то?

— Не ми убягна, че танцува с редица господата тази вечер. Повече от обикновено, повече, отколкото би трябвало.

Тя въздъхна тихо.

Той прокара ръка през косата си.

— Утре, след като двамата с Маделин заминем, когато те се отбият, и ти и аз знаем, за кого говоря, трябва да информираш Бригс да им съобщи, че не си у дома. Осъзнавам, че те ще настояват да оставят

визитките си, но след това ще е по-добре да се разкарат от къщата ми. Не е безопасно. Не и с този проклет облог, който им пари под краката.

Розалинд премигна бавно. Брат ѝ току-що ѝ даде прекрасна идея. — Моля те, не се тормози — каза тя просто.

Акордите сигнализираха, че валсът беше на път да започне. Той бе единственият за вечерта.

Гейбриъл ѝ кимна, след което прекоси стаята, за да намери жена си за танца.

Утре Розалинд щеше да приветства потопа от мъже, които щяха да я посетят. Може би с къща, пълна с посетители от мъжки пол, нейният пазител нямаше да има друг избор, освен да се стаи до прозорците или вероятно би бил достатъчно дързък самият той да ѝ направи визита.

А след като въпросът по отпращането му бе уреден, щеше да може да съсредоточи цялата си енергия в съвсем друго начинание.

Сезон след сезон тя се бе концентрирала върху щастието на другите по въпросите за любовта. А и, след като Никълъс беше в Лондон, бе дошло и време да уреди собствения си брак.

Той искаше да я целуне, беше убедена в това. И все пак се бе поколебал. Не беше сигурна защо, но знаеше без съмнение, че ако Никълъс Кинкейд бе дошъл в Лондон, за да си намери годеница, то тази жена щеше да бъде тя.

Готова с плана си, Розалинд не можа да не се усмихне с гордо удовлетворение, докато наблюдаваше как брат ѝ поема съпругата си в прегръдките си и я завърта неусетно по подиума за танци. Те изглеждаха свършено заедно, сякаш се допълваха един друг. Никой не можеше да отрече, че бяха влюбени.

В същия момент осъзна, че никой не я бе поканил на танц. Тя се огледа наоколо, забелязвайки, че Никълъс върви в нейна посока.

Сърцето ѝ запрепуска. Това беше последният танц за вечерта, единственият валс и много подходящ момент да я покани. Той се приближи, забавяйки крачка.

Повдигайки брадичка, младата жена изправи гръбнак и пое дълбоко дъх. Думите на съгласие бяха на върха на езика ѝ.

И тогава той я подмина и излезе от стаята.

ГЛАВА 5

Дългите разходки в провинцията винаги бяха помагали на Никълъс да проясни главата си преди.

За съжаление, в момента прекосяваше претъпкан опушен град и единственото проясняване на мисли, което успя да постигне сред тракането на каруци, карети и шумотевицата от оживената тълпа, изглежда само освобождаваше място в главата му за всичко свързано с лейди Розалинд Дивайн.

А когато ставаше въпрос за тази определена жена, въображението му често навлизаше в опасни територии.

Докато завиваше по улицата, която щеше да го отведе в Хайд Парк и по-близо до дома на Дивайн, си каза, че е просто мъж. Мъж, привлечен от своята повереница. Не бе искал да я нарани снощи, но може би щеше да е до някъде полезно за гордостта на девойката да я поставят на мястото ѝ. Въпреки това умът му продължаваше да превърта в главата му начина, по който раменете ѝ бяха клюмнали и бе стиснала длани в диплите на роклята си, когато я беше подминал.

Тя не бе останала сама за дълго все пак. Някакъв върлинест, млад момък я бе доближил и след като грациозно прие предложението му, му позволи да я завърти въодушевено по подиума за танци на балната зала. Беше се усмихвала мило, изтъкана от безупречна любезност.

Миналата нощ си легна неспокоен, докато умът му продължаваше да се връща към събитията от вечерта, видът на открит интерес, който украси чертите ѝ, когато Гейбриъл ги беше представил един на друг, начинът, по който кръвта му бе кипнала, когато Розалинд коленичи между краката му, ароматът ѝ. А когато най-накрая успя да заспи, тя обсеби и сънищата му. В дръзките си видения той беше този, който я бе понесъл в танца. Беше я притиснал здраво до себе си, прокарвайки ръце през косите ѝ. Беше се навел и пленил розовите ѝ устни, докато тя не се предаде и не потъна в прегръдките му в търсене на опора и желаеща още от целувките му. Точно там, по вредата на балната зала, пред очите на всички.

Никълъс се бе събудил облян в пот, стиснал здраво чаршафа. Изненада се, че самата идея за точно тази жена, въвличена в толкова интимна сцена с него по време на танц, бе достатъчна да накара кръвта му да закипи мигновено.

Да, определено постъпи разумно като не танцува с нея. След този сън, не беше толкова сигурен, че би успял да я държи почтително в ръцете си, нито да запази толкова лесно в тайна мислите си.

Особено от брат й.

А Никълъс искаше Гейбриъл да знае, че тя е в безопасност с него и от него.

Мъжът му бе засвидетелствал доверието си. Като приятел на херцога, Кинкейд трябваше да се придържа към определени принципи на поведение. А това включваше да държи очите, ръцете и устните си далеч от сестрата на Гейбриъл.

— Извинете — промърмори маркизът на група дами, докато заобикаляше неравната им крачка, за да ги подмине.

Те вирнаха носовете си при думите му. Той въздъхна. Толкова високомерни и непримирими! Може би бяха дочули за избора му на облекло миналата вечер и се страхуваха, че действително е един шотландски звяр от плът и кръв.

Потискайки усмивката си, Никълъс закрачи напред през Хайд Парк, насочил се към Гросвенър Скуеър, където бе домът на Дивайн.

Решението му да се разходи се дължеше отчасти на един упорит кон, който се бе доказал като най-голямото и косматото дете, що се отнасяше до изкушенията на града, а от друга страна и на факта, че целта му се намираще сравнително близо до наетата от него градска къща.

Свикнал с далеч по-натоварващ физически труд в провинцията, това бе наистина просто един малък преход до дома им, а и не му се налагаше да се бори със задръстванията по улиците.

Наистина ли вече беше пладне? Имаше чувството, че едва преди миг бе напуснал къщата на Дивайн.

Извади джобния си часовник. Дванадесет часа. Е, бяха минали около десет часа.

В града подходящите часове за посещение сред висшето общество се различаваха неимоверно. Някои от благородниците се придържаха към така наречения „градски режим“ и спяха до обяд, тъй

като посещаваха баловете един след друг. Надяваше се Тристан да е буден или поне у дома.

Беше нужно да говори с момъка. Трябваше да му каже, че ще наблюдава задната част на къщата тази вечер.

Докато напускаше дома на Дивайн късно миналата нощ, Никълъс тъкмо се готвеше да яхне нервния си кон, когато забеляза червенокосия мъж — същият, който видя пред книжарницата. Беше застанал близо до сенчеста пътечка между къщите от другата страна на алеята.

Кинкейд бе приближил мъжа и извикал за поздрав.

Е, за да бъде честен, не беше толкова поздрав, колкото:

— Какво, по дяволите, правиш там?

Тактичността никога не е била силната му страна.

Мъжът бе побягнал. Никълъс го преследва в продължение на половин пресечка, преди непознатият да се задъха, неспособен да бяга повече. Когато го настигна, Кинкейд го сграбчи, но високият мъж го изненада, успявайки да се освободи достатъчно, за да изкара малка кама.

Никълъс бе успял да избегне удара, насочен към лицето му, но отпусна хватката си. Боклукът бе избягал, изчезвайки в друга алея, като плъх, шмугнал се в някоя невидима пукнатина в основата на сградата.

Това същество можеше да бъде навсякъде, мислеше си мрачно с присвити очи, докато изучаваше хората, които сновяха по улиците и заобикалящия го парк, задържайки погледа си най-вече върху неподозиращите жени.

Опасностите дебнеха навсякъде.

Да вземем за пример ситуацията точно пред него, разсъждаваше Кинкейд.

Едно младо, светлорусо девойче с очила седеше на една пейка, сгушена под дърво, с книга в ръка. До нея беше задрямала възрастна жена, за която той предположи, че е майка ѝ и чиято глава се бе отпуснала и почиваше върху гърба на пейката.

Без знанието на спящата дама, нейната повереница бе наблюдавана от мъж, възседнал лъскав черен жребец.

Докато Никълъс ги подминаваше, мъжът не откъсна поглед от момичето, а тя изглежда бе напълно сляпа за неговия полуобожателен, полухищен поглед.

Лъв, който едва ли не точеше лиги при вида на апетитно мишле.

Какви ли бяха точно намеренията на този приятел? Осъзна, че се чуди Кинкейд. На него му изглеждаха нечестиви, но пък бе известно, че е значително по-подозрителен от повечето хора.

Клатейки глава, той прекоси оживената улица и ускори крачка. Не след дълго градската къща на Дивайн се появи пред погледа му. Погледна напред, забелязвайки суматохата пред предната врата на дома на Розалинд. О, нима бяха организирали ново празненство и то по средата на деня?

Входната врата беше широко отворена и трима мъже слизаха по стълбите, докато други двама се опитваха да влязат, с ръце натежали от букети в различни цветове и разнообразни малки, красиво опаковани пакети.

Никълъс присви очи. Дали наистина виждаше кон, завързан за перилата, с преплетени в гривата и опашката на животното панделки и дребни цветчета? Какво ставаше тук. По дяволите?

— Аааааапчихxxxxxxxxху!

Уинтърборн почти изскочи от кожата си, когато някакъв кихащ мъж бързо го подмина, понесъл най-големия букет от рози, който някога бе виждал през живота си.

— Вие там! Сър! — извика Никълъс. — Чакайте!

С въздишка, човекът спря рязко и се обърна. Очите му бяха зачервени и сълзяха, а закръгленият му нос блестеше влажен. Изглеждаше нещастен.

— Да? — попита с носов глас и то доста раздражено.

— За какво е всичко това?

— Е — започна непознатият с докачлив вид, като звучеше така, сякаш обяснява нещо на умствено изостанал, — това са цветя и аз ги доставям.

— На кого?

Мъжът въздъхна.

— Домът на Дивайн. Отново. И предполагам, че щом се върна в магазина, други... ааа...

Никълъс отстъпи крачка назад точно навреме.

— ... аааааапчихxxxxxxxxху! — Човекът избърса носа си с ръкав. — Когато се върна в магазина — започна той отново, — предполагам, че ще има още... аа... аааа...

— Ето — с една ръка, Кинкейд взе високата ваза с розови рози от мъжа. — Позволете ми — бръкна във вътрешния джоб на сакото си, грабна някаква монета и я подаде на мъжа.

Той погледна обидено за момент, после хвърли поглед към парите, а след това отново към Никълъс.

— Откъде да знам, че няма да ги откраднете за себе си? — въпросът му беше изпълнен с подозрение. — Имаме репутация, която трябва да поддържаме...

Маркизът вдигна ръка.

— Можеш да ме наблюдаваш от тук, докато ги доставям. И... — добави с усмивка, — може би трябва да се замислиш за друга професия.

— Така е — съгласи се мъжът и избърса потното си чело.

— Исусе, Роузи! Предният салон има вид на проклета джунгла.

— Аз ли не знам — надзърна Розалинд иззад един огромен букет от яркочервени лалета, преди да ги потопа във вазата, която прислужницата ѝ донесе. — Горкият Бригс — продължи тя, говорейки за иконома им. — Отпратих го. Не можеше да спре да киха.

— Аха — каза Тристан, събличайки палтото си. — Това обяснява отсъствието му — погледна зад себе си, преди да захвърли дрехата на стола вдясно до вратата, след което застина внезапно, когато осъзна, че седалката е вече заета от голяма саксия с папрат.

— Проклети простаци — изръмжа брат ѝ. — Гейбриъл отсъства едва от пет часа, а те ти се нахвърлиха моментално.

— Шшт! Ще те чуят.

— Полудя ли? Сега вярваш, че и цветята имат чувства?

— Не цветята, глупако. Джентълмените, настанени във всекидневната — промърмори тя и отправи жест в съответната посока.

— Джентълмени?

Младата жена кимна, докато подреждаше малък букет от горски цветя.

— В нашата всекидневна?

Сестра му стисна устни.

— С леля Юджиния.

— С леля... какво става тук, дявол го взел?

Тя сви рамене невинно.

— Всяко момиче получава няколко визити от джентълмени след бал. Това е напълно нормално.

Тристан ѝ отпрати недоверчив поглед.

— Нормално е да се появят един или двама, или по дяволите, дори десет! Това място прилича на оранжерия, Роузи. — Той се взря в нея със същите ледено сини очи, които имаха всички Дивайн. — И какво, по дяволите, е това?

Розалинд проследи ужасения му поглед до портрет, подпрян на стената близо до краката ѝ. Някой бе поръчал неин портрет и ѝ го бе изпратил като подарък. Надяваше се, че не е напълно точен, тъй като на него наподобяваше отчасти кон.

Тристан поклати глава.

— Както добре знаеш, аз не съм толкова тираничен, колкото Гейбриъл, но ти си ми сестра. Моля те, не ми казвай, че броят на мъжете в съседната стая надвишава броят на букетите в тази.

— Започнаха да се появяват от единадесет часа нататък. Въпреки това, със сигурност, останаха само двама. Не, не. Трима са. Или бяха четирима? — тя се почеса до ухото и промърмори. — Не, лорд Далхаус вече си тръгна. Точно така. Така че това прави...

— Колко точно? — почти изръмжа Тристан.

— Трима — измърмори бързо младата жена.

Той въздъхна и прокара бавно ръка през разрошените си кестеняви къдрици.

— Чуй ме внимателно. Ще им позволя...

— Я почакай, малки братко — предупреди го тя.

Тристан пресече слабата ѝ заплаха в зародиш със стиснати челюсти.

— Ще им позволя да останат, докато се преоблека, а после...

— Отново ли ще излизаш?

— По-късно, но ако държиш да знаеш, току-що се върнах от Анджело...

— Отново фехтовка?

— Да — отговори ѝ и премигна бавно. — А сега ще престанеш ли да ме прекъсваш?

Младата Дивайн сдържа езика си.

— Когато слеза долу, което най-вероятно ще се случи след... — брат ѝ погледна към високия стенен часовника до вратата — половин час, искам всички да ги няма. Всеки, който е все още в онази всекидневна, когато се върна, ще се озове по задник, изхвърлен навън.

Розалинд не успя да сдържи безсрамната си усмивка.

— Това включва ли леля Юджиния?

— О, да — отвърна ѝ с мрачно кимване и блясък в очите. — Несъмнено.

Обърна се, поклати глава и хукна по стълбите, като без проблем взимаше по три стъпала наведнъж.

Тогава се чуха стъпки откъм вратата, която бе оставена отворена за улеснение на изобилстващите доставки на цветя.

Розалинд се обърна и видя чифт дълги мъжки крака, придружени от най-огромната ваза с розови цветове, която някога бе виждала. Цветята трябва да наброяваха поне две дузини, но още по-удивителни бяха краката, които ги внасяха. Това определено не беше някое момче за доставки.

Прилепнали, светлокафяви бричове обгръщаха всеки стегнат мускул на бедрата му до съвършенство. Високите, полирани ботуши лъщяха на светлината, струяща от отворената врата.

Боже, най-новият ѝ посетител притежаваше толкова елегантно облекло. И явно бе почитател на физическите упражнения, освен всичко друго, защото никой мъж не би могъл да изглежда толкова мускулест и мъжествен без тях. Беше убедена в това.

Меките подметки на ботите ѝ от ярешка кожа не издадоха нито звук, когато тя се доближи до новия си гост. Протегна ръце напред и хвана по средата широката ваза. Пръстите ѝ се докоснаха за момент до топлите му ръце, облечени в гладка кожа.

— Благодаря ви — каза младата жена любезно, поглеждайки надолу към букета от рози, преди да вдигне поглед към мъжа. — Ще ги сложа...

— Розалинд — обади се Никълъс със скован тон, а сивите му очи блестяха като скъпоценни камъни.

Вълна от изненада възпламени гърдите ѝ.

— О — каза тя, наподобявайки безразличие. — Това си ти.

Чувствата ѝ все още бяха наранени от вчерашния бал. Постоянното му люшкане между безразличието, интереса и накрая

липсата на покана за танц глождеше ума ѝ. Годишите, през които бе съумявала да разчита поведението на хората, за да прецени степента на интерес — или липсата му — у другите, въобще не я бяха подготвили за Никълъс. Той беше загадка.

Розалинд се отдалечи от него и избута една голяма саксия с бегонии от пътя си, за да направи място за розите.

Междувременно той свали шапката си и я закачи на закачалката до вратата.

— Тези — каза Никълъс и махна лениво с ръка към розите, — не са от мен.

Тя му се усмихна сковано.

— Не бих си и мечтала подобно нещо.

Изобщо не ѝ се нравеше да си го признае, но макар Кинкейд да бе нерешителен простак, все пак изглеждаше невероятно привлекателен. Беше ли подстригал косата си, или така ѝ се струваше?

— Да не би да идва някой по алеята? — Розалинд демонстративно погледна край него през отворената врата зад гърба му. Не, не се беше подстригал. Всичките му коприненокафяви къдрици бяха издърпани назад и вързани с кожена лента.

Необичайна топлина пропълзя в нея. Снощи той изглеждаше наполовина джентълмен, наполовина див и прекрасен шотландец. За нейно раздражение, тя не беше единствената, която го забеляза. Въпреки това, сред всичките въздишки и изпълнени с копнеж погледи, които бе получил, Розалинд бе дочула и как някои по-възрастни жени се подиграват на физиката му, заявявайки, че мускулите, силата и загорялата кожа го оприличават на обикновен работник.

Младата Дивайн не вярваше да съществува нещо обикновено у Никълъс.

Наистина беше трудно да не се взира в него миналата вечер, но днес бе още по-лошо. Днес той изглеждаше като образцов благородник с присъщата му стаена сила и сдържана порочност до последния сантиметър. А и беше ли виждала някога друг мъж, който да изпълва дрехите си толкова добре?

Погледът ѝ се спусна по фигурата му. Изглежда, не можеше да се спре. Черното му палто беше майсторски изработено и се опъваше върху раменете му, сякаш бе шито направо върху него. Жилетката му

също беше черна, но бе извезана с перлено сини нишки, които се съчетаваха в плавен дизайн върху плоския му корем.

Младата жена изпита внезапно желание да притисне ръката си към него и да провери колко е твърд.

Накрая вдигна очи към лицето му и откри, че погледът му тъкмо завършва собствения си пренебрежителен оглед върху нея.

Но не можеше да бъде съвсем сигурна, нали?

Може би някое цветче или листо бе полепнало по роклята, или косата ѝ. Розалинд изтупа тъмносините си поли и прокара ръце по раменете си.

Погледна нагоре към него и забеляза, че той я наблюдава учудено.

— Нещо не е наред ли? — попита Никълъс и повдигна едната си вежда.

— Имам ли върху себе си някое листо, или цветче, или нещо подобно? — попита тя, извивайки се наляво и надясно.

Той пристъпи внезапно напред, пресегна се и леко захвана платът на десния ѝ ръкав, което предизвика хиляди тръпки надолу по ръката ѝ. Малко листенце полетя към пода.

— Благодаря ти — промърмори Розалинд.

Маркизът кимна.

Двамата се загледаха един в друг за цяла дълга минута. Единствените звуци, които се чуваха, бяха тиктакането на часовника и шумът от оживената улица зад Никълъс.

Внезапно се чу подсмърчане откъм задната част на къщата. Розалинд се обърна и видя Бригс да се връща на поста си.

— Моля да ме извините, милейди — произнесе той, избърсвайки носа си с кърпичка, преди да я напъха в предния джоб на ливреята си. После затвори вратата зад Никълъс.

— Няма нужда да се извиняваш, Бригс — отговори тя с тревога. — Разбирам. Цветята са виновни, нали? Ако знаех, че ще ти причинят такова неудобство, щях да наредя да ги поставят в друга стая.

Бригс махна с ръка на загрижеността ѝ.

— Не, милейди. Предполагам, че се дължи повече на ужасната настилка.

Розалинд кимна.

— Може би трябва да се оттеглиш по-рано, в такъв случай — когато верният слуга поклати глава, тя настоя. — Да, трябва. Ще кажа на готвачката да направи супа и Джени ще ти я донесе.

— Милейди е прекалено мила — отвърна Бригс.

Вниманието ѝ се върна обратно към Никълъс.

Той оглеждаше стаята, сякаш едва сега забелязваше изобилието от цветя, сред които стояха.

— За Бога, жено — промърмори. — Това нормално ли е?

Младата жена вдигна брадичка.

— Нека те уведомя, че е съвсем нормално господата да изпращат цветя на една дама след бал.

— Да, но в такъв мащаб?

— Има неща, които не мога да контролирам.

— Като привлекателността си, нали?

— Изобщо нямах това предвид — отговори тя сприхаво. — Не мога да променя факта, че те са толкова щедри...

— Крещящи — прекъсна я той, посочвайки към доста лошия, но определено голям, акварел с нейния образ.

— Не съм молила за нищо от това — заяви Розалинд отбранително.

— О, напротив — промърмори Никълъс мрачно. — Дори само с влизането си в някоя стая.

Тя се намръщи при това изказване, но бързо се съвзе.

— Някои господа — подчерта младата жена, — намират за подходящ подобен жест, след като вечерта са споделили танц с дамата. Мога само да предполагам от забележките ти, че ти не си направил нищо подобно за дългия лист от дами, които те придружиха върху подиума за танци миналата нощ.

— Човек никога не трябва да предполага току-така.

— Тогава си им изпратил цветя? — изтърси тя, след което си пожела да бе имала самоконтрола да си отхапе езика.

Той замълча за момент, а после една широка усмивка се прокрадна върху устните му.

— Любопитен съм да разбера, защо това представлява такъв интерес за теб.

— Не представлява.

— Но ти попита — настоя Никълъс, наблюдавайки я настойчиво, докато краищата на устните му потръпваха в усмивка.

Розалинд цялата се изчерви.

— Така е, направих го — призна. — Няма причина да ми отговаряш. Смятам, че това не е моя работа.

Последва още една дълга пауза, след което той най-накрая отвърна:

— Не съм изпращал цветя. И съм сигурен, че това ме превръща в дивак в твоите очи, но какво да се прави. Предполагам, че следващото, което ще си помислиш, е, че обичам да се люлея по дърветата и да ям супа с пръсти.

Тя стисна устни, потискайки усмивката си.

— Много добре — успя да каже след минута. — Предполагам просто бях любопитна, не съм ревнувала. — О, мили боже, защо бе казала това?

Отдалечените гласове на господата, настанени в гостната, достигнаха до ушите ѝ. Вечно неодобрителният тон на леля ѝ Юджиния се извисяваше над всичките. Една от вратите бе леко открената и Никълъс наклони глава, за да надникне през процепа.

Розалинд си пое дълбоко дъх, след това прошепна грубо:

— Защо си тук?

Той погледна към нея, с блеснали опустошително сиви очи.

— Намислила ли си нещо? Питам, защото ми изглеждаш виновна. Пак ли се месиш? Подслушваш? Сватосваш?

— Определено не.

— А би могла — каза той тихо. — Леля ти е необвързана дама, а тук има... — Кинкейд погледна към вратата, за да надникне отново в стаята — трима мъже на разположение.

— Тези трима господа са достатъчно млади, за да ѝ бъдат синове.

Никълъс повдигна рамо, докато продължаваше да ги шпионира.

— Не би било нечувано във вашите кръгове.

— И какво точно трябва да означава това? — попита Розалинд с присвити очи.

— О, мисля, че знаеш.

— Опасявам се, че ме озадачи. Обясни.

— Предпочитам да не го правя — промърмори той.

— Много си упорит.

— А ти си учудващо проникателна.

— О, благодаря... — Признателността замря върху езика ѝ. — Доста зле замаскира обидата си като комплимент.

— Както казах, проникателна.

Младата жена почти нададе раздразнен вик. Вместо това го попита със скована усмивка:

— Какво, моля, правиш тук? — Когато той не ѝ отговори направо, тя го сръчка по гърба и не можа да не забележи, че пръстът ѝ срещна стоманена съпротива. Дали всеки сантиметър от него бе покрит с мускули? — Може би си се изгубил?

— Много смешно. Тук съм, за да се видя с Тристан.

Челото на Розалинд се смръщи при тези думи. Макар с Тристан да се държаха приятелски един с друг, двамата не бяха близки.

— Надявах се, че може да ме насочи към игрален клуб.

— Разбирам — каза тя язвително. — Е, ако търсиш нощ, посветена на преследването на женски прелести, съжалявам, но трябва да ти съобщя, че ще се наложи да се заемеш с тази задача сам. Тристан е сгоден от миналата есен.

— Нямам намерение да вземам момъка със себе си.

Нещо вътре в нея се пречупи. Не ѝ беше приятно да осъзнае, че Никълъс очаква нощ на веселби и долнопробна женска компания. Не бе предполагала, че той е такъв.

Тя премигна бързо, опитвайки се да скрие разочарованието в изражението си.

— Да пратя ли да го повикат тогава?

Кинкейд кимна, без да откъсва преценяващия си поглед от обитателите на стаята.

Розалинд се обърна към една млада, луничава прислужница, която вървеше по коридора по посока на входната врата, с голям морков в ръка, вероятно предназначен за коня, завързван отвън — подарък, който младата Дивайн не можеше охотно да приеме. Конят, разбира се. Иначе харесваше моркови.

— Мария? Би ли информирала камериера на Негова светлост, че има посетител?

Прислужницата направи реверанс.

— Да, мис.

Розалинд се обърна обратно към Никълъс.

— Можеш да го изчакаш в кабинета. Той е надолу и...

Кинкейд бе изчезнал.

— ... вдясно.

Но всъщност не беше изчезнал. Небеса, не. Това би било твърде удобно. Невъзможният мъж сега стоеше в средата на всекидневната, сякаш това бе неговата къща.

Докато тя наблюдаваше, той заговори тримата ѝ посетители, които от своя страна, го изгледаха със съперническа искра в очите.

Искаше ѝ се да хвърли вината за нетактичността му върху новопридобитата титла, но Никълъс се бе държал по почти същия начин и миналия ден в книжарницата. Поне беше последователен в това си отношение.

Тя се промъкна в стаята, при което сините ѝ поли прошумоляха върху обюсонския килим. Седящите мъже мигновено се изправиха и я поздравиха с широки усмивки.

— Моля ви, джентълмени — помоли високомерно леля Юджиния. — Седнете. Момичето вероятно ще остане права цял ден. Не съм сигурна какъв е проблемът. Днес е доста неспокойна и постоянно наднича през завесите, за да погледне навън. Мога само да предположа, че сте разглезили племенницата ми с вниманието си и тя се е отегчила.

Младата жена почти изстена на глас.

Бавно, мъжете се подчиниха, но за момент изглеждаха така, като че ли не биха желали нищо повече от това да скочат през прозореца, за да се освободят.

На Розалинд ѝ се искаше да ги съжали, но не го направи. Нито един от мъжете, които я бяха посетили днес, не притежаваше и частица искреност. Но все пак винаги е било така, напомни си тя, дори и преди отвратителния облог.

Част от нея копнееше да ги изхвърли точно както по-големият ѝ брат я бе посъветвал да направи, но не можеше. Нуждаеше се от тях. Тяхното присъствие тук бе с определена цел. Надяваше се да примами своя пазител да се разкрие.

— Кой е този? — попита грубо леля ѝ, като посочи към Никълъс с брадичка.

Гореща червенина се плъзна по врата на Розалинд, когато осъзна, че стои зад него. Пристъпи напред и ги представи подобаващо един на друг.

Сега, след като и Кинкейд беше тук, това правеше четирима, подходящи за женитба мъже в градската ѝ къща. Кой ли пазител можеше да се въздържа при подобна ситуация? Младата жена започваше да вярва, че мъжът, който и да беше той или много добре умееше да пази дистанция, или бе невероятно небрежен в изпълнението на задълженията си. Може би поради някаква причина непознатият се мотаеше отвън.

Хвърли поглед към прозореца, който гледаше към улицата. Постъпката ѝ не остана незабелязана от Никълъс.

— Търсиш ли някого по-специално? — попита той до нея.

Тя стисна устни и поклати глава.

Кинкейд ѝ отправи скептично кимване и една от обезоръжаващите си усмивки.

По цялото ѝ тяло се разля топлина. Прочиствайки деликатно гърло, Розалинд се приближи до канапето срещу стената, като си мислеше, че Никълъс ще заеме празния стол до останалите. Предложи му го небрежно с отворена длан и учтиво каза:

— Заповядай, седни.

Вместо това, когато седна, осъзна, че той я е последвал. Повдигайки краищата на сакото си, за да не му пречат, маркизът се настани до нея, изпълнал дългите си крака напред.

Канапето беше достатъчно голямо... за две жени, но при мъж с размерите на Кинкейд беше невъзможно да не се докосват. От бедрата чак до коленете.

Сякаш огнена пътека се разгоря по линията на допира им.

— Вие, там, млади момко — подхвана леля Юджиния, като сочеше Никълъс. — Бяхте на бала снощи, нали? Видях ви да разговаряте с племенника ми.

— Да, мадам.

— Не бяхте ли облечен с пола? — попита възрастната жена и приведе глава, поглеждайки го критично, при което броят на брадичките ѝ се увеличи.

Розалинд въздъхна тихо.

— Нарича се килт, мадам. Но любезно ви благодаря, че сте забелязали. — И тогава ѝ намигна.

— Каква арогантност — изграчи леля Юджиния и набразденото ѝ чело се сбърчи още повече от възмутената ѝ гримаса. — Не мога да повярвам, че Розалинд ви е пуснала в къщата. Бива ли такива приказки от един от обожателите ѝ!

Той прочисти гърло.

— Аз не съм неин обожател. Тук съм, за да посетя Тристан.

Очите ѝ се опулиха и широките ноздри на Юджиния се разшириха при обидата, която тя очевидно сметна за насочена към Розалинд.

— Ако сте дошли да се видите с племенника ми, какво правите тук?

Младата Дивайн погледна Никълъс, любопитна какво ще отговори на недоволната ѝ леля. Сивите му очи се преместиха върху нея, а после отново върху възрастната жена.

— Е, вероятно осъзнавате, че не можах да устоя да не се насладя на компанията на толкова фини жени.

Само какъв флиртаджия, а и отличен подход, с който да омае леля ѝ, помисли си Розалинд, забелязвайки как Юджиния се изчервява като неопитна девойка.

— Да позвъня ли за нова кана с чай, милорд? — намеси се тихо, преди леля ѝ да е възвърнала здравия си разум.

Когато той не отговори веднага, тя се обърна, за да срещне погледа му. Каква грешка. Никълъс беше твърде близо. И сребърните искрици в очите му прогориха пътечка чак до корема ѝ, което я накара да потръпне леко.

— Не, благодаря — отговори Кинкейд също толкова тихо и погледът му се спусна за момент върху устните ѝ преди отново да се слее с нейния.

Никога преди не я беше гледал по този начин. Изглеждаше... прегладнял. Сякаш тя бе вкусна хапка от... нещо и той нямаше търпение да впие зъби в нея.

В продължение на пет секунди Розалинд забрави да диша.

— Очите ви — внезапно обяви лорд Бейтс от другия край на стаята.

Премигвайки, за да се отърси от несъмнено неволното обаяние на Никълъс, младата жена не бе сигурна на кого говори Бейтс или за какво точно всъщност, докато не успя да обърне глава в негова посока.

— Моля? — попита.

Лорд Бейтс ѝ отправи крайно влюбен, и бе сигурна — напълно престорен поглед.

— Забелязах ги, докато танцувахме снощи. Най-сините очи, които някога съм виждал.

— Благодаря ви — промърмори тя, чувствайки се доста неловко. — Но трябва да кажа, че съм виждала много жени със сини очи точно като моите.

— Искях да ви направя комплимент за тях тогава, но се изплъзна от ума ми — продължи той и се изчерви.

Господи, това бе ужасно странно.

— Подкрепям — лорд Уелс се изправи в стола си.

— Смея да твърдя, че не са мразовити, като на по-големия ви брат, а пленителни. Подобно на ярко лятно небе.

Никълъс се размърда до нея и кръстоса ръце на гърдите си.

— Не, не е това — обади се лорд Мортън. — По-скоро бих казал, че приличат на сапфири.

— Сапфири? — присмя се лорд Бейтс. — Очите ѝ са твърде ослепителни, за да бъдат описани с подобно тъмносиньо. Не, те определено са искрящи. Като небето в зимната утрин.

— Джентълмени, моля ви! — обяви леля Юджиния. — Чуйте се. Да спорите за цвета на очите на момичето! Абсурдно. Преди да се усетим, ще сте стигнали до размяна на юмруци, заради конкретния нюанс. Оставете темата, честна дума.

Мъжете прекратиха смешния си дебат само за да започнат да се възхищават на онова, което вярвах, че е талантът на Розалинд да танцува.

Младата жена стисна устни. Най-много от всичко ѝ се искаше да пропълзи под канапето. Не беше чак толкова забележителна танцьорка. Беше приемлива в най-добрия случай. О, как ѝ се искаше да престанат.

Никълъс наклони кръстосаните си ръце и нежно я докосна по горната част на ръката, вероятно за да привлече вниманието ѝ.

Тя се обърна към него и едва не въздъхна от благодарност при вида на навъсеното му изражение. Той не гледаше към нея, а към

обнадежените ѝ ухажори.

— Винаги ли е така? — попита я тихо, като едва помръдваше устни.

— Да. И не — отговори му също толкова тихо. — Когато Гейбриъл е тук, не им е разрешено да влизат в къщата.

— Разбирам.

Розалинд се запита дали наистина разбираше. Беше ли наясно Никълъс колко смущаващо и откровено нелепо би могло да бъде тяхното поведение? И от нея се очакваше да вярва, че ще си намери съпруг сред тези мъже някой ден?

— Това не ти харесва — изкоментира Кинкейд и тя можеше да усети погледа му върху себе си.

Погледна нагоре към него.

— Можеш ли да ме виниш?

— Имаш ли високи стандарти за поведението на евентуални съпрузи?

— Определено. Предполагам, че съществуват жени, които биха били във възторг от подобен ентузиазъм у своите ухажори. Въпреки това, аз бих предпочела най-вече искреност пред всичко останало. Истинска привързаност.

— Любов? — попита той и тембърът му предизвика неочаквана тръпка, която се спусна по нея.

Розалинд успя само да кимне, надявайки се да не изглежда толкова уязвима, колкото се чувстваше в този момент.

— И не мислиш, че някога ще я откриеш — завърши Кинкейд вместо нея.

Младата жена му отправи колеблива усмивка, но не успя да издържи на погледа му. Истината бе, че „любовта“ седеше точно до нея, но тя, разбира се, не би го изрекла на глас. Не и когато той продължаваше да я обърква по отношение на чувствата си към нея.

— Това, което мисля — започна Розалинд, като продължи да говори тихо, — или по-скоро това, което знам, е, че няма да се омъжа, освен ако бъдещият ми съпруг не ми отдаде цялото си сърце. Ако не мога да го получа цялото, не искам нито частица от него.

— Някои мъже може да сметнат тази перспектива за плашеща. Да обичаш безрезервно. Да се отдадеш напълно.

— Но защо?

— Може би вярват, че любовта ги прави уязвими. Тя те отслабва. Разпалва те за болката и страха — той затвори бавно очи за момент. — За някои любовта е като смъртта.

Тя се поизправи.

— Но любовта е живот.

— За теб, може би.

— Но не и за теб?

Когато Никълъс не ѝ отговори, Розалинд продължи да изразява гледната си точка.

— Баща ми е очаровал майка ми още на първия бал, на който е присъствала и скоро след това са се оженили. Тя е била на двадесет, романтично настроена и копнееща за изпълнен с любов съюз. Помислила е, че е открила точно това у баща ми и постепенно го обикнала дълбоко. Но той никога не отвърна на тези и чувства. Понякога ѝ е правил мили жестове или изричал сърдечни думи и вярвам, че това бе причината тя да не се откаже от надеждата, че някой ден баща ми ще ѝ признае любовта си. Бях на тринадесет години и дори аз знаех, че...

— Той си е играел с чувствата ѝ?

Тя поклати глава. Мисълта, че Никълъс изглежда искрено заинтригуван от това, което му разказва, стопли сърцето ѝ. Не ѝ убягна и фактът, че никога преди не бе говорила с друг мъж за отношенията между родителите си — с изключение на Гейбриъл, разбира се.

— Може би наистина си играеше с нея — отвърна Розалинд. — Баща ми рядко си бе у дома, но майка ми живееше за тези мигове. С течение на времето, започна да се прибира все по-рядко и по-рядко. Слухове за любовниците му достигаха до Уолвърест и опустошаваха майка ми. Тристан беше твърде млад и твърде свободолюбив, за да забележи подобно нещо, но Гейбриъл и аз виждахме как тя бавно чезне.

Намръщен, Никълъс поклати глава.

— Любовта ѝ към баща ви я е унищожила.

— Любовта на баща ми щеше да я върне към живота — въздъхна тя. — Не искам да допусна същата грешка. Не искам да се влюбя в някой, който се преструва, че ме обича. Предпочитам да остана сама.

Никълъс се взря в нея. Твърдите му, майсторски изваяни устни се разтвориха леко, сякаш искаше да каже още нещо, но се отказа.

Погледът му се спусна към устните ѝ и той се наведе леко към нея.

За момент Розалинд си помисли, че всъщност се кани да я целуне точно тук, в дневната, но тогава усети дъха му върху ухото си.

— Не мисля, че си създадена да бъдеш сама — прошепна разпалено, преди да се отдръпне.

Очите ѝ трепнаха. Не бе очаквала от него да каже нещо подобно и не беше сигурна, че разбира смисъла на думите му. Дали флиртуваше? Беше ли това някакъв странен комплимент, който се отнася до по-ранните му намеци, че тя се наслаждава на вниманието на мъжете?

Преди да успее да го попита какво има предвид, стомахът ѝ издаде внезапно, ужасяващо ръмжене. Омаята помежду им се развали и Розалинд приглади полите си, надявайки се, че шумоленето е замаскирало звука.

Толкова бе заета при вратата (и прозорците) и във всекидневната, че не беше хапнала нито залък от съвсем ранна сутрин и дори тогава изяде само филийка препечен хляб с малко мед.

Облизвайки устни, младата жена погледна с копнеж към едно блюдо с шоколадова торта.

— Искаш ли малко, момиче? — провлече до нея Никълъс.

Тя го погледна и откри, че той наблюдава напрегнато устните ѝ.

— А, не. Не, благодаря ти. Добре съм. Наистина.

— Мога да ти донеса едно хубаво, дебело парче. Ще ти хареса.

Погледът ѝ се стрелна към чинията, след това обратно към лицето на Кинкейд.

— О, несъмнено. Несъмнено.

— Тогава нека да ти го донеса.

— Уинтърборн! — извика Тристан от вратата. — Съжалявам, че те накарах да чакаш.

Дъхът на Розалинд потрепери. Какво се случваше тук? Този мъж просто я питаше дали иска малко от тортата, но поради някаква причина въпросът ѝ се стори много по-интимен.

Още по-плашещо бе, че ѝ се искаше той да не спира. Тя желаше торта. Искаше Никълъс да ѝ донесе от сладкиша. В интерес на истината, дори не я интересуваше дали той самият ще яде от него, стига да продължи да ѝ говори със същия порочен тон, докато гледа устните ѝ така, сякаш иска да я целуне.

— Ако ме извините — обърна се Кинкейд към присъстващите в стаята.

Розалинд го наблюдава, докато излиза, възхищавайки се на височината му. Вдиша дълбоко остатъчния аромат на одеколона му и закопня за топлината, която той отнесе със себе си.

Защо трябваше да бъде такъв объркващ, изкусителен звяр?

Щом Никълъс напусна стаята, Тристан ѝ отправи остър поглед, а после насочи друг, значително по-гневен, към групата мъже.

— Джентълмени — каза той, наподобявайки съвсем точно мрачния баритон на Гейбриъл. — Сестра ми е имала доста зает следобед.

Неочаквано, всички те се изправиха и изказаха своите приглушени извинения.

Двадесет минути по-късно, леля Юджиния се изправи и заяви, че ще се върне в покоите си.

— Изядох твърде много торта и разговарях с твърде много идиоти за един следобед — каза тя.

Така остави Розалинд насаме с мислите ѝ... и последното парче от сочната шоколадова торта.

Къщата бе изключително тиха. Вероятно Никълъс също беше заминал.

Тя се напрегна да чуе гласа му надолу по коридора, но не долови нищо друго, освен тиктакането на часовника и от време на време подсмърчането на Бригс.

Тиха, също като котка, младата жена се прокрадна до другия край на стаята. Облизвайки устните си, тя придърпа сочното парче от платото и след като отвори широко уста, го натъпка цялото в гърлото си.

Истински рай. Беше божествено. Беше...

— Впечатляващо.

С пълни до пръсване бузи, Розалинд обърна глава и откри Никълъс, облегал върху рамката на вратата с усмивка, която се разливаше върху красивото му лице.

Тя замръзна, но само за миг. Бузите ѝ вероятно изглеждаха пълни колкото на някое херувимче. Трябваше да се чувства унижена, но не беше.

Необезпокоявано завърши дъвченето, попи ъгълчетата на устата си с ленена салфетка и после, разбира се, направи дълбок поклон. Изправи се с широка усмивка, съвсем наясно, че вероятно шоколадът е оцветил зъбите ѝ, с което я кара да изглежда като че ли ѝ липсват няколко.

Никълъс се отблъсна от рамката на вратата, пляскайки учтиво. Знаеше, че би било далеч по-разумно да се: обърне и да си тръгне, но краката му очевидно не обгръщаха никакво внимание на мислите му. Преди да успее да се спре, той застана пред нея, а малката масичка с празната чиния остана помежду им.

Очите му проследиха пътя на розовия ѝ език, който се показва навън, за да оближе долната ѝ устна. Исусе Христе.

— Тристан снабди ли те със задоволителен списък с най-добрите игрални клубове? — попита тя, с известна острота в думите си.

— Адекватен, предполагам. — Мразеше да я лъже, но не можеше просто така да ѝ каже, че се е наложило да уведоми Тристан за намерението си да наблюдава къщата тази нощ.

— Никълъс?

Той вътрешно се сви. Познаваше този тон. В крайна сметка имаше по-малка сестра. Височината на гласа ѝ означаваше, че се кани да му зададе въпрос, на който подозираше, че той не би искал да отговори.

— На бала миналата нощ — започна Розалинд, заобикаляйки масичката, за да се приближи към него. Маркизът отстъпи назад. — Забелязах, че изтанцува, хм, седем серии... за радост на присъстващите дебютантки — тя направи още една крачка и подгвът на роклята ѝ докосна върховете на ботушите му. Той преглътна. — Защо не танцува валс?

За момент умът му блокира. Не бе очаквал да му зададе този въпрос.

— Ами, ааз... — Проклятие, буквално го караше да пелтечи като ученик. Никълъс прочисти гърло. — Не мога да танцувам валс.

Брадичката ѝ падна надолу.

Ето. Каза го. Не беше вярно, но бе особено горд със себе си и своята находчивост. Три кратки думи и вече имаше удобно оправдание, за да не му се налага въобще да танцува с нея на редицата балове, които без съмнение тя щеше да посети. Ужасът, който се прокрадаваше

в сънищата му и нашепваше предупреждения, че няма да е в състояние да се овладее и скрие увлечението си, ако е принуден да я държи в прегръдките си, се изпари на мига.

— Не можеш да танцуваш валс?

Той ѝ се усмихна широко и жизнерадостно.

— Не.

Лазурният ѝ поглед се присви насреща му и ленива усмивка изви устните ѝ.

Осезаемо лошо предчувствие, тежко като наковалня, се настани в стомаха му. Преди да успее да реагира — макар че, честно казано, не знаеше какво би направил, ако бе имал времето да го стори — Розалинд подскочи леко на мястото си и сграбчи ръката му.

— Тогава ще те науча — изчурулика тя, дърпайки го след себе си.

ГЛАВА 6

— Ще ме научиш? Сега? Тук? Къде ме водиш?

— В джунглите на Южна Америка — отбеляза тя сухо и извъртя очи. — В средата на стаята, Никълъс. — Пусна ръката му и избута един стол встрани. — Боже, държиш се така сякаш те е страх, че ще ти се нахвърля.

Точно обратното, опасявам се, че аз ще ти се нахвърля.

— Добре — обяви Розалинд, докато държеше ръцете си като че пред нея стоеше въображаем мъж. — Не би трябвало да отнеме много време, след като видях колко добре танцува миналата вечер. Предполагам, че тогава гледате останалите двойки. — Усмихна му се. — Хайде. Обещавам да не ти смачкам пръстите на краката. Имам зад себе си седем сезона и нито една жертва досега.

Той просто си стоеше на място като малоумен, вцепенен от перспективата да я държи в обятията си. Беше едно да седи до нея на канапето — в стаята бяха присъствали и други хора все пак, но сега несъмнено бяха сами, сами и без придружител. Очевидно тя нямаше абсолютно никаква идея колко е привлечен от нея, което беше хубаво, но подозираше, че нишките на самоконтрола му ще започнат да се късат една по една, всеки път, когато му се наложи да я докосне.

Това е само похот, продължаваше да си повтаря.

С отмерена крачка Никълъс застана пред нея, примирен с малкия ѝ урок по танци.

— Така — каза тя с тон, наподобяващ този на един от старите му учители по математика. — Нали знаеш такта на валса? Музиката за менуета снощи беше в ритъма на валса... едно... две... три.

Мъжът отвърна със сумтене.

— Хубаво — усмихна се Розалинд. — Сега ме прегърни.

— Какво? — попита той малко високо.

Младата жена въздъхна, макар Никълъс да улови, че дъхът ѝ бе леко накъсан.

— Обгърни кръста ми с дясната си ръка. Дръж стойката си стабилна.

Засилвайки решителността си да се държи прилично, той затвори очи и плъзна ръката си около нея. Усети как тя потрепери.

— Сега хвани дясната ми ръка със своята лява — каза му тихо.
— Дръж я сгъната в лакътя.

Никълъс нарочно вдигна дланта си прекалено нагоре.

— По-надолу. Почти на нивото на кръста ми.

И тогава, просто защото беше малко порочен, позволи на ръката си, склучена върху основата на гърба ѝ, да се спусне надолу, един великолепен сантиметър след друг, докато палецът му не се спря върху кръста ѝ, а пръстите му върху горната извивка на дупето ѝ.

Тя не го поправи.

Той отвори очи напълно наясно, че повече не може да крие жартата в погледа си.

Розалинд се втренчи в него и преглътна.

— Ти трябва да ме водиш по подиума за танци.

Мъжът кимна бавно и започна да се движи, в началото колебливо, но не след дълго в перфектен ритъм.

Розалинд беше впечатлена. Изискваше се умение, за да се въртиш из стаята — и около мебелите, без да се удариш в нещо.

— Как се справям? — попита той, сивите му очи светеха със страст, която не можеше да се сбърка.

— Чудесно — запъна се тя, внезапно останала без дъх.

Наистина никога досега не бе имала по-способен партньор. Предполагаше, че за това спомага и фактът, че обича този мъж и нищо чудно да е малко предубедена, но той беше удивителен, изкусен.

Или се учеше бързо, или тя бе възхитителен учител.

Или по начало я беше излъгал, че не знае как да танцува валс. Не би могла да отхвърли и тази възможност.

Щом заобиколиха канапето, на което бяха седели по-рано, той спря внезапно. Розалинд не го беше очаквала. Полите ѝ изсвистяха помежду им и тя залитна настрани. Никълъс подхвана гърба ѝ и размени позициите им вероятно, за да поеме удара от падането вместо нея. Докато той се препъваше назад, на нея не ѝ остана друг избор, освен да го последва с инерцията. Приземи се в седнало положение

върху канапето с нея, просната отгоре му, възседнала едно от бедрата му.

Останала без дъх, тя се вгледа в притворените му очи.

— Добре ли си? — попита.

Той поклати глава, дишайки тежко.

Погледът му се спусна към шията ѝ. Главата му се наклони. Горещата му уста се склочи нежно върху гърлото ѝ.

Розалинд потрепери със стон. Чувстваше се така, сякаш е жадувала за този момент. Главата ѝ се отпусна встрани и тя се изпъна, давайки му безспорен сигнал, че иска още.

Езикът му помилва кожата ѝ. Зъбите му я ухапаха леко. Изваяните му устни успокоиха нараненото място и го засмукаха. Сякаш тя беше възхитително лакомство, за което той е копнял и сега се наслаждава на всяка хапка. А тя искаше Никълъс да завладее всеки сантиметър по нея.

Не след дълго устните му докоснаха хълмчетата на гърдите ѝ и тя потрепери. Когато езикът му се стрелна в деколтето ѝ, Розалинд си пое рязко дъх и се изви върху твърдото му бедро. Всеки неин нерв бе изострен и изключително чувствителен. Докато хапеше и потъркваше горната част на гърдите ѝ, една от ръцете му лежеше тежко върху гърба ѝ, придържайки я по-близо, докато другата се спусна нагоре по ръката ѝ и пръстите му се вмъкнаха под късите ръкави на роклята ѝ. Насочи опияняващите си целувки нагоре. Отворените им, задъхани устни се срещнаха, поколебаха се, а след това се сляха. Той я целуна диво, нежно, езикът му се промъкваше в дълбините ѝ отново и отново. Заляха я вълни от усещания.

Би трябвало да е шокирана. Не трябваше да знае как да отвърне, но всичко ѝ се стори съвсем естествено, сякаш бе родена да обича този мъж, да бъде любена от него.

Ръката върху гърба ѝ се снижи до дупето ѝ и го стисна, придърпвайки я по-плътено към бедрото му. Тя изстена, когато между бедрата ѝ запулсира неизразимо удоволствие. Той зарови глава в гърдите ѝ и младата жена можеше да усети треперенето му.

И тогава дланите му забавиха движенията си. После Никълъс спря.

Ръцете му паднаха встрани и той затвори очи с въздишка.

Постепенно разумът ѝ се възвърна. Тя премигна, отвори клепачи и претърси стаята. Вратата към антрето беше отворена. Тристан и леля ѝ бяха у дома — да не говорим, че Бригс беше в коридора и бе възможно прислужницата да е дошла, за да вземе празната чиния от тортата.

Тя погледна през рамо, леко облекчена, че подносът си стоеше там недокоснат.

Сграбчи полите си, които се бяха набрали около бедрата ѝ, отдръпна се от Никълъс и се изправи на разтреперените си крака.

Какво си мислеше, че прави? Там беше проблемът. Тя просто не бе помислила. Чист късмет беше, че никой не ги завари така. Ако някой се беше появил, щеше да бъде сметната за компрометирана и не след дълго щеше да се окаже омъжена за мъж, който по всяка вероятност я желае, но не я обича.

— Никълъс, аз...

Той вдигна ръка и се изправи.

— Няма нужда да казваш нито дума.

— Но...

— Не. Действията ми бяха недопустими. — Не искаше да я погледне.

Розалинд направи крачка към него, но той се отдръпна.

— Извинявам се. Не биваше да се случва. Не знам какво ме прихвана.

Като простря ръце пред себе си, младият мъж се взря в тях. Леко трепереха — почти колкото краката ѝ.

Тя протегна ръка, за да ги спре.

Той избегна докосването ѝ, пристъпвайки назад.

— Щ-ще тръгвам. Най-добре да се преструваме, че това никога не се е случвало.

Обърна се и закрачи към вратата.

Розалинд можеше да се закълне, че го чу да се проклина.

Щеше ли да го види отново някога? Като се имаше предвид доскорошния му навик да страни от Уолвърест, беше възможно това да не се случи.

— Никълъс, почакай.

Не очакваше да я изслуша, но той я изненада, като се спря на прага, макар да не се обърна, за да я погледне.

— Утре следобед е музикалната вечер у Феърфакс. Случайно да си получил покана?

Остана смълчан толкова дълго, че младата жена помисли, че няма да ѝ отговори.

— А ти ще ходиш ли? — Дълбокият му баритон звучеше рязко и хладно.

— Присъствам всяка година.

— Тогава и аз ще бъда там. — И с тези думи излезе в антрето и си тръгна.

Въпреки извинението и обещанието му, че нищо подобно няма да се случи отново, Розалинд се усмихна на себе си. Може би джентълменът в него бе засрамен от привличането, което изпитваше към нея. Действително, тя също беше леко разтърсена от силата на страстта, която бе пламнала помежду им. Въпреки това едно нещо беше напълно очевидно в ума ѝ изглежда Никълъс прекарваше много повече време в нейно присъствие и това можеше да означава само едно — той я харесваше.

ГЛАВА 7

Никълъс за пореден път се размърда върху каменната пейка в осмоъгълната лятна беседка на семейство Дивайн, която бе сгушена в полукръг от италиански кипариси в далечния край на градината на къщата. Ауч, задникът му беше изтръпнал.

Беше почти десет часа вечерта, а той седеше тук от залез-слънце и наблюдаваше къщата в очакване на някакъв знак, че червенокосият мъж, който бе видял миналата нощ, се е върнал.

Щеше да изчака още около час, а после щеше да се разходи до предната част на къщата и да наблюдава от там за известно време. Не можеше да рискува като се шляе напред-назад. Възможно бе Розалинд да го забележи.

Въпреки това, предвид че беше забулен в сенките, с луната, като единствен източник на светлина, нямаше как тя да го различи в градината.

Но какво ли щеше да направи, ако знаеше, че бди над нея?

Когато разговаря с Тристан по-рано през деня, Никълъс научи, че Розалинд е спорила надълго и нашироко с Гейбриъл за нуждата да ѝ бъде назначен охранител.

Маркизът не беше изненадан. Младата Дивайн беше упорита и волева жена и ако не му беше поверена грижата за нейната безопасност и тя не бе по-малката сестра на приятеля му, вероятно отново би я придърпал към себе си и целувал, докато момичето не си загуби ума.

Проклятие! Всъщност смяташе, че той е този, който си беше загубил ума днес следобед. Наслади се на всеки миг от случващото се, но дявол го взел, за малко да прелъсти сестрата на най-добрия си приятел в същата стая, в която вероятно брат ѝ си пиеше чая. Какво го беше прихванало, по дяволите?

Прокара ръка през косата си. Това никога не трябваше да се повтаря. Всичко бе... не, тя беше невероятна. Усещането да я държи в ръцете си, да я вкусва... бе по-хубаво, отколкото някога се беше

осмелявал да си представи. Това никога не трябваше да се повтаря. Поради безброй причини.

Най-наложителната от тях в този момент бе, че не можеше да си позволи тя да го разсейва. Негов дълг беше да я закриля. Беше дал думата си на Гейбриъл. Освен това, според Тристан, цифрите в книгата за залози в Уайтс достигаха до почти рекордни суми. Ентусиазираният облог на необвързаните джентълмени, че ще я спечелят, се превръщаше в безумие, подхранвано от глуповата гордост. Мъжете бяха способни да поемат опасни рискове в името на надпреварата.

Трябваше да остане съсредоточен. Никълъс въздъхна и изпъди всички мисли за Розалинд. Това не трябваше да го затрудни. Беше се справял с тях в продължение на години, нали така?

Продължаваше да си повтаря, че тя не е нищо повече от разглезено светско девойче със склонност към подслушване, вмешателство и от време на време виране в него като че ли с удоволствие би поискала главата му на сребърен поднос някой ден. Или сърцето му.

Той обаче никога нямаше да ѝ предостави тази възможност. Беше се заклел никога да не позволи на някоя жена да му влезе под кожата. Не му беше трудно да следва този обет. Досега.

Усмихна се на себе си, когато в ума му внезапно изникна образът на Розалинд, наред с оцветените ѝ в шоколад зъби. Беше доста необичайно, че тя успя да се присмее на себе си, след като я бяха хванали да натъпква в устата си най-голямото парче шоколадова торта, което бе виждал.

Исусе, каква сладка уста притежаваше само.

Все по-трудно му беше да пренебрегва физическия ефект, който тя имаше върху него. А и дали наистина бе усетил намек на ревност, когато разговаряха в антрето този следобед?

Първоначално си помисли, че единствено гордостта ѝ бе причината да се ядоса, задето танцува с други, но не и с нея. Щеше ли да преувеличи, ако приеме, че е ревнувала?

Или просто се надяваше да е така? А и защо би се надявал?

Изпусна дълга и разочарована въздишка. Щеше да му бъде далеч по-лесно да я забрави, ако тя го мразеше заради нещо. Дявол го взел, може би трябваше да се изтипоса пред входната ѝ врата още сега и да ѝ признае, че той е нейният пазител. След това несъмнено щеше да го

намрази. И определено щеше да превърне задачата му да я защитава в същински ад. А не би могъл да се откаже, никога.

Не. Помисли си Никълъс, по-добре беше тя да не разбира, че той е нейният охранител.

Прозя се и изпъна крака. Проклятие, нощта беше наистина хладна.

Беше се освободил от самото си преди доста време, но сега го придърпа от мястото до себе си и се загърна с него.

Нямаше и следа от нея. Като се изключеха отблясъците, идващи от прозорчето на една от вратите, която водеше до входа на кухнята, не се забелязваше друга светлина от свещи откъм сградата. Може би Розалинд вече спеше или четеше книга в кабинета.

Отново се прозя и реши, че ще е най-добре да се размърда и да отиде до предната част на къщата преди самият той да е заспал.

Мъждукаща светлина освети един от прозорците на горния етаж. Появи се нисък, но строен силует, който задърпа резето.

Секунда по-късно двойката прозорци се отвори и разкри Розалинд с лъскавата ѝ, свободно пусната коса, която падаше върху голите ѝ, слаби рамене и се къдреше съблазнително около гърдите ѝ. А те, изглежда, бяха покрити единствено с осезаемо тънка бяла риза.

Не беше облякла моминска роба. Нито някоя превзета, широка нощница, а вместо това само една обикновена риза?

По дяволите.

Съвсем стоплен и вече напълно буден, Никълъс бавно се премести напред, при което палтото му падна на пода, а устата му се напълни със слюнка при мисълта да я вкуси отново.

Преглътна тежко като някой неопитен младеж. И макар искрата на страстта да го завладя безпогрешно и мигновено, не можа да не се зачуди на глас:

— Нощта е дяволски хладна, какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, жено?

— Не мога да повярвам, че натъпках цяло парче торта в устата си пред Никълъс.

Розалинд се облегна на перваза на прозореца в спалнята си, надявайки се хладният въздух да проясни ума ѝ.

Когато той не беше наблизил, маниерите, речта и стойката ѝ бяха самото съвършенство. Бе убедена, че без проблем може едновременно да балансира купчина книги върху главата си и да се върти през претъпкана стая, без въобще да се затрудни. Но ако Никълъс беше там... книгите без съмнение щяха да се озоват на земята, заедно с нея самата. Ако трябваше да бъде честна, ако той бе решил да си позволи и други волности с нея миналия следобед, тя не мислеше, че би имала самообладанието да го спре.

Когато ставаше дума за Кинкейд, Розалинд бе твърде слаба и щеше да излъже, ако не признае, че това малко я плаши. Не искаше да свърши като майка си, която бе прекарала по-голямата част от живота си в нещастие, вкопчила се в мъж, който никога не бе я обикнал.

А нима Никълъс не беше излязъл да се весели тази вечер? Опитваше се да не мисли за това, иначе щеше да ѝ прилошее.

Въздъхна, докато погледът ѝ изучаваше кадифената шир на небето. Нейният пазител също беше там някъде, в нощта. А си мислеше, че ще е толкова лесно да открие самоличността му. Появата на Никълъс я бе разсеяла този следобед и тя дори забрави за главната си цел да издири мистериозния мъж.

— Отдръпнете се от прозореца, милейди — помоли я прислужницата ѝ. — Ще хванете треска!

— Ще ми е за урок — отвърна замислено Розалинд, взирайки се навън в градината.

Какъв пропилян ден. Всички джентълмени, които я посетиха... трябваше да наблюдава за всякакви признаци за мъж, който се спотайва или да обърне по-голямо внимание на гостите си и да търси странно поведение.

Вместо това бе очаквала с нетърпение всяка дума, излизаща от устата на Никълъс. Но наистина не можеше да се вини.

Прозя се, вдигна ръце над главата си и се протегна продължително и сънено.

Отдолу долетя странен звук.

Розалинд замръзна в тази поза и се заслуша. Когато не чу друг шум, постави ръце върху перваза и се наведе напред, за да се вгледа в тъмната градина, поемайки си рязко дъх, щом гърдите ѝ срещната хладния камък.

Тогава го чу отново.

Челото ѝ се набразди. Прозвуча като тихото проклятие на някой мъж. Или стон, не беше сигурна.

Постоя още няколко минути до прозореца, но когато не го чу отново, повдигна рамене и реши да се откаже.

Точно тази двойка прозорци гледаше към задната градина. Озеленяването бе замислено така, че да позволи уединение, следователно не бе възможно някой от съседите ѝ да я е видял да стои тук в любимата си нощница.

На Алис никак не ѝ се нравеше, че Розалинд все още обличаше износената дреха, но младата Дивайн отказваше да я изхвърли. Без съмнение имаше изобилие от по-нови нощници, но тази риза бе особено мека и гладка. Освен това е била на майка ѝ и дори диви глигани не можеха да я свалят от гърба ѝ.

Затвори прозореца, спусна резето и се дотътри до леглото.

Алис приключи с разпалването на огъня и изтри ръце в престилката си.

— Ако не се нуждаете повече от мен, милейди, ще тръгвам, стига да нямате нищо против. Ще прекарам нощта у моята Нели, нали не сте забравили. Освен това трябва да ви напомня, че Бригс е тук, но си е легнал, защото е болен.

Розалинд пропълзя в леглото си и се шмугна под ярко бялата покривка. Прозя се.

— Помня. Ще бъда съвсем добре — промърмори сънено. — Отиди и се наслади на новото си внуче. Ще се видим по-късно утре.

Дочу щракването на вратата, затвори очи и заспа.

Сънува осветени от лунната светлина градини, реещи се подноси с шоколадови торти и Никълъс, който стоеше във всекидневната ѝ, облечен единствено в килт.

Розалинд рязко пое дъх и се изправи в седнало положение. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите и ѝ отне около половин минута, за да осъзнае, че всъщност силен трясък е причината да се стресне и събуди.

Очите ѝ се стрелнаха към часовника върху камината. Огънят зад решетката се бе разгорял и проблясващите въглени придаваха на стаята странно сияние. Едва доловимото чуруликане на самотна птичка ѝ подсказа, че е почти на разсъмване.

Имаше вероятност просто Тристан да се прибира у дома, но той никога досега не бе вдигал такава врява.

Силно тупване и изненадан вик прозвучаха откъм първия етаж.
— О, небеса.

Дали не беше влязъл някой натрапник?

До нея достигна боботенето на мъжки гласове и се чу шум от тътрене.

Розалинд спусна крака на земята. Ръцете ѝ трепереха, докато се пресягаше за шала си, който бе окачен върху единия край на леглото. Преметна го върху раменете си и го уви плътно около себе си.

Какво трябваше да стори? Трябваше ли да се скрие? Или да изкрещи на съседите? Къде беше Тристан? Дали не трябваше да предупреди леля Юджиния? Не, освен ако крадецът не таеше ненавист към нацупени стари моми с бонета, възрастната жена нямаше да ѝ помогне особено. Освен това леля ѝ недочуваше с едното си ухо (винаги забравяше с кое) и ако жената спеше върху по-здравото, то като нищо би проспала и разиграваща се в спалнята ѝ бурлеска.

Розалинд можеше да разчита единствено на себе си. Бог да ѝ е на помощ.

Стисна тежкия, бял шал, покриващ раменете ѝ и се стрелна през стаята. Грабна ръжена от камината, вдигна го високо над главата си и запристъпва към вратата, където зачака и се заслуша.

Уплахата ѝ намаля, когато секундите се изнизаха в минути без от долния етаж да се чуе нова суматоха.

Знаеше, че не си е въобразила шумовете, но каквото и да ги беше причинило, изглежда си бе отишло. Или...

Коридорът пред спалнята ѝ проскърца от тежки и ритмични движения. Нечия походка — сякаш някой най-накрая бе достигнал върха на стълбите и сега се промъкваше по коридора към стаята ѝ.

— Пусни ме, проклет простак такъв!

— Тристан — извика Розалинд.

Някой явно бе нападнал брат ѝ, докато е влизал в къщата.

Без да помисли за последствията, тя отвори вратата и изскочи в коридора, размахвайки импровизираното си оръжие високо над главата си.

Никълъс Кинкейд стоеше пред нея, наполовина носещ, наполовина влачещ отпуснатия Тристан.

— 'драсти, сестричке — провлече пиянски брат ѝ.

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха от учестеното ѝ дишане.

— Никълъс — възкликна младата жена.

Суровите му сиви очи мигновено омекнаха и жадно се спуснаха по цялото ѝ тяло, от главата до петите и обратно.

Тя видимо потрепери.

Ръцете на Кинкейд паднаха като отсечени, при което Тристан се просна върху пода.

— По дяволите! — възкликна брат ѝ и се хвана за главата.

— Никълъс! Какво правиш в къщата ми? — тонът ѝ изразяваше абсолютно удивление.

Докато очите му продължаваха да бродят по фигурата ѝ, той отвори уста, за да каже нещо, след което я затвори, после отвори отново и пак затвори — този път заедно с очите си. Накрая поклати кратко глава.

— Какво ти става? — Розалинд свали ръжена, сбърчила чело.

— Стоиш пред човека в проклетата си долна риза, малоумна гъске — извика пияният нехранимайко, проснат върху пода.

Младата жена устоя на изкушението да настъпи Тристан по пръстите и разумът ѝ най-накрая се възвърна. Божичко, тя на практика беше гола. Бързо се наведе да вземе шала си, като междуременно хвърли поглед към брат си.

Рязко си пое дъх, когато видя окото му и голямото лилаво петно, което го обграждаше.

— Кой ти стори това?

— Той — изписука Тристан, повдигайки треперещ пръст във въздуха. А после измърмори: — Просна ме на пода, това направи.

Розалинд обаче не го чу.

С вирната брадичка, тя метна шала върху раменете си и се изправи. Срещна погледа на Никълъс.

— Ти си направил това? — обвини го. — Насинил си му окото.

Той скръсти ръце на гърдите си и поклати глава.

— Единственото, което направих — отвърна твърдо, — бе да вдигна брат ти от стъпалата пред входа и да го донеса в къщата.

— Съсипахме о-очарователния ти портрет — промърмори Тристан откъм пода. — Сещаш се, онзи дето някакъв момък беше поръчал да нарисуват и доставят тази сутрин? Мдаа, кракът ми мина право през него, наистина. Толкова съжалявам.

— Той беше отвратителен — Розалинд хвърли още един поглед на брат си. — Това, което малоумната гъска иска да знае, Тристан, е как се сдоби с насинено око.

С известни усилия, той успя да се надигне върху ръцете си.

— Ами появиха се четирима мъже, които изскочиха от една уличка и ме нападнаха в гръб. Справих се с единия и...

Тя повдигна вежда.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че си победил в ръкопашен бой четирима мъже в състоянието, в което се намираш?

Брат ѝ замълча за момент.

— Добре де, бяха трима.

Розалинд присви очи.

— Добре де, двама бяха — усмихна ѝ се. — Един?

— Тристан — предупреди го сестра му.

— О, хубаво. Ударих се сам в окото с върха на ботуша си, докато се опитвах да го издърпам от крака си.

Тя постави длан върху устата си, за да сдържи смеха си, но напълно се провали. Засмените ѝ очи срещнаха тези на Никълъс.

Той изглеждаше ужасно сериозен въпреки нелепите неща, които излизаха от устата на Тристан.

— Беше ли свидетел на тези... злополучни обстоятелства? — попита Розалинд, с глас, пропит от веселие.

Устата му трепна в подобие на усмивка, сякаш му се искаше да се засмее, но нещо го спираше да се подаде на изкушението.

— Брат ти, изглежда, бе сметнал прага на къщата за спалнята си. След като се изкачи с препъване по стълбите, се хвана за перилата, сякаш връзката му със земята зависеше от това. — Замълча за момент, когато Розалинд отново се засмя. — След като осъзна, че може да се пусне, без да излети във въздуха, се просна долу и се зае да се освободи от ботушите си.

— О, боже — задъха се тя и попи сълзите от едва потискания смях в ъгълчетата на очите си с един от пискюлите на шала.

— Нека заведем брат ти в леглото — предложи Никълъс, а гласът му прозвуча напрегнато.

— Хайде, Тристан — каза Розалинд и коленичи, за да го дръпне за ръката.

Кинкейд се сниши до нея и поклати глава.

— Момъкът върви като еднокрак моряк върху палубата на кораб в неспокойно море. Най-лесно би било да ме оставиш аз да го направя. Тя кимна и отстъпи встрани.

Никълъс вдигна брат й без проблем и наполовина занесе, наполовина довлачи Тристан до спалнята му.

Щом се оказаха в стаята му, Розалинд донесе нощното гърне, в случай че му прилошее и го остави от едната страна на леглото. Освен това взе кърпа и малка купа с вода от умивалника.

Обърна се и видя, че Кинкейд е положил брат й върху леглото. Главата на Тристан бе облегната върху дъската.

Откъм коридора се разнесоха гласове и Никълъс мигновено застана нащрек, обръщайки глава в посока на звука.

— Вероятно това е камериерът на Тристан или някой друг слуга — успокои го тя.

Той излезе от стаята, очевидно за да провери, макар че изглеждаше доста по-ядосан, отколкото, когато влезе, ако се съдеше по стиснатата му челюст.

— Тристан, легни — нареди Розалинд.

Той я послуша и се отпусна по гръб.

— Не по гръб — тя го хвана за ризата и го обърна по корем. — Ако ти прилошее, ще се задавиш.

— Прелестна мисъл — измърмори брат й. — Сега си спомних защо не правя това често.

Розалинд издаде звук на съгласие и седна до него на ръба на леглото. Потопи кърпата в студената вода, след което нежно я притисна към насиненото му око.

— Роузи, натресох си една...

Тя замръзна.

— Тристан, моля те, не ми казвай, че си се оженил за някого в това състояние.

Главата му се раздвижи и сестра му осъзна, че той я поклаща в отрицание.

— Как бих могъл да го направя? Нямам специално разрешително. Имах предвид, че съм се натряскал.

— Е, това е нещо съвсем различно. Означава, че си пиан. — Втъкна завивките под него и го подуши деликатно. — Макар че всеки с нос може да ти го каже — измърмори тя.

— Благодаря ти.

— Не беше комплимент — изтъкна Розалинд.

— Зная.

— Колко изпи? — попита го и седна назад.

Брат ѝ отвори едното си синьо око и я погледна.

— Няма да ти кажа.

Тя за малко да се усмихне.

— И защо не?

— Защото е нищожно количество. Доста е смущаващо.

— Добре — отвърна сестра му и захвърли кърпата върху масата, за да скръсти ръце на гърдите си. — Защо изпи това „нищожно“ количество?

Тристан обърна леко глава, при което лицето му потъна във възглавницата.

— Защото празнувах — отговори той приглушено.

— Може ли да попитам какво празнуваше?

— Краят на годежа си.

Розалинд ахна.

— Мис Хариет Бийчъм е отменила годежа?

Той кимна във възглавницата.

Сестра му отново ахна и закри устата си с ръка.

— Предчувствах, че ще направи нещо подобно! — изправи се и закричи из стаята. — Щом осъзнах, че Гейбриъл ще се ожени за Маделин, помислих, че тя може да размисли. Още отначало ми беше ясно, че ти не ѝ подхождаш. А ако някой е наясно, то това съм аз. Моля те, не искам да те обидя, но вярвам, всички осъзнавахме, че чувствата ѝ бяха породени единствено от един факт — Хариет смяташе, че Гейбриъл никога няма да се ожени и след като тя се омъжи за теб, един ден ще роди наследника на Дивайн.

Розалинд погледна надолу и видя, че рамената на брат ѝ се тресяха.

Заля я покрусен шок. Да не би той да... плачеше?

— Тристан, толкова съжалявам. Не бях осъзнала, че си се привързал.

Нехранимайкото извърна глава от уютното местенце върху възглавницата и се усмихна.

Не плачеше, а се смееше.

— Казах ти, че „празнувах“ — опита се да се изтърколи по гръб.
— Дявол го взел, Роузи, аз съм този, който се е насвяткал.

Тя го обърна обратно по гръб и въздъхна облекчено. Извъртя се и огледа стаята, за да провери дали Никълъс се е върнал.

— Къде отиде той?

— Кой?

— Никълъс.

— Откъде, по дяволите, бих могъл да зная? Ти не ми позволяваш да се обърна.

— Срецнахте ли се двамата тази вечер? В един и същи клуб ли отидохте?

— Не.

Раменете ѝ клюмнаха разочаровано. Беше ли си отишъл? И то без да се сбогува? Най-малкото искаше да му благодари, че помогна на Тристан. Доброто ѝ възпитание го изискваше.

С престорена небрежност, Розалинд се приближи до вратата и погледна в двете посоки на празния коридор, преди да се промъкне напред.

Босите ѝ крака шумоляха тихо по килима в червено и златно. По-напред тя забеляза ботушите на Тристан, които стояха подпрени на стената срещу вратата на спалнята ѝ.

— Предполагам, че все пак си ги свалил — промърмори младата жена, докато ги вдигаше.

Звукът от трошенето на саксия наруши тишината в коридора. Главата ѝ се завъртя към отворената ѝ врата.

Висока мъжка сянка стоеше от едната страна на прозореца в спалнята ѝ, който гледаше към отсрещните къщи. Кинкейд. Беше влязъл в стаята ѝ.

Никълъс остана обърнат с гръб към нея, когато тя пристъпи безшумно в помещението. Погледът ѝ се спусна от разрошените му тъмни къдрици, почиващи върху врата му, по широкия му гръб, облечен в бял лен и още по-надолу до стегнатия му кръст. Господи, наистина беше безсрамница.

Писалището ѝ се намираще под високия прозорец и Розалинд прехапа долната си устна, докато попиваше гледката на мускулестите му бедра, чиято горна част се притисна към дървото, когато той се наведе напред, за да надзърне навън, под развиделяващото се небе.

Явно усети присъствието ѝ. Бавно се изправи, отдалечавайки се от прозореца и се обърна, за да я погледне. Дяволитият блясък в очите му се разгоря до тлеещ огън.

— Какъв беше този шум? — попита тя, прекосявайки стаята.

Една умна жена щеше да го смъмри за пълното безочие да влезе в покоите ѝ. Една мъдра жена щеше да го пропъди. Но Розалинд обичаше този мъж. Силната, чувствена притегателна сила я подтикна да се приближи, както и любопитството от звука на счупено, който бе чула.

Усмивката му беше крива и далеч не толкова невинна.

— Цветята ти... претърпяха инцидент.

Розалинд зяпна.

— Очарователната саксия с бегонии, която донесох горе?

— Точно те — Кинкейд се усмихна широко, разкривайки правите си бели зъби и трапчинка на бузата си, която тя не бе и предполагала, че съществува. Очите му се спуснаха до пръстите на краката ѝ, а после обратно нагоре.

Внезапно младата жена осъзна напълно разголеното си състояние. Тя обичаше тази нощница, но бе почти сигурна, че е прекалено прозираща, ако изражението върху лицето на Никълъс беше някакъв признак.

Доволна, че спуснатата ѝ коса е прибрана под шала — в противен случай би се чувствала като невероятна безсрамница, Розалинд прекоси разстоянието помежду им, повдигнала една от изящните си вежди.

Едва тогава забеляза, че жилетката му е разкопчана, а шалчето — развързано, предоставяйки ѝ възможност да види част от загорялата му кожа. Лентата, която придържаше косата му назад, се беше разхлабила и някои от махагоновите кичури се бяха изплъзнали от хватката ѝ и падаха върху скулите му. Той изглеждаше леко разчорлен, толкова силен, мъжествен и крайно порочен в тъмното.

— Какво правиш в стаята ми? — тя преглътна видимо и вирна брадичка, надявайки се, че Никълъс не е забелязал.

Кинкейд отпусна тежестта си върху писалището ѝ, скръсти ръце на гърдите си и отбеляза спокойно:

— Чух шум.

— Какъв шум?

— Проклятие — извика някой отвън под прозореца ѝ. — Сега пък къде отиде, по дяволите?

Розалинд смръщи чело.

— Какво в... — Тя понечи да го заобиколи, но Никълъс отказа да ѝ позволи да надзърне навън и се премести, за да ѝ попречи.

— Няма нищо за гледане — отвърна той, докато гледаше надолу към нея с искрящи на слабата светлина от огъня очи.

Розалинд пусна ботушите на брат си на земята.

Вероятно беше евентуален ухажор. От време на време се случваше някой от тях да се напие и да се появи, за да пее и крещи поезия под прозореца ѝ. Беше смущаващо и нежелано и тя се надяваше съседите ѝ да проспят случващото се.

— Остави ме да видя кой е там долу — заяви с най-застрашителния си тон, който, разбира се, не беше особено заплашителен.

Никълъс стисна устни за момент, сякаш се замисля, след което се ухили.

— Не.

Розалинд наклони глава, присвивайки очи.

— Как смееш? — задъха се тя, като не смееше да говори по-високо от шепот. — Това е моят прозорец и моята спалня. А ти дори не трябва да си тук.

Младата жена подскочи леко, мислейки, че ще успее да надзърне над рамото му. Опитът ѝ не сработи, но го накара да се изкиска ниско и дрезгаво.

Звукът я накара да се почувства така, сякаш е изпила цяла чаша шери на един дъх.

Надникна от двете страни на слабия му кръст и забеляза, че свещта от лампата ѝ липсва. Очите ѝ бързо обходиха онова, което можеше да види от писалището. Липсваха също мастилницата ѝ, три полуизгорели свещи и едно дървено преспапие във формата на патица, което Гейбриъл ѝ беше издялал, когато бе малко момиченце.

— Къде са всичките ми вещи? — попита с тих и смутен глас.

— Ами... — отвърна Никълъс с доста по-силен от обикновено акцент. — Забелязах дребен вредител през прозореца ти и реших да го сплаша. Но недей тормози хубавата си главица, ще ти ги донеса.

— Дребен вредител? — повтори тя. — Какъв дребен вредител?

— Наложил се да хвърля и четката ти за коса. За малко да го уцеля с нея.

Розалинд погледна през рамо към тоалетката си. Чу тихо изсвистяване до себе си и се обърна тъкмо навреме, за да стане свидетел как Никълъс хвърля един от ботушите на брат й през прозореца.

Той се обърна към нея, отново отпусайки тежестта си върху писалището й.

— Проклятие, отново пропуснах.

— Не мога да повярвам — промърмори тя, стискайки силно шала си с едната си ръка.

— А какво искаше да сторя? Подаръци, портрети, цветя, по дяволите, дори конете имат някакъв смисъл, но рецитирането на Шекспир под прозореца ти почти на зазоряване? Колко ниско биха паднали?

— Е, не ми харесва, но поне не хвърлям вещи, които да нокаутират хората като... като някакъв нецивилизован звяр.

— Провинциалните ми маниери вероятно ви обиждат, Ваше Кралско Величество — подигра й се Кинкейд. — Какво диктува етикетът, когато човек иска да разкара един заслепен пиян нещастник от нечий прозорец? Да му напишем ли писмо?

Брадичката й се повдигна и Розалинд потисна желанието си да се засмее.

— Добре. — Щеше да приеме предложението му.

Пресегна се, за да отвори едно чекмедже до бедрото му, при което той потръпна. Без да се бави повече, тя извади една дървена подложка за писане, разтвори я, вдигна перото си... и се спря.

Вярно! Мазилницата й лежеше върху моравата. Хвърляйки кръвнишки поглед на Никълъс, остави рязко перото и затършува из чекмеджето за молив. Накрая надраска думите „Моля ви, сър, вървете си“. Стискайки устни, подаде написаното на Кинкейд.

Той хвърли цялата дървена дъска през рамо и тя полетя право през прозореца.

— Отвратителен си. Какво прахосничество...

— Съгласен съм. Трябваше да погледна, преди да я хвърля и тогава щях да го уцеля.

Розалинд поклати бавно глава и намести шала си.

— Не мога да повярвам на нахалството ти.

Брадичката на Никълъс се сведе надолу, когато погледът му я измери от главата до петите с едно бързо движение.

Тя направи същото.

О, Господи, до този момент не беше осъзнала, че е застанала между краката му. С приглушена ругатня, той се отдръпна от нея с пъргава крачка встрани. Розалинд отстъпи назад едновременно с него.

Заля я смущение.

— Толкова съжалявам — промърмори. — Не бях осъзнала...

Кинкейд отхвърли извинението ѝ с бързо поклащане на глава, стиснал устни в права линия.

Пое си дълбоко дъх и прокара ръка през косата си, при кое го събори кожената връзка, която опъваше кичурите назад. Лентата падна безшумно върху пода и младата жена осъзна, че, изглежда, той не забеляза.

След дълга пауза, Никълъс изрече с нотка на отвращение в гласа си:

— Познаваш ли онзи задник там долу? Видях го в парка тази сутрин...

— Вчера сутринта — поправи го Розалинд.

— ... когато се взираше в една дребна руса девойка. Носеща очила, сякаш е господарка на сънищата му — Никълъс поклати глава и бавно закрачи из стаята, като се спираше в сенките. — А сега е тук, напълно пиян и изповядва любовта си към теб. Ама че непостоянен момък.

Очите ѝ се разшириха. Тя познаваше мъжа — и „дребната руса девойка“ — за които говореше той. Опитваше се да събере тези двамата от години, но мъжът, лорд Ротбъри, беше упорит като муле станеше ли нужда да признае чувствата си. Без съмнение към ината му допринасяше убеждението му, че момичето е запленило не от кой да е, а от собствения му приятел Тристан.

Розалинд обърна гръб на прозореца и подпря дупето си върху писалището, както бе направил Никълъс по-рано, макар че когато той го беше сторил, всъщност задната част на бедрата му се опираше в дървото.

За момент маркизът изчезна в сенките до полицата ѝ с книги.

— За мен думите му са неискрени — заяви тя, без разкаяние. — Той е влюбен в жената, чието семейство е наело градската къща в съседство. Обзалагам се, че е имал намерение да ѝ изповяда любовта си, но е изгубил смелост по пътя.

— Един от сватовническите ти проекти, който се е объркал — отбеляза Кинкейд мрачно.

Поставил ръце зад гърба си, той пристъпи към нея с бавни и отмерени крачки.

Лунната светлина, идваща от високия прозорец зад нея, се спусна върху чертите му, когато Никълъс се приближи още повече, преди отново да потъне в сенките. Сърцето ѝ запрепуска. Във внезапно прозрение, тя осъзна, че той изглежда мрачен и опасен, стиснал челюст.

Какво беше намислил?

— Благодаря ти, че помогна на брат ми — изтърси Розалинд и се изненада, че гласът ѝ потрепери. — Време е да си вървиш.

Когато бедрата му се докоснаха до краищата на шала ѝ, Кинкейд спря.

— И да те оставя тук съвсем сама да се справяш с този твой поклонник долу?

Тя преглътна. Не, остани, искаше ѝ се да му каже. Просто остани.

Знаеше, че е срамно и грешно да се чувства по този начин. Мъжът беше в стаята ѝ, за бога, но не можеше да се залъгва. Искеше Никълъс да остане още малко, искаше да я харесва, искаше той да... да... да не хвърля „Подробна история на производството и употребата на оръдия и мускети“ през прозореца!

— Спри — прошепна остро и се завъртя, за да сграбчи книгата.

Но беше прекалено късно. Книгата вече бе паднала. И ако се съдеше по последвалия отзвук, беше улучила целта си.

Розалинд замръзна, просната по корем върху писалището си, докато хладината на дървото се процеждаше през гънката ѝ нощница. Шалът ѝ се беше набрал върху раменете и врата, оставяйки едва покритото ѝ дупе, изложено на студения нощен въздух... и погледа на Никълъс.

Дъхът му секна шумно.

Той я видя.

Възхитителна топлина се разпростря върху Розалинд точно преди да надзърне през рамо и да го забележи да стои съвсем близо до нея с разтворена длан, само на сантиметри от дупето ѝ.

ГЛАВА 8

Исусе, защо трябваше да бъде подложен на подобно греховно мъчение?

Несъмнено Никълъс никога не би претендирал, че е съвършен, но в името на любимото му уиски и Роберт Брус^[1], нима заслужаваше това изтезание? Нужно ли беше да разполага с подобна възхитителна гледка само на няколко сантиметра разстояние от върховете на пръстите си?

Да вървят по дяволите пръстите му. Бюрото беше с идеална височина, а прекрасното ѝ, нежно изваяно дупе на перфектното ниво. Ако я хванеше за кръста и изместеше бедрата си съвсем леко, щеше да е в състояние да потъне...

Пръстите му се свиха в юмрук. Устните му изпуснаха бавна въздишка. Пренебрегвайки най-съкровенията си и смели мечти, той се пресегна и издърпа шала ѝ надолу, за да покрие невероятното ѝ задниче.

Колко жалко. Колко дяволски жалко.

— Ставай — нареди ѝ с дрезгав от потисканото желание глас.

Тя бързо се смъкна надолу и слезе от писалището. Стисна поплътно шала си, а после го смушка силно с пръст в гърдите.

— Сигурно си го убил — прошепна тя сурово.

— Не съм — заяви Никълъс, поглеждайки над главата ѝ и през прозореца. — Виж, дребната русокоска е дошла и се грижи за нето.

Розалинд не се обърна, за да погледне, а вместо това се втренчи в него кръвнишки.

— Така е — увери я. — Погледни, той даже вече се движи.

Клатейки глава бавно и с неодобрение, тя го смушка отново и пристъпи напред. Кинкейд отстъпи назад.

— Може и да не одобрявам неговото поведение, но твоето е също толкова ужасяващо. Имаш късмет, че вратът му не е счупен. А какво ще кажеш за вещите ми — заяви Розалинд, вдигайки ръка, за да посочи към прозореца с кръгообразен жест, — които са разпръснати по

цялата моравата? Скоро ще се съмне и какво ще кажат съседите? И мастилницата...

Докато тя продължаваше с потока си от оплаквания, вниманието на Никълъс бе привлечено от звука на отваряща се врата откъм дъното на коридора.

Възможно ли беше това да е Тристан?

— ... мастило навсякъде, което, смея да твърдя, е изпръскало тревата, изцапало цветята и оставило петна по тухлите...

Маркизът обърна глава към отворената ѝ врата, за да чува по-добре. Бяха ли това стъпки?

— ... те ще видят предметите, ще се досетят, че всичките са мои и ще си помислят, че съм напълно полудяла. Никълъс? Слушаш ли ме?

— Шшшт.

Подът изскърца и някаква възрастна жена прочисти гърло.

Розалинд стисна зъби.

— Да не би току-що да ме смъмри да мълча отново? През целия ми живот никой никога не ми е шъткал, а ти успя да го напр...

Той притисна едната си ръка към устата ѝ, а другата към тила ѝ.

— Някой идва — прошепна напрегнато.

Очите на Розалинд се разшириха при тази новина. Кинкейд кимна сериозно.

Забързаните стъпки се приближиха.

— Розалинд? Розалинд? Будна ли си? Такава е врява в тази къща!

Погледът на Никълъс се стрелна към гардероба ѝ и бързо прецени, че в никакъв случай няма да се побере там. Чисто и просто не разполагаше с достатъчно време, за да открие добро скривалище.

Грабна слисаната Розалинд в обятията си и я хвърли грубо върху леглото. Тя се приземи с отскок и тих писък, но предвид, че беше съобразителна девойка, вдигна завивките и го прикани да се скрие. Без да се колебае нито миг, той се гмурна под тях.

Слава богу не можеше да види нищо. Не беше забравил, всъщност и как би могъл, че Розалинд е полугола и че лицето ѝ е над завивките. Ако имаше дори частица светлина, очите му можеха да ѝ се насладят без тя дори да разбере. И ако се съдеше по топлината, която се излъчваше под одеялата, тя лежеше в непосредствена близост до него.

Златиста светлина проникна под завивката и той изруга под нос. Шантавата ѝ леля явно носеше лампа.

— Маргарет, наклади нов огън за племенницата ми.

— Да, мадам.

И беше домъкнала прислужницата си със себе си. Ах, по дяволите. След малко помещението щеше да бъде залято от светлина.

Легнал по корем, Никълъс застана колкото може по-неподвижно и затвори очи.

— Нямам нужда от огъня — отбеляза Розалинд тихо. — Тук е доста топло, не мислите ли?

Наистина беше непоносимо; жасмин и сметана. Господи, можеше да я помирише и му се наложи да ухапе чаршафа, за да не се протегне и положи устни върху първата част от тялото ѝ, до която се докоснеше. Щеше да я оближе и засмуче... а вкусът ѝ щеше да е толкова хубав, колкото и уханието ѝ. Отвори едното си око и забеляза нежната извивка на едното ѝ голо рамо — широката презрамка на нощницата ѝ се беше смъкнала. О, да. Той преглътна, тъй като устата му се напълни със слюнка.

— По-скоро става течение — чу леля ѝ да казва. — Макар да предполагам, че няма как да го усетиш заради голямата купчина одеяла върху леглото ти. Да накарам ли Маргарет да махне някои от тях?

— НЕ! — Розалинд прочисти гърло и добави по-спокойно. — Имам предвид, не. Няма нужда. Купчината ми харесва и предпочитам да си остане. — Потупа по одеялото върху главата му.

— Както желаяш, дете, но трябва да предупредиш прислужницата си да затваря вратата ти през нощта.

— Ще ѝ напомня — отговори със сънливо звучащ глас Розалинд.

— И теб ли те събуди шумът?

Над главата му се разнесе една доста правдоподобна прозявка.

— Какъв шум?

— Стреснах се от някакво тупване.

— Това е странно. Не съм чула нищо.

— Хм.

— Предполагам, че може да е бил Тристан, докато се е прибирал след вечерните си забавления из града.

— Възможно е — въздъхна леля ѝ. — Побързай, Маргарет. Връщам се в леглото. — Бързи стъпки се понесоха из стаята,

последвани от други по-бавни. Минута по-късно вратата щракна затворена.

Прекрасното тяло до него се размърда.

— Отидоха си — прошепна Розалинд.

Никълъс въздъхнаха с облекчение.

— Бяхме на косъм, момиче.

Той отмести назад завивката, за да открие, че тя го наблюдава любопитно, докато върху устните ѝ играе слаба усмивка. Или, помисли си Кинкейд, може би тя въобще не се усмихваше. Ах, тези нейни, проклети, изкусителни устни, които имаха обезоръжаващия навик да се извиват нагоре в ъгълчетата. Чудеше се как братята ѝ въобще успяваха да разгадаят мислите ѝ. Може би винаги предполагаха най-лошото.

Внезапно тя се прозя и положи буза върху възглавницата си, взирайки се в него сънливо.

Той харесваше тази Розалинд. Беше толкова спокойна и нежна, че му се искаше да я придърпа в обятията си. Оказа се доста дълга нощ... и сутрин, за нея. Вероятно бе изтощена. Както и той.

Трябва да тръгваш — изрече тя дрезгаво. — Слугите ще се разбудят, а и аз се държах достатъчно скандално за една нощ, предполагам.

Той кимна, странно изкушен да остане да спи при нея. Наистина, просто да спи при нея. Какво му ставаше, дявол го взел?

— Подкрепям — отвърна и се измъкна неохотно от леглото. — Достатъчно пъдих ревностните ти ухажори за една вечер.

— Аз също — промълви Розалинд покрай поредната прозявка.

Никълъс се приближи от нейната страна на леглото и преди самият той да разбере какво ще прави, започна да подпъхва одеялата под нея.

Тя въздъхна, сгуши се още повече в завивките и затвори очи.

Доверие. Тя му вярваше. Може и да не го осъзнаваше все още, но му имаше доверие. Тази така преследвана жена, на която ѝ се налагаше да избягва орди от плямпаци ухажори, се чувстваше уютно и безопасно... с него.

Трябваше да си върви. Веднага. *Промъкни се до вратата, послушай се за лелята и се измъкни навън в безопасността на нощта,*

докато сенките все още се спускат върху земята, глупав смешник такъв.

Но не го направи. Още не. Поради някаква причина, единственото, което желаше, бе да се възползва от текущото ѝ, неустойимо състояние.

— Благодаря ти — промълви тя, — че помогна на Тристан да се качи по стълбите.

Никълъс се наведе и устните му се поколебаха над челото ѝ в продължение на няколко секунди, преди да се спуснат надолу за кратка целувка. Кожата ѝ бе мека и хладна, с екзотичен аромат, който проникваше в ноздрите му и стигаше чак до сърцето му, където той го съхрани в паметта си.

Преди да успее да се отдръпне обаче, Розалинд го изненада, като обви топлите си ръце около врата му, задържайки го близо до себе си.

Деликатните ѝ пръсти се плъзнаха в косата му. Маркизът облиза устни, неспособен да откъсне поглед от сънените ѝ очи. И тогава, преди да осъзнае какво е намислила, тя повдигна глава и притисна нежно устните си към бузата му.

Никълъс се вцепени, ароматът ѝ го обгърна и изпрати топлина директно в слабините му. В този момент той не искаше нищо друго, освен да я целуне, да опустоши устата ѝ, докато тя не въздъхне от удоволствие и не го придърпа върху себе си.

Но нямаше да го направи.

Първо, не беше толкова арогантен да повярва, че момичето би приветствало целувките му отново. И второ — това беше сестрата на Гейбриъл. Той трябваше да я пази, а не да я похищава.

Но му беше оставен съвсем малък избор по въпроса, когато меките ѝ, розови устни запърхаха по бузата му и надолу по челюстта му, за да се спрат в ъгълчето на устата му.

Собствените му устни искаха да почувстват нейните по-пълно, да ги милват отново и отново. Това не беше целувка, а бавно, изгарящо изследване от нейна страна.

Никълъс вдиша аромата ѝ, наслади се на топлината на нежния ѝ дъх върху устата си и изпробва пълнотата на долната ѝ устна със зъби. Чу я как затаява дъх и ѝ отвърна със същото. Напрежението помежду им беше почти непоносимо. Маркизът се опита да се отдръпне, но

натискът на пръстите ѝ върху тила му се усили, подсказвайки му, че тя иска от него да остане на мястото си.

— Не, момиче — провлечено ѝ отвърна той.

Розалинд кимна.

Никълъс успя да възпре усмивката си.

— Не.

— Защо? — прошепна тя. — Аз го искам и си мисля, че и ти също го желаеш.

— Не осъзнаваш за какво ме молиш. Имам отгов... — Той затвори очи за момент и преглътна. — Не бива да го правим.

Тя кимна, сякаш разбираше. Сянка на съжаление се спусна върху чертите ѝ и Розалинд извърна глава, наранена от отказа му.

— Ах, момиче. Ще ме довършиш — изстена Никълъс и падна на колене до леглото ѝ.

Обхвана лицето ѝ в ръце и раздвижи устните си върху нейните в болезнено бавен ритъм, докато не усети как разцъфват под вниманието му. Щом Розалинд се разтвори пред него, той покри устата ѝ със своята в нежна милувка.

Тя бе мека и топла и не можа да устои на изкушението да я вкуси за кратко. Ягоди и... дъх на шоколад.

— Ммм — простена срещу устните ѝ.

Тих звук се откъсна от гърлото ѝ, призовавайки го като морска нимфа, която го води към гибелта му. Без дори намек на предупреждение, натискът и ритъмът на целувката ескалира в пламенна, влажна и пристрастяващо еротична.

Розалинд се изви нагоре и притисна меките си гърди към него. Едната му ръка прихвана тила ѝ, а другата се плъзна зад гърба ѝ, за да я привлече още по-плътно към себе си.

Никълъс мислеше, че може да отпие от нея, а после да спре. Колко глупаво от Негова страна. Целуваше я като човек, който е изгладнял за нея. Езикът ѝ срамежливо докосна неговия, примамвайки и насърчвайки го. Тя издаде нетърпеливо скимтене и той заподозря, че Розалинд не знае какво точно иска, но просто изпитва желание. Маркизът потопи езика си в гостоприемната ѝ уста с лениви движения, при което тя изстена в отговор и зарови пръсти в косата му. Триста дяволи, това трябваше да спре.

Разтреперен, той се отдръпна.

Пресегна се назад с двете си ръце, и нежно — със съжаление — издърпа ръцете ѝ от врата си. Почувства ги ужасно крехки в своите собствени.

— Ще се видим по-късно този следобед — рече Никълъс, — на мюзикъла у Феърфакс.

Вдигна ръцете ѝ към устата си и я целуна по кокалчетата.

Все още задъхана, тя кимна, загледана в него, докато той се изправяше.

— Сладки сънища, Розалинд — каза ѝ, обърна се и се отправи към вратата.

— Сладки сънища, Никълъс.

И тогава Кинкейд се насили да се измъкне от стаята и дома ѝ. Взе палтото си от лятната беседка, след което събра всичките ѝ вещи от поляната и ги остави до вратата към кухнята, за да ги намери някой слуга и да ги върне на притежателката им.

Докато Никълъс си проправяше път през мрачните улици, се почувства благодарен, че не забрави за палтото си, макар че реши да не го носи. Нуждаеше се от суровия хладен въздух, за да разсея пламъците на желанието, които пулсираха във вените му.

Трябваше да прогони спомена за аромата ѝ, топлината и усещането за устните ѝ, нежно притиснати към наболата му буза; вкусът на тази целувка. Исусе, колко много му се искаше да се върне в стаята ѝ и да прави любов с нея.

Розалинд твърдеше, че иска да се омъжи по обич, по любов дори. Не беше впечатлена от нетактичните си ухажори, нито даваше вид да цени цялото им внимание. В действителност, изглежда, тя ги презираше заради лицемерието им. Желаше лоялност, честност и любов. Не бе изрекла точно тези думи, но това беше истината.

Той би искал, не — настоявал, за същото от една съпруга, ако си позволеше да бъде от типа мъже, които имат желание да се оженят и влюбят.

Но беше твърдо решен да не го прави. Ако избягваше любовта, щеше да избегне и болката. Не беше толкова трудна задача.

Докато вървеше напред, си каза, че Розалинд в никакъв случай няма да влезе под кожата му.

Може би докато стигнеш до градската си къща, щеше да го повярва.

Розалинд се сгуши по-удобно в одеялата си, припомняйки си събитията от изминалия час отново и отново предимно целувката.

Въздъхна и притисна леко върховете на пръстите си към устните си. От дебюта ѝ насам, само двама джентълмени, чийто имена в момента ѝ убягваха, я бяха изненадали с целувка в някоя тъмна градина по време на бал. Ставаше дума за кратки и незапомнящи се целувчици, които я бяха накарали да се изчерви, нищо повече.

Но целувките на Никълъс я караха да забрави, че е дама и да мисли, макар и само през онези скъпоценни минути, в които устните и езикът му пленяваха устата ѝ, че правилата и ограниченията на висшето общество не са важни. Единственото, което имаше значение, бе той да я целуне отново и да вземе от нея каквото си пожелае.

Усещането за ръцете му върху кожата ѝ бе така възхитително и ароматът му бе толкова хубав.

Почувства се страшно порочна, когато той се изтегна до нея под завивките.

А ако приличаше на другите ѝ ухажори, щеше да оповести присъствието си пред леля ѝ и по този начин да предизвика съюза им. Компрометираща ситуация. Но той не беше като тях. Едно тънко гласче ѝ прошепна, че Никълъс не е такъв просто защото не я харесва и не би искал да се ожени за нея, независимо дали ще е насила или не. Розалинд бързо прекъсна тази мисъл и я изхвърли от съзнанието си.

Вместо това се усмихна и въздъхна, докато размишляваше, че той вероятно омекваше към нея.

Дори нарочно ѝ каза, че ще се видят по-късно днес. Много по-късно, след като всички се наспяха, разбира се. Чудеше се дали щеше да си открадне целувка и по време на мюзикъла. Наистина се надяваше да го направи. Мероприятието не беше от типа събития, на които брат ѝ присъстваше, така че може би щяха да успеят да се изплъзнат...

Розалинд замръзна. Как се беше случило така, че Никълъс намери Тристан тази вечер? Тя бе попитала брат си дали Кинкейд е излязъл с него, но той отрече.

Отметна завивките, стрелна се през стаята си, отвори със замах гардероба и наметна подходяща роба.

Внимателно откряна вратата на спалнята, тъй като последното нещо, което искаше, бе да събуди отново леля си и се промъкна надолу по коридора към стаята на Тристан.

Зората бързо приближаваше, процеждайки розова и синя светлина през прозорците на брат й.

Застанала на прага, тя се загледа в простряната му върху леглото фигура. Дали спеше?

— Какво искаш, Роузи?

Младата жена подскочи почти половин метър във въздуха.

— Спиш ли?

— Ах, да. Аз съм изключително талантлив и мога да провеждам смислени разговори насън. — Той въздъхна. — Хайде де, ти как мислиш?

— Не изпадат ли повечето хора след пиянска нощ в дълбок сън?

— Предполагам, че е така той изхълца. — Въпреки това, както изглежда, аз не съм повечето хора.

Розалинд можеше да различи по тона в гласа му, че брат й е все още доста пиян. Очевидно раздразнен, но все пак пиян. Много добре, в такъв случай щеше да отговори на въпросите й, без да подбира. Освен това имаше добър шанс да не си спомня, че дори е говорил с нея покъсно през деня, след като се наспеше.

— Никълъс, въ, беше ли част от „празненството“ ти тази вечер? — вече му беше задавала този въпрос, но нямаше да навреди, ако попита отново. Може би щеше да получи различен отговор.

— Не — отвърна той нетърпеливо.

Розалинд преглътна с усилие.

— Тогава къде се натъкна на него?

— Къде си мислиш, Роузи? — измърмори Тристан, като звучеше изтощено. — Той пазеше пред предната врата.

[1] Роберт I Брус (на английски: Robert the Bruce) е крал на Шотландия (1306 — 1329), един от най-великите шотландски монарси, организатор на отбраната на страната в началния период на войните за независимост срещу Англия, основател на кралската династия Брус. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

В ранния следобед Розалинд се промъкна в трапезарията в златно и кремаво и откри Тристан, седнал начело на масата, отпуснал чело върху ръката си. Голяма чаша с гъста червена течност стоеше пред него, а стрък целина лежеше на ленена салфетка от лявата му страна.

— Това не би могло да е вкусно — каза тя, нарушавайки тишината в стаята.

— Розалинд — отвърна Тристан леко отчаяно, — нужно ли е да викаш?

— Съжалявам — младата жена стисна устни, докато седна на стола от лявата му страна.

Брат ѝ пренебрегна извинението ѝ с махване на ръката.

— Няма да те питам как се чувстваш, защото е очевидно.

— Бих кимнал — отвърна той тихо, — но има вероятност главата ми да се изтърколи от врата ми.

— Разбирам. Не можем да си го позволим.

Розалинд заизвива ръце в скута си.

Една част от нея имаше желанието да мине направо на въпроса и да попита Тристан дали Никълъс е нейният пазител. Трябваше да разбере дали пиянското признание на брат ѝ е истина. Но другата ѝ половина искаше просто да се преструва, че трупащите се доказателства не съществуват. Безспорно бе странно да види Кинкейд в Лондон, но той бе наследил благородническа титла. Беше най-малко на тридесет и неженен. Напълно логично бе да дойде в града за сезона и да си потърси съпруга.

А и вчера следобед бе дошъл, за да говори с Тристан — а не за да подплаши посещаващите я господа, макар да си беше проправил, неканен, път към дневната и на своя глава да се бе настанил съвсем удобно, притискайки се до нея на дивана. Но все пак, ако той беше нейният пазител, нямаше ли да остане, докато мъжете не си тръгнат? Момент... не беше ли сторил точно това? Или бе случайност, че

срещата му с брат ѝ приключи съвсем скоро, след като посетителите ѝ си бяха отишли?

Несъмнено бе чиста случайност, че Кинкейд дочу как Ротбъри зададено рецитира Шекспир под прозореца ѝ, макар че поведението на Никълъс граничеше с покровителност, не беше ли така?

Господи, беше объркана. Едно нещо знаеше със сигурност обаче: ако Никълъс бе нейният пазител, тя щеше да разбере днес. Трябваше само да промени плановете си.

— Все още ли мислиш да отидеш на фехтовка при Анджелио?

— Не — изстена Тристан. — Всъщност, смятам да допълзя обратно в леглото.

— Това не звучи като Тристан, когото познавам.

Наистина бе така. Брат ѝ беше физически активен почти до крайност.

— Да, но снощи не бях на себе си — промърмори той, преди да поднесе чашата към устните си с гримаса. — Предполагам, че ти също не беше... на себе си, имам предвид.

Розалинд сбърчи чело.

— Какво имаш предвид?

— Стоеше там и гледаше Никълъс с ококорен кравешки поглед.

Тристан отпи още една глътка и потръпна.

— Не съм го гледала така!

Брат ѝ затвори очи за миг.

— Роузи, виковете...

— Много съжалявам — смотолеви тя тихо.

— Ако не беше моето присъствие, мисля, че щеше да му се хвърлиш на врата... или да го целунеш, или нещо друго също толкова глупаво и драматично... — измърморените му думи заглъхнаха, докато поднасяше отново чашата към устните си.

— Не ставай смешен.

Той подигна вежда със съмнение.

— Нима ще си стоиш там и ще ме убеждаваш, че не си забелязала? Ти, малкият Купидон, долавящ привличането между мъж и жена преди самите те, бедните души, да са го осъзнали? — Тристан сви рамене и почти разля мътната смес над ръба на чашата. — Може би е точно така. Успяваш да го видиш в другите, но не у себе си.

Розалинд си пое дълбоко дъх, изведнъж почувствала се объркана.

— Какво искаш да кажеш?

— Нямам никаква проклетата представа — брат ѝ се загледа право напред, сякаш бе заспал с отворени очи.

Определено бе време да вкара плана си в действие. Тристан изглеждаше готов да повърне на масата или да се свлече по лице върху нея. Тя прочисти изтънчено гърло.

— Направих промяна в плановете си за по-късно днес — обяви младата жена.

— Хмм?

Реших да не присъствам на мюзикъла у Феърфакс този следобед. Той се обърна към нея със сериозно изражение.

— Така ли?

Розалинд поклати глава.

— Защо? Не харесваш ли семейство Феърфакс?

— Харесвам ги. Просто реших, че вместо това искам да присъствам на ежегодното градинско чаено парти на вдовстващата лейди Бийчъм.

Тристан промърмори нещо, което прозвуча съвсем като „най-глупавите девойчета в Англия могат да бъдат намерени там“, но след това прочисти гърло и каза:

— Знаеш с какво са известни малките ѝ събирания, нали?

Действително събиранията на вдовицата имаха скандална слава сред по-младите дами на чудесни местенца, където те можеха да се смесят с приятели и потенциални обожатели без напрежението от тефтерчетата за танци и обсебените от мисли за брак майки. Освен това градините ѝ бяха обширни и таяха множество скрити кътчета, които да се изследват... и в които да се изгубиш, ако имаш желание.

Розалинд повдигна рамо.

— Много млади жени ги посещават.

Тристан остави чашата си.

— Жената притежава най-малките столове на света, Роузи. Смея да твърдя, че оглежда задника на всеки, преди да му изпрати покана.

Розалинд се усмихна въпреки настроението си.

— Спри. Не е вярно.

Брат ѝ кимна многозначително, а после се намръщи, тъй като явно действието предизвика болка в главата му.

— Вдовицата предлага отворена покана. Гостите идват и си отиват през целия ден.

Тя почти се засмя, когато си представи Никълъс на подобно събитие.

— Е, отиди, щом толкова искаш, но според мен би се забавлявала безкрайно повече на музикалната вечер.

— Може и да е така, малко братче — каза сестра му с въздишка.

Наистина, но ако беше права за Никълъс, брат ѝ със сигурност щеше да му съобщи за промяната в плановете ѝ възможно най-скоро, и разбира се, нейният пазител щеше да предприеме съответните действия.

И щом го видеше у вдовицата, щеше да разбере истината веднъж завинаги.

Никълъс бе готов да се обзаложи, че без съмнение има специално място на небето за онези, които, докато са бродели по земята, са понесли различни видове мъчения. Със сигурност раят щеше да предложи някаква утеха на онези души, които са понесли неприятните последици от това, че им се е наложило да слушат глупав спор между седем близки родственици.

Всичките до една жени. И всичките лекомислени, превзети и шумни. Всяка по-глупава от следващата. И всички те седяха в столове, направени за малки заешки дупета, но не и за човешки. Някак този аспект на ситуацията правеше нуждата да издържа тяхното непрестанно бърборене почти напълно непоносимо.

— Харесва ли ти кобалтовосиньото? Аз харесвам кобалтовосиньото.

— Хм. Кобалтовосиньо. Не бих оприличила това на кобалтовосиньо.

— А на какво тогава? — извика друг глас.

— На индиговосиньо.

— Индиговосиньо?

Това бе изречено с такова яростно отвращение, че човек би помислил, че дамата току-що е разкрила, че ще избяга в Гретна Грийн със самия Наполеон, вместо че просто описва цвета на нова рокля.

— Не, не. Индиговосиньото е твърде тъмно.

Никълъс премигна няколко пъти и изгълта хладкия си чай на един дъх. Какво толкова имаше в синия цвят, та объркваше тези жени?

— Това е небесносиньо. Миналата есен поръчах да ми ушийт костюм за езда за едно събиране. Беше същият цвят. Нашата модистка го нарече така.

— Не може да бъде! Небесносиньото те кара да изглеждаш бледа. А след като двете имаме еднакъв ген...

— Аз? Бледа? Много подходящ момент да ми го кажеш, няма що! Можеше да ми го кажеш, преди да я облека за соарето у Монтагю, където гордо се разхождах насам-натам, без да знам, че изглеждам, сякаш съм болна от чума.

— Всички грешите, това е лазурносиньо.

— Лазурно? Небеса, не. По-скоро е...

— Синя! — изрева Никълъс от стола си. А после, след като овладя гнева си, постави чашата си върху богато украсената с орнаменти градинска масичката помежду им и спокойно добави, — проклетата рокля е синя.

Разхождащата се чума прочисти шумно гърло.

Останалите дами го изгледаха мълчаливо за момент, след което наведоха глави заедно, за да прегледат внимателно модната страница отново.

— Лорд Уинтърборн — изведнъж възкликна вдовстващата лейди Бийчъм с напевния си глас, — не мога да изкажа каква чест е да ви имаме като гост. Надявам се и други необвързани господа да последват примера ви. Така се радвам да виждам как млади хора се срещат в моите градини. Ето, миналата година, група мъже играха на раундърс^[1] на поляната. Толкова се забавлявахме, докато ги гледахме как играят.

Вдовицата бе наистина мила дама, призна си Никълъс. Закръглено и малко, лицето ѝ, изглежда, постоянно бе извито в усмивка и винаги бе готова да се засмее и на най-незначителната остроумна забележка, поднесена от гостите ѝ. Тя, изглежда, искаше всички да се забавляват и щеше да се чувства дълбоко наранена, ако това не бе така.

— Искате ли още един сандвич с краставички? — попита дамата.

Никълъс погледна малките хапки. В интерес на истината, вероятно можеше да изяде поне двеста от тях, преди да се почувства

дори леко заситен.

— Благодаря ви — каза той и поклати глава.

— Чух, че лейди Розалинд Дивайн ще дойде днес. Тя изпрати бележка по-рано този следобед. Познавате семейството ѝ, нали?

Кинкейд кимна и наподобиха усмивка на лицето си, като се надяваше да изглежда искрена.

Да, той имаше предчувствие, че хитрото девойче се е досетило кой е нейният пазител. Защо иначе щеше да променя плановете си така ненадейно, след като го попита изрично дали ще присъства на музикалната вечер?

Тристан му бе изпратил бележка, за да го уведоми за намеренията на сестра си. Никълъс знаеше, че влиза в капан, който тя му е заложила. Нямахше съмнение, че присъствието му снощи бе пробудило подозренията ѝ.

Исусе, той беше задник. Трябваше да остави Тристан на прага и икономът или някой слуга да го намери на сутринта. Може би тогава нямахше да се намира в тази ситуация.

И все пак очакваше Розалинд да открие истината съвсем скоро. Честно казано, не знаеше как, по дяволите, Гейбриъл бе помислил, че това ще проработи.

Тя знаеше. О, мили господи, тя знаеше и сега щеше да го накара да си плати. Нямахше представа как точно и от това се страхуваше най-много.

Разтърси глава. Какъв страхливец. Изплашен от една дребна девойка.

Никълъс се насили да се усмихне на домакинята.

— Аз ви благодаря за гостоприемството, милейди — отговори той. — А градините ви са наистина възхитителни.

Тя кимна и лицето ѝ се разведри още повече.

— И ако ме извините — поде маркизът, измъквайки се от мъчително малкия стол, — бих искал да ги погледна по-отблизо.

Всъщност, онова, което искаше да направи, бе да се върне назад във времето и да каже на Гейбриъл, че няма никакъв проклет шанс да наглежда сестра му вместо него. Но това нямахше как да се случи.

Градините на Бийчъм бяха разделени на три части. Вляво се намираше сложен лабиринт, който се състоеше от извисяващ се жив плет от тис, подрязан така, че да изобразява назъбена крепостна стена.

В непосредствена близост до него се откриваше просторна, оградена със стени градина, където розови пълзящи рози се увиваха свободно нагоре по тухлите и желязната порта, обозначаваща входа. А отдясно се простираше малка горичка, като само част от спретнатия, лъкатушещ път се виждаше от мястото, на което се намираше Никълъс.

Той нагласи шапката си от боброва кожа и се насочи към пътеката. Единствено така можеше да бъде сигурен, че никой няма да бъде в състояние да чуе как възмутената лейди Розалинд му крещи. Но докато навлизаше все по-навътре в гората, не можа да не осъзнае абсурдността на онова, което всъщност правеше — криеше се.

— Как смее — каза по-скоро уморено Розалинд.

— Как наистина — съгласи се Луси от мястото си върху малкия стол срещу приятелката си.

— Той ме изигра.

Луси вдигна пръст.

— Не точно. Той те подведе. Измами те. Скри от теб инф...

— Ясно — измърмори раздражено Розалинд, след което промърмори бързо извинение за тона си.

Пристигнаха само преди минути, двете приятелки вече седяха на една маса встрани от останалите.

Овдовялата виконтеса лейди Бийчъм ги бе посрещнала топло и след това многозначително бе информирала Розалинд, че лорд Уинтърборн е някъде наоколо и изглежда доста нетърпеливо очаква пристигането ѝ.

— Обзалагам се, че е така — бе изръмжала в отговор.

Розалинд присви очи, заради слънчевата светлина, докато оглеждаше градините за някаква следа от Никълъс.

— Можеш ли да повярваш, Луси? Толкова съм засрамена, че не го осъзнах веднага — поклати глава с насмешка. — Глупаво момиче.

Луси кимна в съгласие и пхна парче торта от сливи в устата си.

Розалинд отправи невярващ поглед към приятелката си.

— Не е нужно да се съгласяваш толкова бързо с мен.

— О! Много съжалявам — прочисти гърло мис Мериуедър. — Не си глупава. Просто беше разсеяна.

— Действително бях.

Първоначално Розалинд се бе поколебала дали да запознае Луси с този личен въпрос, но истината бе, че имаше нужда да се довери на някого. Майка ѝ я нямаше, леля Юджиния бе... ами, леля Юджиния, а Маделин беше в Уелс или Италия, или кой знае къде. Честно казано в момента не си спомняше. Въпреки това, не бе казала на Луси цялата история — бе запазила в тайна, че е влюбена в Никълъс.

А и момичето бе добър човек и доста веща в пазенето на тайни. Е, повечето. Добре де, Розалинд я беше заплашила, че ще каже на Невил Нибънс колко лудо влюбена в него е Луси, ако приятелката ѝ отрони и една сричка по темата.

Невил Нибънс отдавна обожаваше Луси. А тя смяташе, че Невил мирише на развалено сирене и има дървени зъби. Ето защо, тайната на Розалинд бе в безопасност.

Хвърли кратък, присвит поглед през рамо към мястото, където една тясна пътека се виеше през малка горичка. О, не можеше да види проклетия шотландец, но знаеше, че е там. Можеше да го почувства чак до пръстите на краката си, които се присвиваха нервно във фино изработените ѝ английски кожени боти.

Извъръщайки глава, Розалинд си пое дълбоко и успокояващо дъх.

— Ако не съществуваше малката подробност, че съм дама, не бих се поколебала да му кажа да...

— Хване пътя за ада? — предложи Луси с колеблива полуусмивка.

— Не, не. Изобщо не е това. — Розалинд потупа с пръст долната си устна, търсейки идеалната фраза, която да опише как се чувства.

Сега, след като знаеше, че Никълъс е тук, а не на музикалната вечер у Феърфакс — бе уверена, че той бе назначен за неин пазител. Как можа да не го осъзнае по-рано?

Луси се прокашля деликатно.

— Смятам, че трябва да престанеш да се обвиняваш, че не си заподозряла нищо. В края на краищата, си попитала брат си направо и той е отрекъл. Смея да твърдя, че трябва да се сърдиш на него, задето те е излъгал.

Но Гейбриъл не бе излъгал. Розалинд отново и отново си припомняше разговора им в кабинета му. Когато го беше попитала,

неговият отговор бе, че Никълъс е тук по работа. Нищо повече. Не беше отрекъл.

Трябваше да усети уловката. И да осъзнае, че причината Кинкейд да ѝ обръща толкова много внимание е, че всъщност я пази.

— Той идва насам — каза Луси и кимна по посока на гората.

— Ах. Крие се, а? — Розалинд се изправи рязко, почти обръщайки масата. — Луси, — извика тя, без да поглежда към нея.

Приятелката ѝ също скочи и заедно, ръка за ръка, се приближиха към него.

С очи, съсредоточени върху Розалинд, Никълъс докосна с ръка шапката си и наведе глава за поздрав, но не изрече нито дума. Тя беше доста недоволна, когато забеляза, че той не изглежда смутен, или разкаян, нито виновен. Имаше вид... сякаш иска да я удуши на място пред всички.

Двете с Луси се снишиха в леки реверанси.

— Колко любопитно е, че ви откривам тук — промълви Розалинд дръзко.

Кинкейд не каза нищо и я дари с едва забележимо кимване.

— Ето ви и вас, Ваша светлост — възкликна лейди Бийчъм, заставайки до тяхната малка групичка. — Хареса ли ви разходката, сър?

— Изключително — кимна той, дарявайки вдовицата със съкрушително очарователна усмивка, докато сребърното в очите му проблясваше на слънчевата светлина.

— Лейди Розалинд и мис Мериуедър току-що пристигнаха — тя се обърна, за да стигне нежно ръката на Розалинд. — А сега, след като всички се събрахте, бих искала да направя щастливо съобщение.

Последното лейди Бийчъм изрече на висок глас, като се завъртя, за да се обърне към всичките си гости.

— Моят син, лорд Бийчъм. Изненада всички ни вчера сутринта и ни съобщи, че е поискал ръката на мис Хъниуел — вдовицата засия с едва прикрита радост. — И дамата е приела.

Възхитени възклицания и промърморени поздравления обиколиха тълпата.

— И аз каня всички ви на малък импровизиран бал по случай годиша по-късно тази вечер. Ще бъде толкова забавно! Смея да твърдя,

че моята прислуга винаги е в готовност да подготви събиране, не е ли така?

След това тя се разсмя гръмогласно, което подтикна няколко от гостите също да се засмеят, което, от своя страна, накара Розалинд да се почувства така, сякаш е пропуснала някаква шега. В интерес на истината, тя никога не бе присъствала на някое от събиранията на вдовицата, но любопитството ѝ наистина бе разпалено.

Усмивната, вдовицата отново се обърна, за да погледне Никълъс, а след това изрече откровено:

— Трябва да благодаря на лейди Розалинд за това събитие. Не мислех, че синът ми някога ще се ожени отново. Знаете ли, че тя ги представи един на друг?

Никълъс поклати глава, стискайки плътно устни в някакво подобие на усмивка.

— Тя ги запозна и ги насърчаваше, когато можеше, канейки ги да се присъединят към нея и Луси за разходки, сладолед и други подобни мероприятия.

Някой повика вдовицата и тя, все още с усмивка на уста, се извини, че напуска компанията им, като намигна на Розалинд.

Хмм. А Никълъс си мислеше, че нейното сватовничество не е нищо повече от безплодна намеса, която не би направила нищо друго, освен да ѝ създаде неприятности.

Младата жена се обърна към него със самодоволна усмивка, но после си спомни, че той я бе изиграл. Е, не точно изиграл. Беше я подвел.

Защото истината беше, че тя бе наранена. Ако брат ѝ не го беше помолил да се грижи за нея, той все още щеше да е в Йоркшир и да я пренебрегва, докато тя прекарва поредния си сезон в молитви да не се върне през есента у дома, за да открие, че Никълъс се е оженил за друга.

Розалинд бе уморена от тази игра. Ако той имаше някакви чувства към нея, защо не ги признаеше? Тя не беше суетно създание, но осъзнаваше, че той е поне малко привлечен от нея.

Това ли беше? Да не би да се чувстваше виновен за желанието, което изпитва към сестрата на най-добрия си приятел? Но ако беше така, то това би означавало, че страстта е единственото чувство, което изпитва към нея.

Това не бе достатъчно. Тя искаше и сърцето му.

Просто щеше да се наложи да говори направо и да го попита.

Обърна му гръб и без да поглежда зад себе си, се запъти към железната порта на розовата градина с гневни и бързи крачки.

И той я последва, макар и на разстояние точно както бе сигурна, че ще направи.

Хвърли поглед през рамо и забеляза, че Луси подтичва зад нея в опит да я настигне.

— Чакай — помоли задъхано Луси. — Лейди Бийчъм може да има малко по-либерални правила тук, но не можеш да останеш насаме с лорд Уинтърборн. Поне не толкова явно.

Розалинд само изпухтя в отговор. Откачи резето и вратата се отвори със скърцане.

Заедно те пристъпиха в малката градина. Зелени лозя, натежали от бледорозови рози пълзяха по тухлените стени и се извисяваха над върха на оградата. Високо крушово дърво със сребристи листа отбелязваше центъра на градината, откъдето се разклоняваха няколко пътеки подобно на разпръснати слънчеви лъчи.

Достигайки дървото, тя кимна на Луси, която пое по пътеката точно срещу чакълена аля, по която тръгна Розалинд. По този начин щеше да се намира на порядъчно разстояние от Луси, което все пак да осигури достатъчно уединение за разговора ѝ с Кинкейд.

Розалинд се насочи към края на пътеката, който бе белязан от една каменна пейка, около чиито крака се увиваха рози. Със спокойствие, което не изпитваше, тя се отпусна бавно върху нея, подреждайки полите на кремата си рокля. Извърна глава от гледката на приближаващия се с бавна крачка Никълъс, чиито ръце бяха прибрани зад гърба му. Когато той се спря пред нея, тя най-накрая вдигна поглед към него. Това бе грешка. Трябваше да продължи да избягва погледа му.

Той бе толкова болезнено красив. С широки рамене, обвити в майсторски ушито тъмносиво палто, които без проблем скриваха слънцето от очите ѝ. За пръв път шалчето му беше спретнато, завързано във водопад от гънки, докато противната зелена игла от онази вечер се гушеше сред тях.

Без отблясъците на слънцето, очите му бяха тъмносиви и освен това в тях се таеше някаква мекота.

И сега, докато я наблюдаваше така сякаш тя е палачът, а той смелият нарушител, който очаква съдбата си, Розалинд почти бе склонна да му прости. Гейбриъл може и да беше деспотичен, но гордостта ѝ нямаше да прости толкова лесно на Никълъс.

Или пък сърцето ѝ. Точно това ѝ бе попречило да заспи отново тази сутрин.

Беше се мятала и въртяла, най-накрая намирайки удобство в доста странна поза — висяща наполовина от леглото си. С ръце изпънати надолу, докато скубеха нишките на килима. Отново и отново бе репетирала думите, които щеше да му каже, но сега, когато моментът беше настъпил, в гърдите ѝ се бе настанила куха болка и леденото възмущение, което бе таяла, сега я пробождаше заедно с неочакваната парлива болка на опустошението.

Пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Ти си човекът, който брат ми е наел — заяви просто.

— Да — отвърна той, а лицето му бе неразгадаема маска.

Сърцето ѝ леко подскочи победоносно, когато го чу да го изрича на глас. Преглътна няколко пъти, преди да се довери на себе си да проговори.

— Защо?

— Той ми има доверие. Нуждаеше се от помощта ми. Предполагам, че не е имал друг избор, освен да те принуди да останеш в провинцията. И двамата знаем, че не би го сторил.

— Колко?

Челото му се смръщи.

— Колко ти плати? — повтори тя малко по-силно.

Гадаеше. В интерес на истината, нямаше идея дали брат ѝ го е компенсирал за услугата, или не.

Отначало той не каза нищо, след което, сякаш взел някакво собствено решение, промърмори:

— Сандък от най-доброто му шотландско уиски.

Ето, каза го. Нека го намрази сега. Така бе по-добре. По-лесно, тъй като Никълъс не мислеше, че би могъл да устои на необходимостта да я целуне, докосне, по дяволите, дори просто да бъде близо до нея още дълго време. Откакто бе дошъл в Лондон, всеки път, когато мислеше за нея, което бе през цялото време, можеше да почувства, как потъва все по-дълбоко.

Когато Гейбриъл за първи път ги представи един на друг, когато Розалинд беше само на седемнайсет, Никълъс незабавно бе осъзнал естественото привличане помежду им. Не само, че бе привлечен от нея, но почти бе почувствал, че познава душата ѝ. Това го изплаши.

До този момент в живота си, той бе отбягвал любовта от страх да не изпита болката, която баща му бе преживял. Това беше най-лесната задача, с която се бе захващал, но пък никога преди не беше срещал жена, която да заплашва душевния му мир. Докато не се запозна с Розалинд.

Затова се опита да я отхвърли от ума си. Повтаряше си, че тя е просто разглезена девойка, която ще порасне и ще се превърне в капризна и суетна жена — тези мисли го караха да се чувства в безопасност с нея. Но бе глупак. Розалинд не беше нито едно от тези неща.

Тя бе изненадващо щедра, състрадателна, лоялна, скромна по отношение на външния си вид и невероятно страстна. Освен това той се страхуваше, че е и господарка на сърцето му, но нищо нямаше да излезе от това. Нямаше да го позволи. Ако се наложеше, щеше да се погрижи нещата да станат по неговия начин.

Въпреки това го болеше да вижда болката в погледа ѝ. Поглед, който бе станал подозрително влажен. Исусе, не ѝ позволявай да заплаче.

Не бе планирал нищо от това да се случи. От изражението върху лицето ѝ осъзна, че докато закриляше собственото си сърце, бе възможно да нарани нейното.

Тя премигна няколко пъти, клатейки леко глава в очевидно неверие.

— Сандък с уиски?

Никълъс кимна. Това щеше да я ядоса и вероятно да я накара да го презира, и така отново щеше да се отскубне от властта, която имаше над него.

Болката в очите ѝ бе заменена от възмущение.

— Аз... струвам... сандък с уиски! — Челюстта ѝ се стегна, след което изтърси: — Уиски!?

Той затвори очи и кимна бавно.

— Какъв късмет и за двама ви, че сте постигнали подобно удобно разплащане. — Розалинд скочи на крака и ръбът на бонето ѝ

докосна брадичката му.

Никълъс не отстъпи крачка назад, нито пък тя. Брадичката ѝ се вирна и всичко, което той искаше да направи, бе да я целуне. Искаше да захвърли бонето ѝ и да зарови юмруци в косата ѝ. Щеше да я целува, докато не го помолеше да я вземе точно тук, на пейката. Щеше да я сложи да седне и да се гмурне под полите ѝ. Щеше да започне от глезените ѝ, като хапе и ближе по пътя си към вътрешната част на бедрата ѝ.

Макар да бе невъзможно за нея да съзре мислите му, нещо в погледа му я предизвика да го смушка в средата на гърдите с пръст и да обяви:

— Не се страхувам от теб.

— Не искам да се страхуваш.

— Не искам да ме следваш наоколо.

— Нямах избор — каза той мрачно.

— Не се нуждая от теб — каза тя тихо, със свито гърло. — Не се нуждая от никой мъж.

— Е, това прави работата ми дяволски по-лесна.

— Добре съм си сама.

— Добре си, друг път! — отговори той остро.

Розалинд си пое дълбоко дъх и реверите на сакото му се докоснаха до корсажа ѝ. Никълъс не обърна внимание, скърцайки със зъби. Какво, по дяволите, правеше той? Явно не можеше да контролира мислите си. Тя беше разстроена, много по-разстроена, отколкото бе очаквал. Мислеше, че Розалинд ще му се разкрещи, задето я е подвел и ще му заяви да се разкара, но, изглежда, нещо дълбоко и болезнено бе извадено на повърхността.

— Добре съм си и сама — повтори тя. — Винаги съм била. И винаги ще бъде така.

Гласът ѝ сякаш се пречупи на последното изречение и това го довърши. Никълъс се пресегна да докосне бузата ѝ с опакото на облечените си в ръкавици пръсти.

Тя отблъсна ръката му.

— Мъже. Всичките сте еднакви. — Гласът ѝ вече звучеше дрезгав. — Най-малкото заради начина, по който се отнасяте към мен. А аз си помислих... т-ти ме накара да повярвам, макар и само за миг снощи, преди да си тръгнеш, си помислих, че нещо е...

— Розалинд...

— Има ли нещо между нас, Никълъс? Чувстваш ли нещо към мен?

Той замълча.

— Абсолютно нищо?

Никълъс отстъпи крачка назад, но издържа на изпълнения ѝ с негодувание поглед. Тишината се проточи помежду им и единственият шум бе монотонното бръмчене на пчела.

— Предвид всичките ми добри намерения... колко лесно виждам искреност в очите на другите... — Гласът ѝ заглъхна и тя поклати глава.

Чуха се приближаващи стъпки, придружени от тихото шумолене на чакъл.

— Розалинд — тихо прошепна Луси зад Никълъс. — Розалинд, ела. Нека се върнем при лейди Бийчъм.

Розалинд отправи твърд поглед към Никълъс.

— Стой далеч от мен.

— Не мога.

— Просто стой далеч — предупреди го с умоляващ тон, който го обърка.

— Няма да го направя.

Тя вдигна надменно вежди.

— Друг сандък уиски би ли променил решението ти? — попита с подигравателен тон.

— Имам си достатъчно уиски.

Тя го заобиколи със сковани рамене и изпъната вдървена стойка.

— Тогава ще се отърва от теб — обеща Розалинд.

— В такъв случай ще те преследвам.

— Ще бягам — предизвика го тя, като вирна брадичка.

— А аз ще те хвана.

— Ще съжаляваш, че си се съгласил да направиш това, Никълъс.

— Вече съжалявам, девойче. Вече съжалявам.

[1] Раундърс — игра с топка и бухалки, дала началото на бейзбола. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Соарето у Бийчъм по случай годеща

— Знаеш ли от какво има нужда той?

— Със сигурност, не и от уиски — промърмори Розалинд, поглеждайки към чашата си с пунш, колкото се може по-дискретно. — Какво смяташ, че има тук, Луси? Мислех, че е просто пунш, но усещам отличителен аромат, който не мога да определя — тя облиза тръпчивия аромат от устните си.

— Има нужда от отвличане на вниманието — продължи Луси с нестихващ ентузиазъм.

Розалинд отпи още една малка глътка, наслаждавайки се на богатия вкус, преди да преглътне.

Бавната парлива топлина, спускаща се по гърлото ѝ я накара да потръпне.

— Прилича по-скоро на десертно вино, но по-пикантно — пъхна чашата под носа на Луси. — Ето. Опитай го.

Приятелката ѝ поклати глава, без да откъсва очи от гостите, разхождащи се из градините на семейство Бийчъм. Като се имаше предвид спонтанността на празненството, Розалинд бе доста изненадана да види толкова голяма навалица.

Градините бяха наистина хубави през деня, ала вечерно време бяха напълно ослепителни. Нямаше ги дребните столчета и елегантните сервизи за чай, кацнали върху деликатно изглеждащи масички. Те бяха разчистени от павираната отсечка в двора, за да се отвори място за танци.

Струнен квартет свиреше от терасата над тях, а приятната музика нежно се носеше из градините, където произволно бяха разположени стъклени фенери, които да прогонват тъмнината.

И някъде в сенките се спотайваше нейният пазител, помисли си Розалинд с доста неженствена гримаса. Каква глупачка бе да повярва, че той изпитва някакви чувства към нея.

След като още веднъж любопитно подуши чашата си с пунш, тя изпи останалата част от него до дъно.

— Колко точно от тези изпи? — попита Луси, наблюдавайки я любопитно.

— Само тази чаша — отговори Розалинд. — Мисля, че това нещо е доста силно. Погледни онзи джентълмен ей там. — Тя посочи с кимване един мъж, застанал в най-левия ъгъл срещу тях. — Не вярвам да осъзнава, че жената, с която говореше преди малко, си е тръгнала. Разговаря с онази безръка статуя в продължение на поне десет минути.

Луси се засмя.

— Смятам, че си права.

Розалинд се засмя наред с приятелката си, въпреки лошото си настроение, което, несъмнено, бе заради влиянието на подозрителния пунш, който бе изпила.

— Сега ми кажи — започна тя, стиснала празната чаша в скута си, — от какво казваше, че се нуждае той?

Луси се наведе напред, а очите ѝ горяха от ентусиазъм.

— Ако искаш да се отървеш от него, трябва да намериш нещо, което да отвлече вниманието му.

— Какво нещо?

— От женски тип. — Луси размърда вежди. — Ако вниманието му е насочено в друга посока, може просто да се откаже от задълженията си.

Розалинд премигна и леко поклати глава. Не искаше да прави това, но Луси не знаеше, че тя е влюбена в този мъж.

— Това наистина е една добра идея — настоя мис Мериуедър. — А сега отиди и разбери какъв тип жени харесва.

— Добре — съгласи се Розалинд с престорен ентусиазъм.

Стана и се опита да направи крачка, но краката ѝ сякаш бяха натежали.

— Какво ти става?

— Мисля, че всичкият този пунш ме удари в главата — предположи тя, вперила поглед в празната си чаша. — Или в краката.

— Смятам, че трябва да стоиш далеч от този пунш — заяви Луси, отскубвайки чашата от разхлабената хватка на приятелката си.

Розалинд кимна, чувствайки се доста странно. Успя да се овладее някак и вместо това се усмихна и огледа тълпата за Никълъс.

В целия си смугъл и страхотен външен вид, той стоеше близо до входа на лабиринта, а намръщеният му поглед очевидно държеше всички млади дами на разстояние.

Тя поизправи гръбнак и без да се опитва да се преструва, че го избягва, се насочи право към него. Въпреки последиците от опияняващия пунш, бе твърдо решена да запази хладнокръвно спокойствие.

За съжаление, колкото повече се приближаваше, толкова по-висок ставаше той и цялата решителност, която бе почувствала, започна да избледнява. Хрумна ѝ, че ще е по-добре да се обърне и бързо да се върне при Луси, но веднага отхвърли идеята.

Розалинд спря на около две крачки от него, а тъмновиолетовите ѝ поли прошумоляха над лъснатите му ботуши. Погледът му се спусна надолу, преди бавно и преднамерено да се изкачи обратно. Тя потрепери, но не му обърна внимание и накрая се прокашля деликатно.

— Колко странно е, че ви откривам тук, милорд.

Очите му изглеждаха тъмносиви в нощта и бяха впити в нея с едва сдържано любопитство.

— Не е толкова странно, както знаем и двамата.

— Разбира се — каза тя. — Събиранията на семейство Бийчъм изглежда винаги привличат млади гости. Идеалното място за търсене на потенциални съпруги, не сте ли съгласен, милорд?

— Предполагам.

Тя нямаше никакво намерение да му намери нещо за „отвлечане на вниманието“, както Луси се бе изразила, но Розалинд бе любопитна да разбере дали Никълъс все пак се оглежда за съпруга. Той имаше нова титла. Бракът и създаването на наследниците, за да се подсигури продължението на рода, бе напълно логично.

Но възможността да го въвлече в разговор по този въпрос бе загубена, когато зад нея група млади мъже, с които беше бегло запозната, се приближи и бързо оформи полукръг около нея.

— Лорд Брадли — каза тя за поздрав.

— Милейди, изглеждате прекрасно тази вечер.

— Тя изглежда прекрасно всяка вечер — изрече провлачено лорд Бентли.

— Знаете ли — обади се лорд Хамел, — дали ще има друг валс тази нощ?

— Колко скандално — отбеляза Розалинд, при което всички мъже се засмяха пресилено.

— Тя вече ми обеща следващия танц — намеси се лорд Ноубъл. Беше ли? Не можеше да си спомни дали я беше поканил.

И тогава всички започнаха да ѝ говорят едновременно или поне на нея така ѝ се стори. Ако умът ѝ бе бистър, щеше да различи смисъла на думите им, но както се чувстваше в момента, не можеше да отдели гласовете им. Затова само се усмихваше и кимаше, молейки се влиянието на пунша скоро да отmine.

Един от мъжете, червенокосият лорд Стоукс се приближи до Розалинд.

— Лорд Стоукс — обади се младата жена. — Виждали ли сте мис Мериуедър тази вечер?

Той поклати глава, след което се наведе по-близо до ухото ѝ. Тя обаче, не успя да чуе какво ѝ шепнеше, тъй като Никълъс я сграбчи за лакътя и я издърпа. Той не спря да върви, докато не стигнаха до едно кътче, обградено от полукръг от високи живи плетове.

Розалинд погледна надолу към ръката на Никълъс върху нейната.

— За какво беше всичко това?

— Започнаха да стават неконтролируеми.

— Определено не беше така.

— Мислех, че не ти е приятно вниманието им.

— Не ми е приятно. Харесва ми твоето внимание, но ти като че ли предпочиташ да стоиш встрани от мен като някакъв стражар с каменно лице, при положение че вместо това можем да танцуваме.

Мили Боже, наистина ли изрече всичко това на глас?

Две млади дебютантки привлякоха вниманието на Розалинд, докато завиваха покрай живия плет, с очи приковани върху Никълъс.

Не можа да не се запита, дали той щеше да отвърне на усмивките им, ако не бе длъжен да я наблюдава. Вероятно щеше да ги последва надолу по градинската алея. О, как презираше тази несигурност, която той предизвикваше в нея!

Розалинд се обърна отново към Кинкейд.

— Знаеш ли, от какво смята, че се нуждаеш мис Мериуедър?

— Нямам ни най-малка представа.

Тя се приближи с още една крачка към него.

— От отвличане на вниманието.

Бавна усмивка изви устните му.

— Позволете ми да ви уверя, милейди, че вие сте единственото отвличане на внимание, от което някога ще се нуждая.

Тя бе абсурдно доволна от думите му и му се усмихна. Сребърна светлина заблестя в очите му.

— Извинете? — намеси се някакъв глас зад нея.

Тя се обърка и застана очи в очи със стоящия зад нея лорд Ноубъл, чийто намерения обикновено оставаха загадка.

— Милейди, вярвам, че танцът, който ми обещахте, започна — каза той спокойно.

— Трябва да е валс.

— Точно така — съгласи се Ноубъл.

Тя погледна отново към Никълъс. Кажи го. Кажи „Несъмнено грешите, момичето ще танцува с мен“. Кажи нещо.

Но Кинкейд не каза нищо. Изражението му потъмня и той поклати кратко глава.

Никълъс искаше тя да откаже. Честно казано, не изпитваше належаща нужда да танцува, но упорството му, съчетано с безмълвната му заповед да не го прави, разпалиха гнева ѝ.

Бе танцувала с други мъже, преди да разбере, че той е нейният пазител. Защо трябваше да спира сега? Лорд Ноубъл може и да беше женкар, но те бяха заобиколени от тълпа от хора. Не бе сама и ставаше дума само за обикновен танц.

— Ако ме извините — промърмори Розалинд и положи ръка върху тази на лорд Ноубъл.

Тя му позволи да я съпроводи до мястото за танци, но тълпата се съгъстяваше около тях, колкото повече се приближаваха, като забавяше придвижването им.

— Знам по-добър път — Ноубъл се пресегна, сграбчи ръката ѝ и я поведе бързо през тълпата. Едва когато се измъкнаха от навалищата, Розалинд осъзна, че той я води право към малката горичка. Там имаше само една малка лампа, близо до началото на дърветата и тъмнината очевидно държеше останалите гости на разстояние.

Глупаво момиче! Как можа да си помисли, че може да се довери на змия да не я отведе в храстите. Тя се опита да издърпа ръката си от хватката му, но той я държеше здраво.

— Спрете, Ваша светлост, умолявам ви.

Мъжът пренебрегна молбата ѝ. Розалинд се огледа наоколо, но никой от останалите гости, изглежда, не им обръщаше внимание. Беше прекалено тъмно.

— Почакайте — нареди тя отново. — Спрете.

Заби пети в тревата, но това въобще не го забави.

Щом навлязоха в гората, Розалинд спря рязко. Обвита от почти пълна тъмнина, тя изви ръката си, за да я освободи, но вместо това се оказа силно притисната към Ноубъл. Той наведе глава и се насочи към устните ѝ.

Тя сви пръсти в юмрук, но не успя да го използва. Секунда покъсно, Ноубъл просто изчезна.

Младата жена премигна, опитвайки се да накара очите си да се фокусират в тъмнината. Малко след това забеляза лорд Ноубъл да се олюлява по пътеката, а на лицето му бе залепена подигравателна усмивка. Той сви юмрук, след което направи грешката да го погледне, преди да замахне към целта си. Никълъс заби мощен удар в челюстта на Ноубъл точно под брадичката, пращайки непохватния мъж право в храстите.

Висок и възмутен, Кинкейд стоеше пред нея, а единственото му движение бе ядосаното повдигане и спускане на гърдите му. Потъмнелият му поглед се обърна бавно към нея и Розалинд почти се сви от страх.

— Какво ви подтикна към дълбините на глупостта, милейди? Подправеният с ром пунш на Бийчъм ли? — Един мускул трепна върху бузата му. — Никога повече да не си посмяла да направиш нещо толкова глупаво като това.

— Единственото, което направих, бе да приема един танц — промърмори тя в своя защита. — Не беше нещо, което да не съм правила и преди.

Никълъс я сграбчи за ръката и я задърпа надолу по пътеката. Стъпките му бяха целенасочени, а хватката му нежна, но здрава.

— Може би, но това беше, преди да се появи облог, сключен от куп богати, отегчени глупаци, разполагащи с прекалено много свободно време.

Те безпроблемно се промъкнаха обратно под светлината при останалите гости. Валсът току-що бе започнал и много хора се бяха приближили, за да гледат танцуващите двойки.

— Къде е леля ти? — попита той, освобождавайки ръката ѝ.

— Тя е в къщата, играе вист със свои познати.

— Добре — каза Никълъс и отново хвана ръката ѝ. — След като тя не може да възрази, ще те държа заета по време на всеки танц от този бал.

— Не съм съгласна... — запъна се Розалинд.

Но нямаше време за приказки. Дъхът ѝ почти секна, когато той я взе в обятията си и я поведе към подиума за танци. Ритъмът му беше безупречен, хватката му — шокиращо собственическа, а тежката му ръка лежеше ниско върху кръста ѝ, излъчвайки изгаряща топлина. Какъв добър учител беше тя само.

Розалинд вирна брадичка и стовари крак върху неговия. Силно.

— Толкова съжалявам — изрече с престорена скромност.

В отговор, той я завъртя в следващата фигура от танца с главозамайваща скорост, която я принуди да сграбчи ръцете му за подкрепа. Щом отново влязоха в крак с останалите танцьори, Никълъс повдигна подканващо вежда. Предизвикателство. Тя се подготви да настъпи крака му отново, но той я завъртя в нова посока, отклонявайки удара. Връщайки се обратно към полюляващия се ритъм, Кинкейд я изгледа кръвнишки, а Розалинд от своя страна отвърна на погледа му с присвити очи и смръщено изражение.

Отгоре, на терасата, вдовстващата лейди Бийчъм стоеше до Луси Мериуедър, докато и двете наблюдаваха въпросната двойка с жаден интерес.

— Честно казано — възкликна лейди Бийчъм, размахвайки ветрилото си бързо, — не вярвам някога да съм виждала някой да танцува валс толкова... толкова енергично.

— Наистина — промърмори Луси. — Изглеждат така сякаш искат да се убият един друг.

Лейди Бийчъм въздъхна продължително и тъжно.

— А така се надявах да се харесат. Толкова красива двойка. Да ги разделя ли?

Звуците на валса достигнаха до бурен финал — почти като че ли свиреха специално за Никълъс и Розалинд. Луси поклати глава.

— Не мисля, че ще има нужда.

Двамата отстъпиха един от друг и Никълъс се поклони, както се очакваше, ала Розалинд веднага му обърна гръб и се отдалечи. Тя

започна да изкачва стълбите към терасата почти на бегом. Зачервена и останала без дъх, младата Дивайн се усмихна кратко на лейди Бийчъм.

— Лейди Бийчъм. За мен бе удоволствие да бъда ваш гост не веднъж, а два пъти за един ден.

— Винаги сте добре дошла, мила.

— Благодаря ви. Вярвам, че леля ми все още играе вист в къщата?

— Ах, да, смятам, че сте права. Макар да я чух да споменава, че се надява скоро да сте готова за оттегляне.

Розалинд се усмихна и ѝ благодари отново. Луси изчака, докато вдовицата слезе по стълбите, преди да придърпа приятелката си поблизо.

— Какво правиш? — попита тя с гърлен шепот. — Трябваше да се поинтересуваш какъв тип жени предпочита. А не да танцуваш с него.

— Не ми беше оставен голям избор — отвърна Розалинд, приближавайки се към перилата. — Той е невероятно чаровен и аз не бях в състояние да му устоя.

— Наистина ли? — попита Луси, като звучеше изненадана.

— Не!

Кръстосвайки ръце пред гърдите си, Розалинд облегна хълбок на каменния парапет.

Никълъс стоеше леко встрани от гостите, с ръце зад гърба си, докато очите му бяха насочени към някаква точка над главата и. Луси подръпна полата на приятелката си.

— Какво ще правиш с него?

— Ще се отърва от него.

Сърцето на Розалинд подскочи, когато очите му безпогрешно срещнаха нейните. Очите ѝ се присвиха. Той намигна.

— И как смяташ да го направиш?

— Не съм сигурна — отговори тя и кимна. — Но ще бъде ужасно.

ГЛАВА 11

— Как е възможно някой да прекара три часа и половина в избиране на ръкавици? — попита Никълъс от гърба на красивия, дружелюбен фризийски кон^[1], който бе купил вчера в Татърсолс^[2]. Конят му все още се стряскаше от звуците на града и отказваше да излезе по-далеч от двора на конюшните. А нямаше как да следи Розалинд из града пеш.

Нуждаеше се от скорост, подвижност и драм^[3] или три уиски.

Затвори бавно очи и поклати глава. Не трябваше да й казва, че брат й му е предложил сандък от най-доброто си уиски, за да я държи под око. Освен че беше жестоко, бе и лъжа.

Изрече го, защото... по дяволите, не знаеше защо точно й го беше казал. Знаеше само, че когато го бе погледнала, той сграбчи възможността да я накара да го презира.

Сезонът в Лондон беше кратък, а Дивайн планираха да заминат за Йоркшир след три месеца. Със сигурност можеше да се справи със задачата още известно време, а после животът му щеше да се върне към нормалния си ход.

Очите му се насочиха към вратата на магазина, в който Розалинд се намираше в момента вероятно за да си купи нов чифт ръкавици за езда.

— Позволено ли е въобще да се стои толкова дълго време в един магазин? Тя не би могла да се нуждае от повече от двадесет минути, за да избере един чифт.

Застанал до фризийския кон, Тристан кимна бавно и направи гримаса.

— Опитва се да те отегчи до смърт, приятелю.

— Да ме отегчи? — Никълъс поклати глава. — Сестра ти ме смайва.

— Да, тя е доста смайваща — съгласи се Тристан. — Също така може да бъде и трън в задника.

Никълъс изсумтя в отговор. Не бе очаквал Розалинд да предприеме този подход. Глуповато беше помислил, че тя ще се втурне през града да посещава легионите си от приятелки с влудяващо бясна скорост, за да му се изплъзне.

Или може би, че ще бъде достатъчно дръзка да се впусне в поредица от разходки в претъпкания Хайд Парк с произволен брой джентълмени само за да направи следването ѝ почти невъзможно.

Но това... беше пазаруване. Това беше мъчение.

В този момент Никълъс забеляза Розалинд да минава покрай прозореца. Гърдите му се изпълниха с надежда. Беше ли най-накрая готова да си тръгне? Досега трябваше да се е сдобила с поне петдесет чифта ръкавици. Усмихна се, предвкушвайки хубава чаша чай с няколко капки уиски.

И тогава тя изчезна навътре в магазина. Усмивката му помръкна. Добре, може би хубава чаша уиски с няколко капки чай в нея щеше да е по-добре.

Никълъс хвърли поглед към фамилната карета, която чакаше надолу по алеята пред магазина за шапки. В него се продаваха панделки, бонета и други подобни дреболийки — Розалинд и мис Мериуедър бяха прекарали там два часа.

Кочияшът им вече бе дълбоко заспал и шапката покриваше лицето му. Алис, прислужницата ѝ, стоеше на сянка и оживено разговаряше с камериерката на мис Мериуедър.

— Какви са намеренията ти? — попита Тристан, кимвайки с глава към магазина, в който бе сестра му.

Погледът на Никълъс се стрелна надолу към него. Със скръстени ръце, по-младият мъж се залюля на пети и го погледна очаквателно.

— Какво имаш предвид под намерения? — попита предпазливо Кинкейд.

— Ще се ожениш ли за сестра ми, или какво? — безстрастно отвърна Тристан.

Никълъс отвори уста да каже нещо, но се запъна. Тристан се засмя.

— Успокой се. Не можах да устоя. Имах предвид за тази вечер.

— Какви са нейните планове за довечера? Предполагаше се, че ще присъства на бала на Хейзълтън. Има ли промени?

— За жалост.

— Чудя се... случва ли се някога тя просто да си остане вкъщи, Тристан?

— Почти никога, когато е в Лондон. А сега, при положение че иска да те направи нещастен, не мисля, че някога ще си остане вкъщи.

— Защо прави това? — чу се Никълъс да задава въпроса, преди да се осъзнае и да се спре. — Това, което исках да попитам, момче, е защо сестра ти не се е омъжила досега? Тя е... — Той прокара ръка през косата си. — Умна, интелигентна, красива и също толкова упорита, колкото мен. Защо не се омъжи? Може да има всеки, когото поиска.

Въпросите му бяха посрещнати с мълчание и Никълъс погледна встрани, веднага съжалявайки, че ги е изрекъл. Какво ли си мислеше Тристан? Момчето бе едва на двадесет и една и вероятно никога преди не се беше замислял за перспективите за брак на сестра си. Погледна надолу и видя, че Тристан го наблюдава озадачено.

— Какво има?

Дивайн сви рамене и изражението му се промени.

— Не знам — отвърна той уклончиво. — Гейбриъл винаги прогонва кандидатите — и с право. Повечето от тях са политици или имат стремежи да станат такива. Просто искат връзка с влиятелно семейство. Женкарите не виждат нищо друго, освен красотата ѝ, простациите — единствено факта, че тя има благородническа кръв, а зестрогонците забелязват само богатството ѝ.

През годините Гейбриъл рядко говореше с Никълъс за Розалинд. Но Кинкейд помнеше всяко късче информация за момичето, което бе достигнало до него. Той знаеше неща за нея, които тя нямаше представа, че знае.

— Веднъж брат ти ми каза, че се страхува да не би тя да се влюби в мъж, който не отвръща на чувствата ѝ по същия начин — каза Никълъс, надявайки се Тристан да му разясни този въпрос.

По-младият мъж сви рамене.

— Предполагам, че има нещо общо с родителите ни. Съюзът им не беше по любов. Вярвам, че баща ни не таеше ни най-малка привързаност към майка ни и я бе изолирал в Уолвърест през почти целия ѝ живот.

Никълъс кимна, а усмивката му бе мрачна.

— Мисля, че опасенията на Гейбриъл са се пренесли и върху нея, макар да съм сигурен, че не това е било намерението му.

— Или може би е било — подхвърли Тристан, а после въздъхна. — Каквото и да е случаят, тя е доста сдържана, що се отнася до избора ѝ на съпруг. Всъщност не мога да се сетя дори за един джентълмен, за когото да е говорила по-специално. — Той насочи поглед към Никълъс. — Освен, разбира се, за теб.

— За мен? — попита Кинкейд, изправяйки се на седлото.

Тристан наклони глава на една страна и присви очи към алеята, когато малка група от дами зави зад ъгъла и се насочи в тяхната посока.

— Обзалагам се, че Роузи се е заела да търси собствения си любим и ѝ е дяволски трудно, това е всичко.

— Може би не търси достатъчно усърдно — подметна Никълъс.

— Може би — промърмори Тристан разсеяно, — е решила да не се омъжва никога. Какво мислиш за това?

— Предполагам, че с нейното положение, може да си позволи да остане неомъжена и да бъде напълно щастлива.

Групичката жени по алеята тъкмо минаваше покрай тях. Острият поглед на Тристан ги проследи.

— Добър ден, дами — промърмори той, докосвайки шапката си за поздрав.

Те отговориха със смесица от кикот и „Добър ден и на вас, лорд Дивайн“.

Никълъс наблюдаваше с полуусмивка как Тристан следва с поглед оттеглящите се фигури толкова дълго, колкото можеше, преди те да се шмугнат в един магазин.

— Лорд Дивайн? — попита той, смеейки се. — Мислех, че лорд Тристан е титлата, която ти приписват.

— Хмм. Предполагам. Но започнаха да ме наричат лорд Дивайн, откакто се разчу новината за разваления ми годеж. — Той поклати глава. — Както и да е, предстои ти доста интересна вечер.

Въздишката на Никълъс бе тежка и примирена.

— Добре. Кажи ми. Къде ще ходи вместо това?

— Тя ще отиде на бала на Хейзълтън, но не по-рано от десет или единадесет. Преди това обаче ще посети Градините на удоволствието^[4] във Воксхол.

О, по дяволите. Вярно бе, че част от градините бяха осветени от хиляди маслени лампи, но имаше и километри от тъмни, преплитащи се усамотени пътеки, заобиколени от гора. Розалинд щеше да разполага с множество възможности да му се изплъзне. И без съмнение, щеше да се опита да го накара да заслужи всеки грам от въображаемото уиски.

Слепоочията му започнаха да пулсират.

— Това ще е същински проклет кошмар.

— Това е като прекрасен сън — заяви Розалинд с усмивка, насочена към заобикалящата я обстановка. — Трябва да признаеш, лельо, че Воксхол е неповторим.

Осветени от лунна светлина гори, лабиринти от самотни дървета и украсени с провинциални пейзажи колибки, където можеше да се похапне, всяка от които беше уникална. Навред се простираше музика и веселие и то само за по шилинг^[5]. Това бе и причината Воксхол да привлича такива еклектични тълпи. Човекът наблизко можеше да се окаже херцогиня или проститутка, принцът на Уелс или синът на коняря.

Забравили за момента къщичките, където се сервираше вечеря, те седяха на самостоятелна маса близо до оркестъра, в окъпано от блясъка на необикновените светлини местенце. Малката им групичка се състоеше от леля Юджиния, Тристан, който в момента бе вдигнал с вилицата си към светлината едно доста тънко парче шунка, и тя.

Не знаеше какво точно прави брат ѝ и си повтаряше, че не я интересува. Все още му беше бясна.

Розалинд въздъхна и мълчаливо си напомни, че да се вечеря навън, под лампите, навява особено спокойствие дори ако храната не е толкова апетитна, колкото някой би очаквал.

Затваряйки очи за кратко, тя си пое дълбоко глътка свеж вечерен въздух. Краткотрайната гръмотевична буря по-рано бе оставила лек бриз след себе си и изведнъж Розалинд потръпна. Може би трябваше да бъде по-разсъдлива в избора си на облекло за тази вечер.

Носеше рокля от тъмнозелен муселин, който изглеждаше черен в тъмното. Връзките на жилетката ѝ бяха завързани в кръстосана плетка над деколтето ѝ. Подходяща тънка пелерина, поръбена с кремава

коприна, се спускаше от раменете ѝ. Поне бе послушала Алис, когато тя ѝ препоръча да наметне почти голите си рамене.

— Ще ядеш ли това? — попита Тристан до нея.

— Не говоря с теб — промърмори тя така, че само той да я чуе. Въпреки това побутна чинията си към него.

Брат ѝ набоде свръхтънката ѝ шунка с вилицата си, добави я към своята и я положи върху филия хляб. После се зае да натъпче цялото това чудо в устата си, задъвка го с усилие и накрая го преглътна.

Когато свърши, ѝ се усмихна.

— Съжалявам. Бях изгладнял.

Не бе осъзнала, че тъпченето с храна е наследствено.

— Не яде ли у дома? — попита тя, макар да се предполагаше, че не бива да говори с него.

Той поклати глава, наблюдавайки как разхождащите се тълпи ги подминават.

— Бях зает да правя компания на Никълъс, докато ти го подлудяваше.

Думите му я накараха да се наведе напред в стола си.

— Подлудявала съм го?

— Определено — Тристан изпъна крака и скръсти ръце пред гърдите си. — Трябваше да видиш лицето му, когато излезе от онзи последен магазин три часа, след като влезе в него, без да си купила нищо. Помислих си, че ще се втурне право към теб с коня си и ще те извлече насила от улицата.

— И какво, мислиш, че щеше да направи с мен след това?

— Щеше да те хвърли в Темза.

— Тогава е бил много ядосан, а? — Розалинд се облегна назад доволна. — Добре. — Поне бе почувствал нещо.

— Само си загуби времето, нали знаеш. Той е решен да изпълни дълга си.

— Трябва да се откаже.

— Няма да го направи. Защо просто не се занимаеш със сезона си и не забравиш, че е наоколо?

Сякаш можеше да го направи.

— Той тук ли е? — попита тя.

— Разбира се.

Розалинд се замисли за известно време, след което скочи от стола си.

— Е, тогава това урежда всичко.

— Какво урежда, Розалинд?

Въпросът бе зададен от леля й.

— Бих искала да се разходя.

Леля Юджиния измърмори нещо йод нос, но също се изправи.

— Тристан — възкликна тя. — Мога ли да ти се доверя, че няма да ме изгубиш в тълпата?

Брат й промърмори нещо, което прозвуча съвсем като „Само ако имахме този късмет“. Но Розалинд не можеше да бъде сигурна.

— Всъщност — каза той, поглеждайки към оркестъра. — Мислех да остана тук и да послушам музика. Ако нямате нищо против?

Очите на Юджиния се присвиха, като насочи поглед по посока на музикантите, преди да погледне отново към племенника си.

— Много добре.

Тристан, в действителност, беше просто любезен. На двадесет и една, той не се нуждаеше от разрешение да остане. Останали само двете, те се отдалечиха от оркестъра и се смесиха с тълпата, кръстосваща голямата южна алея.

Розалинд го забеляза веднага.

В тълпата се отвори пролука, когато малка група хора, които се възхищаваха на удивителна мраморна статуя на Хендел, се придвижиха напред.

Зашеметяващо красив, облечен изцяло в черно, с изключение на прстичко завързаното му шалче. Никълъс впи напрегнат поглед в нея, предизвиквайки нежелани тръпки, които се спуснаха надолу по ръцете и гърба й.

И тогава той погледна зад нея, което не бе особено странно, тъй като го правеше доста често, но този път бе по-различно — различно, защото изражението върху лицето му се промени.

Никълъс изглеждаше така, сякаш е видял някого, когото познава, в тълпата.

Тя проследи погледа му до една малка групичка жени. Като се вгледа по-внимателно, Розалинд прецени, че три от четирите жени

бяха на възрастта на леля Юджиния, но последната изглеждаше малко по-млада от нея самата.

Висока блондинка, млада и с жизнерадостен вид, благодарение на късо подстриганите си къдрици. Розалинд не можеше да отрече красотата на момичето. Очите ѝ бяха привлечени към простата кройка на розовата ѝ рокля. Платът бе леко износен, сякаш дамата имаше малко рокли, а тази носеше по-често. Водейки задълбочен разговор с една от по-възрастните жени в групичката, тя не съзнаваше, че Никълъс я е забелязал.

На Розалинд ѝ се искаше също да не го беше осъзнала. Изведнъж се почувства зле. Бузите ѝ се зачервиха и между гърдите и зад врата ѝ избиха капчици пот, въпреки лекия хлад във въздуха. Нямаше представа коя бе тази жена, но беше ясно, че Никълъс знае.

Каза си, че погледът му просто е изразил познанство. Не беше изпълнен с похотен взор.

Нямаше значение, все още се чувстваше зле.

Господи, какво я беше прихванало? Това бе просто някаква жена с посредствена рокля. Ставаше зловна. Момичето бе прекрасно, независимо от посредствената рокля. Тя се осмели да хвърли бърз поглед към мястото, където Кинкейд бе стоял за последно, със съзнанието, че той все още се взира в младата жена, но погледът му сега се бе върнал върху Розалинд.

Щом погледите им се срещнаха, младата жена бързо извърна своя настрана, страхувайки се, че Никълъс ще забележи неканения пристъп на ревност в очите ѝ. Дишането ѝ се ускори и главата ѝ се замая. Тя се вкопчи в ръката на леля Юджиния.

— Добре ли си, Розалинд?

Тя кимна, гледайки към земята, докато се придвижваха напред.

— Боже мой — отвърна леля ѝ. — Мисля, че тълпата става все по-гъста.

Розалинд успя да разтърси леко глава, тъй като трудно успяваше да събере отново мислите си. Вдигна поглед. Множеството като че ли внезапно ги бе обградило. Едно лице се открояваше сред хората напред. Лорд Стоукс. Видът му обикновено не предизвикваше тревога у нея, но тази вечер имаше нещо в погледа му — сякаш очите му заблестяха с бдителност, щом срещнаха нейните. Може би реагираше пресилено, но я обзе лошо предчувствие, което нямаше как да сбърка.

— Нека се измъкнем — настоя тя, внезапно почувствала, че се паникьосва.

— Не ме пускай — промърмори Юджиния.

Заедно те безразсъдно се впуснаха в тълпата.

— По дяволите тези претъпкани алеи — измърмори Никълъс. — Тук трябва да има хиляди хора.

Тристан кимна сковано.

— Тази вечер ще има представление.

— Какво, по дяволите, си е мислела, че да тръгне да се разхожда сама с леля си в тази тълпа?

— Действително решението ѝ беше внезапно.

За да се влоши положението още повече, Никълъс бе забелязал лорд Стоукс сред множеството да наблюдава Розалинд. Дори той знаеше, че обградените с дървета алеи на Воксхол, са известни с това, че карат майките да обезумеят, когато дъщерите им се отдалечат. Да, момичето бе подложило на тест търпението му по-рано през деня, посещавайки магазин след магазин, убедена, че в крайна сметка той ще се умори и ще се откаже. Но Никълъс нямаше да изостави уговорката си с брат ѝ, без значение колко лесно тя се промъкваше по-близо до сърцето му и без значение колко силно той искаше тя да бъде там.

— Къде, по дяволите, отиде тя? — промърмори Тристан, който нарочно не бе тръгнал със сестра си, за да помогне на Никълъс.

— Не знам — почти изръмжа той. — Виждаш ли още Стоукс?

— Изгубих го. Ами ако е била отделена от леля ни?

Кинкейд кимна отсечено.

— Слушай. Обиколи наоколо и тръгни към Друидската алея. Аз ще продължа напред.

Тристан кимна.

— Тълпата оредява — продължи Никълъс. — Няма лампи отпред, които да осветяват пътеката, която се вие през гората от брястове и явор.

А той знаеше прекалено добре, че един опортюнистичен помияр не се нуждае от нищо повече, освен от прикритието на тъмна гора, за да нападне неочаквано.

Докато Розалинд препускаше покрай поредното дърво, изгубена и останала без дъх, тя си призна, че е направила ужасна грешка. Трябваше да остане на масата им до оркестъра.

Тази вечер алеите бяха по-претъпкани, отколкото бе очаквала и не мина много време, преди да я отделят от леля й. Лорд Стоукс, на фона на цялото си уравновесено държание, я бе последвал. Сграбчвайки ръцете й, той я беше издърпал в гората, твърдейки, че това е пряк път само за да я притисне плътно към издълженото си тяло и да я помоли да избяга с него в Гретна Грийн.

А като си помислеше, че някога го беше смятала идеален за Луси. Бе успяла да се отскубне и след това да хукне сляпо през гъстата гора, която, изглежда, се сгъстяваше все повече с всяка крачка. Първоначално не мислеше за нищо друго, освен как да се измъкне от него, докато той я преследваше упорито. Само че го бе изгубила преди няколко минути, а звуците от тълпата съвсем бяха заглъхнали.

Луната беше пълна и нощното небе бе ясно, но прекалено малко лунната светлина преминаваше през короните на дърветата, извисяващи се над нея.

Изведнъж изтрещя гръм и разтърси земята под обутите й в пантофки крака. Сърцето на Розалинд запрепуска при странния звук, докато не се сети, че в края на голямата южна алея пресъздаваха морска битка. Нормално бе да гърмят оръдия.

От устните й се изплъзна въздишка на облекчение. Прокарвайки облечената си в ръкавица ръка по дънера на един бряст, тя тръгна по посока на звука. Съвсем скоро щеше да намери изход от гората. Само се надяваше, че няма да налети отново на лорд Стоукс.

След минута короните на дърветата над главата й оредяха. Дърветата вече бяха разположени по на рядко едно от друго. Светлосинята лунна светлина обливаше гората пред нея в решетъчна форма. Слава на бога за това. Малко по-напред гнездо от оголени корени и счупени клони бяха осеяли земята. Ако не беше светлината, със сигурност щеше да си изкълчи глезена. Изведнъж висока сянка се отдели от едно дърво.

Розалинд подскочи уплашено.

— Никълъс.

Той изглеждаше заплашително в тъмното. На светлината от луната тя установи, че косата му се е изплъзнала от лентата, която я придържаше и падаше на гладки, тъмни вълни около високите му скули и надолу върху мускулестия му врат. Очите му я наблюдаваха сурово и изведнъж Розалинд бе завладяна от безразсъдната мисъл, че ако не бе облечен в дрехите си на джентълмен, щеше да прилича на дивак.

— Изгуби ли някого? — попита Никълъс, а гласът му бе напрегнат и гневен.

Дишането ѝ отново се учести.

— Определено — отвърна тя ведро, ненавиждайки начина, по който гласът ѝ потрепери.

— Е, няма да го намериш, девойче.

Розалинд преглътна.

— Ти... ти намери ли го?

— Да.

— А... жив ли е?

Единият ъгъл на устните му се повдигна за миг.

— За бога, жено, аз не съм убиец.

Веждата ѝ се стрелна невярващо нагоре.

— Защо тръгна сама? — попита той рязко.

— Не съм — отговори тя с леко поклащане на главата. — Отделиха ме от леля ми и тогава той ме последва през тълпата... — А ти ми размъти ума, като се загледа в някаква непозната млада жена.

Никълъс пристъпи към нея.

— Този мъж те наблюдава от разходката ти до книжарницата. Този мъж стоеше пред дома ти в нощта на бала, взирайки се в прозорците ги.

Той се приближи още повече към нея.

Розалинд отстъпи с няколко бързи крачки назад, но краката ѝ трепереха толкова силно, че едва не се препъна в корените. Кинкейд обаче продължи да напредва, а тя продължи да отстъпва, докато вече нямаше на къде да върви. Не след дълго откри, че е стъпила върху особено дебел корен в основата на едно дърво. Сега стояха очи в очи.

— Намерих го да се скита из тези гори. Твърдеше, че те е изгубил. Твърдеше, че няма представа къде си.

— Наистина се изгубих. Т-той искаше да отида с него в Гретна Грийн, затова избягах.

Челюстта му се стегна и ѝ се стори, че Никълъс изръмжа.

— Не знаех какво ще открия тук. Дори не можеш да си представиш... — той замлъкна и прокара ръка през косата си с гневно движение. — Този мъж е опасен.

Изпълни я смелост от новопридобитата ѝ височина върху корена.

— Наистина ли, Кинкейд? — попита тя сурово. — Стоукс ме наблюдава? Следи ме? Тогава не виждам разлика между теб и него.

Очите му се втренчиха в устата ѝ.

— За разлика от него, аз нямам никакви непочтени намерения...

— Нямах никакви намерения спрямо мен. Наясно съм с това — каза Розалинд, без да е в състояние да скрие горчивината в тона си. — Но за разлика от него, ти ме презираш. Така че, кажи ми, с кой от двамата ви съм наистина в безопасност?

— Не те презирам, Розалинд — той преглътна конвулсивно.

В малкото пространство, разделящо телата им, се излъчваше топлина. Устните и на двамата им бяха леко открехнати и дъхът им се смесваше.

— Все... все още ли си уплашена? — попита Никълъс.

Тя не отговори, защото истината бе, че е уплашена от него, но не по начина, по който си мислеше той, осъзна младата жена.

Розалинд искаше да му каже, че го обича. В същия този момент. Но нямаше да го направи. Той не се чувстваше по същия начин. Щеше ли някога любовта ѝ да избледнее? Кога щеше да спре да я боли? Болката на майка ѝ никога не бе изчезнала. Може би и нейната нямаше.

Лек бриз проникна през клоните на дърветата високо над тях, носейки със себе си миризмата на дъжд. Тя потрепери.

— Не се страхувам от теб — излъга Розалинд.

Изведнъж бе завладяна от необходимостта да го докосне, да се принуди да бъде смела. Сякаш по собствено желание, ръцете ѝ се вдигнаха. Поставайки леко длани върху широките му рамене с благоговение, което не можа да скрие, тя позволи на пръстите си да се притиснат към твърдите мускули, а след това ги плъзна бавно надолу, за да изследва силата на горната част на ръцете му.

Беше възхитена от големината му. Той бе толкова различен от нея. По-твърд, по-широк, стори ѝ се дори по-горещ. Под палтото,

жилетката и ризата му се криеха целунати от слънцето мускули и стегната фигура. Как ѝ се искаше да може да почувства голата му кожа.

Никълъс наведе брадичка, за да проследи движенията ѝ и леко наболата му буза докосна нейната.

Пръстите ѝ, облечени в ръкавица, бяха разперени върху гърдите му и усещаха всеки дъх, който поемаше. Той бе толкова силен, че можеше да я пречупи на две, ако поискаше, помисли си тя.

Трябваше да спре да го докосва. Какво ли си мислеше за нея? Този красив, упорит мъж, който пленяваше вниманието ѝ и възпламеняваше гнева ѝ като никой друг. Розалинд се наклони, за да се оттласне от гърдите му.

— Трябва да намеря леля си — прошепна тя. — Несъмнено се е притеснила. Освен това смятаме да посетим бала на Хейзълтън... но пък защо ти го казвам? Ти вече знаеш.

— Престани с това — въздъхна Никълъс точно преди да се пресегне и да обхване грубо тила ѝ.

Другата му ръка хвана челюстта ѝ и леко мазолестите му пръсти нежно се впиха в кожата ѝ. И за един кратък момент притвореният му поглед се полюбува на устните ѝ, сякаш бе сочно ястие и той нямаше търпение да опита вкуса му.

— Прости ми — долетя мрачният му шепот, секунда преди устните му да се спуснат върху нейните.

Твърде слисана, за да реагира, първоначално Розалинд остана напълно неподвижна, с ръце, хванати в капан между гърдите им. Целувката беше нежна, но дълбока, устните му проучваха, опитваха, изкушаваха. Опияняваща комбинация от твърдост и мекота, невероятно гореща и все по-изискваща.

Устните и езикът му вършеха прекрасни неща и Розалинд скоро се разтопи. Приглушеният ѝ стон на удоволствие се смеси с неговия. Топлината и ароматът му я обръщаха и предпазваха от лекия хлад във вятъра.

Никълъс, изглежда, не можеше да ѝ се насити. Бе помислил... е, всъщност изобщо не бе помислил, но предполагаше, че би могъл просто да я вкуси и после да приключи. Тя бе толкова отзивчива. След първоначалното си колебание, Розалинд разцъфна под целувката му, а устните ѝ бяха така податливи, пасваха перфектно на неговите.

Вкусът ѝ бе толкова дяволски сладък. Реши, че ще полудее, ако го накараше да спре сега. Тя обви ръце около врата му, за да го задържи до себе си. Бе копнял да я целуне, но не беше очаквал отговора ѝ и звуците, които издаваше — по дяволите — те го караха да примаява.

Трябваше да спрат, той не биваше да я целува отново. Беше грешно, грешно... Целувката му изведнъж секна, когато тя притисна гърдите си по-плътно към неговите. С устни все още над нейните и с отворени усти, двамата дишаха тежко.

Но след като спряха за глътка въздух, те се потопиха отново за още един рунд. Устата му жадно се притискаше към нейната отново и отново. Дланта му все още предпазваше тила ѝ от грубата кора на дървото, а другата му ръка лежеше тежко върху бедрото ѝ. Той я стисна леко и през нея премина прилив на удоволствие. Тя тихо изстена.

Целувката се задълбочи, потапяйки Розалинд в море от усещания. Тя ахна и той се възползва от възможността да плъзне език в устата ѝ, за да докосне нейния. Розалинд се топеше от възбуда, от удоволствие. И трепереше. Усещаше тръпки, но не можеше да каже дали идват от Никълъс, или от нея самата.

Ръката върху бедрото ѝ се плъзна бързо към гърдния ѝ кош, после към гърба ѝ и палецът му се промъкна под мишницата ѝ. Само още сантиметър-два и щеше да докосне гърдата ѝ. Тя нямаше да го спре.

И тогава, най-накрая, голямата му ръка обхвана гърдата ѝ. Стонът ѝ прозвуча прекалено силно наред гората.

Той дръпна дланта си.

— Не — промърмори Розалинд изпод устните му, като отново въздъхна от удоволствие, когато ръката му се върна върху нея.

Никълъс започна да я масажира, докато тя се притискаше по-плътно към него, в прегръдката му. Пръстите му се промъкнаха през връзките на корсажа ѝ, търсейки ръба на деколтето. Върховете на пръстите му докосваха меката плът и той стисна гърдата ѝ още веднъж, въртейки дланта си над твърдото връхче на зърното ѝ, сгушено под тъканта.

Прокара огнена пътека надолу по врата ѝ с устни и език. Дъхът му се спусна горещ по нежната плът на гърдите ѝ и Никълъс се

поколеба, загледан в нея, сякаш бе някакво пиршество. И тогава се наведе, първо хапейки нежно хълмчетата, а след това, целувайки ги благоговейно в замяна.

Розалинд не искаше той да спира. Сякаш усетил нуждата ѝ, Кинкейд продължи нежното си мъчение, потапяйки езика си под ръба на корсажа ѝ с дразнещи близвания. Зърната ѝ сякаш копнееха за докосването му, само на сантиметри от него.

Дъхът ѝ излизаше на накъсани тласъци, пропити от усещания.

— Никълъс — каза тя задавено, държейки се за раменете му.

И тогава с внезапно грубо подръпване, една от гърдите ѝ се освободи. Никълъс не се поколеба. Погледите им се срещнаха и задържаха един върху друг, докато той прокарваше езика си по твърдото връхче. Отново и отново той го обикаляше, дразнеше и потупваше, преди да го ухапе и засмуче.

Коленете ѝ се подкосиха и тя щеше да падне на земята, ако не бе подкрепата на ствола на дървото зад гърба ѝ и силното бедро на Никълъс, което той вдигна високо и плътно между краката ѝ. Тялото ѝ бе връхлетяно от толкова силни усещания, че тя почти се изплаши от тях и за малко да го отблъсне.

Вместо това, Розалинд го притисна по-близо. Едната ѝ длан бе заровена в косата му, а другата се плъзгаше по гърдите му.

Ръката на хълбока ѝ я притисна към бедрото му, а другата сграбчи кръста ѝ, след което се плъзна по гръдния ѝ кош, за да обхване и другата ѝ гърда. Розалинд извика, когато искри от чувствено удоволствие плъзнаха из цялото ѝ тяло.

Отново се чу оръдеен гърмеж откъм възстановката.

Те се отделиха един от друг. Тя почти изгуби равновесие, но се задържа, когато големите му ръце хванаха кръста ѝ, докато самият той се отделяше от нея. И двамата дишаха тежко.

Розалинд го погледна. Очите му проблясваха подобно на парченца сиво стъкло на фона на меката светлина. Той се взря в нея напрегнато, докато се опитваха да спрат треперенето и да възстановят дишането си.

— О, Боже — промълви тя, притискайки пръсти към подутите си устни. — Какво... какво беше това?

Никълъс поклати глава и преглътна. Все още не бе способен да говори. След миг ръцете му се откъснаха от нея и той ги сложи на

кръста си. Изглеждаше очарователен, арогантен и много мъжествен.

— Не знам. Не очаквах това... ние никога не трябва... никога отново.

— Все това повтаряш. И винаги се случва.

Не че тя имаше нещо против да се случва отново и отново.

Никълъс кимна, а Розалинд започна да оправя корсажа си. Странно, но тя разбра какво имаше предвид той. Когато се съберяха, всякаква логика изхвърчаше през прозореца. Страстта им бе мощна, разтърсваща. И ужасно опасна.

— Тръгвай — каза той и кимна към лявата си страна. — Върни се при Тристан. Той чака в края на пътеката.

Тя кимна и се отблъсна от дървото.

— И тази вечер — продължи Никълъс мрачно зад нея, — когато се върнеш вкъщи след бала, не забравяй да заключиш здраво прозореца си.

Челото ѝ се набразди.

— Какво има? Мислиш ли, че Лорд Стоукс може да предприеме нещо?

Той поклати глава.

— Не, девойче. Но може аз да го сторя.

[1] Фризийски кон — това е една от древните европейски породи, водеща своето начало от средните векове. Родината на тези коне е провинция Фризланд, разположена в северните части на Холандия. Фризийските коне отдавна се славят със своя дружелюбен характер и красива външност, на която още повече ефектност придават много гъстите и дълги грива и опашка. — Б.пр. ↑

[2] Татърсолс е основният търг за състезателни коне в Ирландия и Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

[3] Драм е стара мярка за тегло, равна на 1/312 от килограма. — Б.пр. ↑

[4] Градините на удоволствието — обикновено това е градина, която е отворена за обществеността, вероятно за отдих. Те се различават от другите обществени градини, заради това че служат като места за забавление. — Б.пр. ↑

[5] Британски шилинг — бивша парична единица във Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Четири часа по-късно Розалинд стоеше пред прозореца в спалнята си, взирайки се в ключалката, сякаш е невъзможно математическо предизвикателство.

С ръце на кръста, тя присви устни, докато беззвучно потропваше с пръстите на краката си върху килима.

Скромната, изтънчена и добре обучена в изкуството да се държи като дама Розалинд вероятно щеше да облече най-прикриващата си нощница, най-дебелата си роба, да пусне резето и да се покатери в леглото със Светото писание в ръка.

Но другата Розалинд, зрялата жена, която бе влюбена в един определен мъж през последните седем години, не искаше нищо повече от това да отвори прозореца, да захвърли робата си на пода, да се втурне към шезлонга и да заеме изкусителна поза, докато чака пристигането... и целувката му.

А каква целувка щеше да бъде само. Тя протегна ръка и с един пръст вдигна резето.

Отключено.

Двойката прозорци се открегнаха леко и в стаята се промъкна нежен летен бриз. Полите на кремата ѝ нощница се развяха около глезените ѝ. Тя потрепери и затвори очи, и там, в тъмното, я връхлетяха образите на спомените.

Главата му, която се накланя към нейни и широките му рамене, които скриват света от погледа ѝ. Косата му, свободна и дива. Той изникна пред нея, съблазнителен и удивително красив. Устата му се спусна към нейната, за да я вкуси. Напрегнатият му поглед се впи в очите ѝ, докато прокарваше езика си върху гърдите ѝ.

Какво ли щеше да се случи, ако не бяха дочули гърмежите на оръдията? Какво ли щеше да направи той по-нататък? Какво щеше да направи тя? Щеше ли да се предаде на каквато и участ да ѝ бе подготвил? Розалинд потръпна отново при мисълта за различните възможности.

Но от друга страна, нима Никълъс не беше признал, че се е съгласил да я пази в замяна на сандък с уиски? Това не беше особено ласкателно, нали?

С плътно стиснати устни, тя протегна пръст.

Заклучено.

Но на бала на Хейзълтън, той бе извънредно сдържан. Наблюдава я от разстояние, мръщейки се само от време на време и дори бе успял да убеди навъсената ѝ леля Юджиния да танцува с него, за изненада и радост на гостите. Никога не беше виждала леля си толкова безгрижна. За бога, жената всъщност се беше изкикотила.

Розалинд въздъхна и неохотно се усмихна.

Отключено.

Хмм. Но не танцува с нея.

Заклучено.

Честно казано обаче, Никълъс не биваше да танцува с нея, трябваше да я наблюдава, защото това бе, което брат ѝ очакваше от него. И за разлика от бала на Дивайн, той не бе танцувал с никой друг, освен с леля ѝ.

Отключено.

Тя се втренчи в прозореца за секунда, убедена, че е взела окончателно решение, когато внезапно си спомни как русокосата млада дама в градините на удоволствието бе привлякла вниманието му.

Розалинд кимна веднъж и то с мрачно убеждение.

Заклучено.

С успокоен ум, тя грабна робата си от шезлонга, наметна я върху раменете си и напусна спалнята си. Време беше за шоколад и хубава книга.

Върна се в стаята си няколко минути по-късно с чаша горещ шоколад в едната ръка, а в другата стискаше готически роман, озаглавен доста подходящо „Нощното посещение“.

Алис явно бе идвала в стаята ѝ, докато е била на долния етаж, тъй като огънят наскоро бе подкладен и пламъците горяха светли и топли.

След като затвори вратата, Розалинд се запъти към леглото, остави шоколада върху една малка масичка до леглото, изхлузи робата от раменете си и отметна завивката. Тъкмо се канеше да пропълзи под

нея, когато някой се прокашля. Тя замръзна и книгата ѝ падна на пода с тъп звук.

— Ключалката ти не става за нищо.

Розалинд премигна удивена. Сантиметър по сантиметър, тя обърна глава по посока на гласа му.

И там, в ъгъла, проснат върху шезлонга ѝ, стоеше Никълъс. Не носеше палто, нито шалче, само широка бяла риза. Панталоните му бяха черни, както и ботушите му и той остана в същата спокойна поза с кръстосани глезени и скръстени над главата ръце, въпреки че тя го наблюдаваше.

В действителност позата му може и да беше безгрижна, но бе в противоречие с навъсения му поглед. Гледаше я право в очите.

Изглеждаше... прекрасен, красив и така порочен в стаята ѝ.

Тя се обърна напълно към него.

— Какво правиш тук?

Никълъс свали ръцете си и прибра крака. После се поизправи, подпря лакти на коленете си и сплете пръсти, а разбърканата му коса падна напред. Намръщеното му изражение се разведри съвсем малко, преди провлачено да отговори.

— Ами, разпалих огъня, окачих роклята, която небрежно бе оставила върху един стол зад паравана и прибрах пантофките ти в гардероба.

— Благодаря ги — отвърна безгрижно младата жена. — Какво галантно обслужване. Ако някога се нуждая от нова камериерка, ти ще си първият ми избор.

Той се ухили криво и леко снизходително. Изправи се и стаята изведнъж се смали. Имаше опасен блясък в очите му — сякаш знаеше някаква тъмна, порочна тайна.

Розалинд вдигна брадичка и скръсти отбранително ръце пред гърдите си.

— Защо си тук?

— За да те предупредя.

— Какъв вид предупреждение ще да е това? — Очите ѝ се присвиха, докато изричаше думата.

— Е, аз се държах прилично — редеше той. — Наблюдавах те тази вечер като същевременно стоях на разстояние. Дори не се намесих, докато танкуваше с поредния всеизвестен развратник.

— Колко похвално. Дошъл си тук, за да те похваля ли?

— Не — промърмори Никълъс и се усмихна печално. — Дойдох тук, защото имах нужда да... те извадя от заблудата ти относно границите на търпението ми. Нямам такова. Или по-скоро онова, което имах, свърши. Повече няма да играя игрички и няма да те гоня из Лондон, нито ще седя безучастно, докато избираш боне половин ден, просто, за да ми направиш напук — Отметна дългата си, разбъркана коса през рамо с нетърпеливо движение на брадичката си.

Розалинд мълчеше. Той изглеждаше така, сякаш иска да й каже нещо... нещо болезнено.

— Искам... имам нужда да изясним нещо — заяви Никълъс и я погледна в очите. — Повече никога няма да ходиш някъде без мен. Това, което се случи във Воксхол...

— Бях напълно добре, Никълъс.

— А какво желаше той? — Кинкейд се приближи бавно, с премерени стъпки. — Искаше да избягаш с него.

Тя не бе подготвена за поредицата от запитвания — също така не бе очаквала да намери предизвикващ въздишки, враждебен шотландец в спалнята си, ако ставаше на въпрос.

Никълъс въздъхна тежко.

— Осъзнаваш ли какво можеше да се случи?

— Всичко завърши добре — подчерта Розалинд.

— Нямах представа. Можеше да те хване. Какво щеше да стане тогава?

— Нямах да успея да ме хване — каза тя просто. — Доста съм бърза.

Той изсумтя недоверчиво.

— Добре тогава. — Очите му я измериха от горе до долу и обратно. — Покажи ми.

Челото ѝ се сбърчи.

— Да ти покажа?

— Покажи... ми.

Тя вдигна ръка и изимитира тичане с показалеца и средния си пръст.

— Искаш да тичам? Сега?

Той кимна нетърпеливо.

— Да. Сега. Хайде да те подложим на тест, момиче. — Той ѝ помахаша да тръгва. — Давай.

— Ами... — Розалинд го погледна така, както би наблюдавала напълно луд човек. — Добре. Пр... предполагам.

И тогава тя се обърна и хукна през стаята по дължина. Стигна до стената доста бързо. Ръцете ѝ докоснаха тапета, отблъсна се леко и се обърна.

Никълъс беше точно там, блокирайки бягството ѝ. Гърбът ѝ се удари леко в стената. Тя наклони глава назад, за да срещне погледа му. Две големи ръце се бяха разположили от двете страни на главата ѝ.

Съвсем сполучливо я беше уловил в капан с тялото си, без дори да я докосва.

— Бърза си, а? — попита той, а сивите му очи блестяха закачливо.

Розалинд кимна. Мислите ѝ бяха твърде объркани, за да образуват думи, защото истината бе, че той беше леко заплашителен, но по начин, който я разтапяше.

— Е, аз съм по-бърз — заяви Никълъс. — И ако Стоукс наистина искаше да те хване, щеше да го направи.

След кратко колебание, тя осъзна, че той ѝ е оставил достатъчно пространство, за да се измъкне. Розалинд се шмугна бързо под ръката му.

— Ха!

Направи три малки стъпки преди мускулеста ръка на Никълъс да се обвие около кръста ѝ и внезапно да я спре. Тя изпухтя, когато дъхът ѝ заседна за миг в гърдите ѝ. Но той не беше приключил.

Дръпна я грубо към себе си. Розалинд се заизвива, за да се освободи, но преди да успее да се осъзнае, беше по гръб на килима с Никълъс върху себе си. Брадичката ѝ се стегна и тя заудря ръцете му, като внимаваше да не го издере с ноктите си, защото знаеше, че той не представлява заплаха, а само се опитва да докаже гледната си точка.

Кинкейд я прикова към пода с част от теглото си и сграбчи китките ѝ. Притисна ги силно и високо над главата ѝ с лекота с едната си ръка. Другата отпусна надолу, за да отметне внимателно кичур от косата ѝ, който бе паднал върху лицето ѝ, закривайки полезрението ѝ.

— За съжаление, не си достатъчно пъргава — промърмори той, клатейки глава по влудяващо подигравателен начин.

Очите ѝ се превърнаха в цепки.

— Да, но аз почти не се боря с теб.

Никълъс повдигна вежда.

Това предизвикателство ли беше?

Тя подскочи под него. Знаеше, че не го е очаквал, тъй като силата на движението ѝ го накара да се претърколи по гръб, завличайки я със себе си, тъй като китките ѝ все още бяха уловени в хватката му.

Вече възседнала кръста му, Розалинд замръзна на място, без да е сигурна какво трябва да е следващото ѝ действие. Затова заизвива ръце, опитвайки се да освободи китките си.

— Тук ли свършва планът ти? — засмя се той мрачно и свободната му ръка се спусна по едната ѝ страна.

Преди да успее да отвърне, Никълъс повдигна собствените си бедра, придържайки ръката си зад гърба ѝ, за да омекоти удара върху гръбнака ѝ, когато я обърне по гръб.

— Най-добре е да признаеш, че е лесно да те надвия.

— О, но аз все още не съм започнала. Имам двама братя. Зная как да удрям и ритам. — Погледът ѝ се сведе надолу. — И къде да ритам.

— Покажи ми на какво си способна — подкани я той мрачно.

Розалинд зарита диво, удряйки с крака... и съвсем внезапно Никълъс се озова между бедрата ѝ. Нощницата ѝ бе набрана до бедрата, оставяйки чувствителната кожа на краката ѝ да се трие в топлата тъкан на бричовете и твърдостта на бедрата му. Изгаряща горещина разцъфтя в центъра на съществуто ѝ.

Тя бе съвсем гола под нощницата си.

Лицето му бе надвесено над нея. Челюстта на Никълъс се стегна, докато един мускул пулсираше върху бузата му.

— Ударих ли те? — попита Розалинд, задъхана от усилията и от вълната от усещания. Беше ли го ритнала? Изглеждаше така, сякаш го боли. — Не исках да...

— Не говори — каза той през зъби. — Не мърдай.

Никълъс затвори очи.

Тя зачака тихо. Цялото ѝ тяло бе зачервено от топлина.

— Каква бъркотия. — Ноздрите му се разшириха. — Сега ще стана от теб. Ще държа очите си затворени. Покрий се възможно най-бързо.

Розалинд кимна.

— Ако си разбрала, може да кажеш нещо. Не мога да видя през клепачите си.

— Мммхм — беше всичко, което каза тя.

Лицето му бавно се отпусна и дишането му се забави. Той отвори очи и горещият му поглед се спря на нейния. Устните им бяха толкова близо, че тя си представи, че споделят един и същ дъх.

Никълъс освободи китките ѝ, облегна се върху лактите си и се взря в нея и напълно смирената ѝ поза. Безброй изражения се смениха върху чертите му. Нежно, с благоговение, той прокара опакото на пръстите си по бузата ѝ, след което палецът му проследи извивката на ухото ѝ и предизвика възхитителна тръпка у нея.

Накрая поклати глава, изглеждайки напълно удивен.

— Ти си толкова... прекрасна. Аз... аз нямах намерение... Искях да ти покажа колко лесно... — Той преглътна. — Не бях прав.

Никълъс се размърда, за да се отдръпне от нея.

И тогава Розалинд направи нещо, което не мислеше, че е способна да стори.

С инстинкт, който го не знаеше, че притежава, тя обви крака около бедрата му, задържайки го там, след това сграбчи ризата му и го дръпна обратно върху себе си за целувка.

Той се поколеба само за няколко секунди, след което спусна уста надолу, за да я слее с нейната. Желанието експлодира. Тази целувка не беше нежна и бавна. Беше чувствена, първична. Те бяха мъж и жена, пламнали от страст, търсеци топлина, която можеха да получат само един от друг. Косата му я обгръщаше и той пъхна езика си дълбоко в устата ѝ с неизмерими, разпалващи близвания. Знаейки какво да очаква, Розалинд отвърна на ритъма на неговия плам и се впусна в дуела редом с него. Тя изскимтя изпод устата му и той ѝ отвърна с дълбок стон.

Целувката беше дива и извън контрол. Ръцете ѝ се търкаха в силния му гръб, надолу по ребрата и кръста му, където той, като че ли се движеше по умерен, полюляващ се начин. Внезапно ѝ се прииска да почувства този ритъм срещу себе си. Имаше нужда от това.

Розалинд наклони ханша си и го притисна нагоре. Твърдостта срещна мекотата. Устата ѝ се отдели от неговата със стон.

Вихрушка от усещания се зароди в сърцевината ѝ. Трийки бедрата си в нея, той ухапа и засмука врата ѝ, и устата ѝ се отвори безмълвно, задъхана от удоволствие. С език и зъби, Никълъс си проправи пътечка до ухото ѝ, след което започна да ближе и смуче меката му част. Тя изскимтя и той улови вика ѝ с устните си, докато движенията на хълбоците му съвпадаха с тези на езика му.

Розалинд издърпа ризата от бричовете му и ръцете ѝ най-накрая докоснаха кожата му. Усещането беше божествено. Беше топъл и мускулест. Тя прокара ръце през корема му и той потръпна при докосването ѝ.

Ръката му се промъкна помежду им и се плъзна собственически от врата, надолу по тънкия ѝ корсаж, през корема и около ханша ѝ. Стискайки и разтривайки крака ѝ. Палецът му се притисна към вътрешна страна на бедрото ѝ, принуждавайки я да се отвори по-широко за него. Отдръпна се леко назад, след което я изненада, когато плъзна ръка нагоре, за да замени натиска на възбудата си с дланта си.

Розалинд ахна от усещането, което предизвикаха пръстите му, които първоначално я погъделичкаха, докато той се опитваше да раздели гънките ѝ, а след това станаха възхитително натрапчиви, когато плъзна пръстите си бавно надолу, напред и назад, напред и назад. Тя преглътна и отвори очи, търсейки погледа му. Никълъс я наблюдаваше с очи, наподобяващи сиви стъклени парченца.

Докосванията му продължиха да се задълбочават, докато един от пръстите му не се потопи в хлъзгавата ѝ сърцевина.

— Харесва ти — прошепна той убедено, собственически.

Повтаряше движенията си отново и отново.

Розалинд не можеше да отговори, не можеше да мисли. Потрепери и той я целуна дълбоко, покоряващо. В същия момент палецът му докосна особено чувствително място и тя преглътна вика си. Поглеждайки надолу, Розалинд изскимтя тихо при вида на голямата му, загоряла ръка, разположена между бледите ѝ бедра, пръстите му, които изчезваха и се появяваха и палецът му, който потъваше между тъмните ѝ къдрици. Главата ѝ се отпусна назад и тя се задъха.

Устата му се плъзна надолу към хълмчетата на гърдите ѝ. Хапа я леко, след което погали мястото с езика си. Използвайки зъбите и пъргавия си език, той смъкна корсажа ѝ, докато една от гърдите ѝ не се освободи.

— Никълъс — ахна Розалинд.

Топлият му дъх погали дантеленото връхче секунда преди той да склучи устни върху него, като редуваше силни засмуквания и облизвания, докато тя не си помисли, че ще полудее.

Ако преди Никълъс ѝ бе демонстрирал безразличие, сега със сигурност не го правеше. Розалинд изви гръб, наслаждавайки се на вълните от усещания, възхищавайки се на пламенното му внимание, избутвайки всички съмнения в най-далечните кътчета на съзнанието си.

Той пируваше с гърдите ѝ, докато пръстите му шареха неуморно. Бедрата ѝ сякаш се движеха от само себе си с бясна скорост.

Розалинд изстена ниско и дълбоко. Удоволствието в нея нарастваше, причинявайки странно чувство на неудовлетвореност, което бе едновременно влудяващо и прекрасно. Изведнъж то избухна в нея, изпращайки тръпки на блаженство по цялото ѝ тяло, които я поразиха с интензивността си. Раменете ѝ се отлепиха от пода.

Никълъс заглуши изуменият ѝ вик на удоволствие с целувка. Розалинд стисна плътно бедра, улавяйки ръката му там, но той не спря да я движи. Не и преди тя да задиша отново, отпускаяки рамене върху земята.

Отвори очи задъхана и откри горещият му поглед да се взира в нея. Той вдигна пръста, който бе потапял в нея и го облиза с наслада.

— Никълъс — задъха се Розалинд, когато нова вълна на удоволствие премина през нея. — Какво беше това? Ти... ти също ли го почувства?

— До дълбините на душата си.

Гледаха се напрегнато един друг цяла минута, преди той да се извърне. Накрая дръпна нощницата ѝ надолу, за да покрие влажните ѝ бедра. Беше останал без дъх и бе прекалено зашеметен от красотата на кулминацията ѝ, за да почувства вина. Но тя щеше да се появи, без съмнение.

Позволи си да се взира в нея само още един миг, след което се претърколи, обръщайки ѝ гръб, с ерекция, която пулсираше от неудовлетворено желание.

Зад себе си, той я чу как се връща към действителността. Дишането ѝ възвърна нормалния си ритъм, но все още бе прекалено притихнала.

Никълъс си пое дълбоко дъх няколко пъти. После усети подръпване за ръкава.

Облягайки се на една ръка, той погледна през рамо. Розалинд се взираше в него с почуда в очите. Сега бе отпусната и сънена, черната ѝ коса бе разпиляна около нея, правейки я да изглежда като богиня, обикновено бледата ѝ кожа беше поруменяла, а устата ѝ бе леко подута от целувките му.

Тя вдигна отпуснатата си ръка и нежно прокара пръсти по челюстта му. Никълъс целуна върховете на пръстите ѝ и тя се усмихна.

Срам се промъкна в мислите му. Той затвори очи, за да не вижда образа ѝ.

Мили боже, беше съблазнил сестрата на най-добрия си приятел върху килима в спалнята ѝ. Беше същински звяр, чудовище. Заслужаваше да го предизвикат на дуел призори.

— Никълъс — каза тя нежно.

Той поклати глава, неспособен да я погледне. Изправи се, протегна ръце и ѝ помогна да стане. Задържа я до себе си за момент, приютил главата ѝ до гърдите си. Целуна я по косата и прошепна:

— Това не променя нищо. И всичко.

— Н-не разбирам — отрони Розалинд с дрезгав и объркан глас.

— Не биваше да те докосвам — отвърна Никълъс и с учудване осъзна, че акцентът му се е засилил.

— Аз исках да го направиш — каза тя тихо.

Той поклати глава.

— Дойдох тук, за да те предупредя за домогванията на мъжете. Исках да ти покажа колко лесно един мъж може да надвие една жена. А накрая аз го направих.

Отпусна ръце, освободи я и отстъпи назад.

— Не. Не, Никълъс — заговори бързо Розалинд. — Аз те сграбчих. Аз те дръпнах надолу.

— Да, но не бях длъжен да те последвам.

Той се отдалечи от нея и се запъти към прозореца.

— Разстроен си — обяви тя.

— Да. Така е. Но не заради теб. Съжалявам, момиче.

— Не искам да съжаляваш — възкликна тя и в гласа ѝ се прокрадна раздражение.

— А би трябвало — отвърна Никълъс. Вече до прозореца, той праметна крак през перваза. — Това не биваше да се случва.

— Но се случи — каза тя с почти писклив глас. — Стана, а сега ти искаш да се преструваме, че не е от значение?

Той поклати глава. Бризът зад гърба му се усили, изсвистя злокобно в стаята и накара пламъците в камината да затанцуват и заблестят. Широката му риза, разпасана от ръцете на Розалинд, се издуваше от завихрящия се въздух.

— Не мога да се преструвам повече — каза той тихо, с мрачен тон. — Истината е, че те желая. Мисля, че те желая от много дълго време.

— И сега приключи — заяви тя и раздражено сви рамене.

Никълъс отметна косата от очите си и тихо се засмя сам на себе си.

— Де да беше толкова лесно да ти се наситя.

— Защо не можем...

— Дължа твърде много на брат ти — отвърна й той твърдо. — Не мога да опозоря обещанието си.

Усмивката й не таеше никаква топлина.

— Малко е късно за това, не мислиш ли?

Никълъс кимна сериозно.

— Да. Но това спира дотук. Няма да стигаме по-далеч.

Очите й сякаш светнаха и той се надяваше да е от гняв, а не от сълзи. За пореден път бе поразен от начина, по който тя докосваше сърцето му. Но инстинктите му подсказваха, че сега е най-добре да се държи студено с нея. Ако не го направеше, ако бе нежен, какъвто искаше да бъде, тя можеше безразсъдно да го покани в леглото си и тогава той със сигурност щеше да прави любов с нея. Нужно бе да го смята за един от най-долните негодници. В края на краищата, сам се чувстваше като такъв.

— Розалинд, трябва да разбереш, че бях помолен да те защитавам.

— Така е — тя се втренчи в огъня в камината, а нарастващият й гняв тлееше в погледа й. — А кой ще ме защити от теб, Никълъс?

Той праметна и другия си крак през перваза и посегна към клона на разклонения дъб до къщата.

— Ще бъдеш в безопасност с мен. — Той кимна и изчезна във ветровитата нощ точно като крадеца, в който се страхуваше, че се е превърнал.

Ако се бе поколебал само още един миг, щеше да чуе шепота на Розалинд:

— Наистина, Никълъс. Но ти със сигурност няма да бъдеш в безопасност с мен.

ГЛАВА 13

Розалинд определено смяташе, че двата дни, прекарани в мотаене из градската къща на Дивайн в мрачно настроение, са предостатъчно време, изгубено в уместно цупене.

Без дори да се вземеше под предвид факта, че това уединение, косвено, правеше сегашната ситуация доста удобна за Никълъс.

Да не би той да си мислеше, че нещата могат да бъдат както преди, след онова, което се беше случило? Щеше ли да се върне към съдържаната си фасада, очаквайки от нея да забрави благословената си капитулация под чувствените му грижи? Да не би да смяташе, че просто ще продължи със сватовничеството и ще прелита от бал на бал, като през цялото време му отправя гневни и презрителни погледи? Нима вярваше, че тя може да му се насити толкова лесно?

Пристъпвайки във фоайето, Розалинд се отправи към овалното огледало до вратата, за да провери външния си вид. Усети неканена нужда да го види отново — нагласи парчето дантела, изскочило от корсажа ѝ и той да види нея.

След като този следобед приключи с цупенето, реши, че една малка разходка е наложителна и информира Алис за плановете си. Прислужницата ѝ реагира възторжено и Розалинд поръча да ѝ опаковат малък обяд и да приготвят каретата.

Доволна, че всичко върви по план, тя се втурна в кабинета, за да поговори с Тристан, преди да тръгне.

— Добре, признавам си — обяви Розалинд, докато влизаше.

Седнал срещу Бригс, с разположена помежду им, върху малка масичка от палисандрово дърво, игра на шах, Тристан изучаваше дъската и потриваше челюстта си замислено.

— Какво признаваш?

— Че не съм перфектна.

Той изпуфтя, което даде да се разбере, че я смята за много арогантна.

— Не знаех, че се мислиш за такава.

— Говоря за сватовническите си възможности — отбеляза тя нетърпеливо. — Открих, че имам някои ограничения.

Тристан въздъхна, с пръсти застинали над черния му офицер.

— Какво се е случило? — промърмори, звучейки примирено.

Хвърли ѝ един бърз поглед, след което очите му отново се насочиха към шахматната игра, преди да се извърнат пак към нея удивено, секунда по-късно.

— Какво, за бога, си облякла?

— Какво? — попита тя, поглеждайки надолу към бледорозовата си рокля.

Деколтетото беше скандално изрязано, но двете с Алис бяха натъпкали малко парче дантела в корсета, за да прикрият хълмчетата на гърдите ѝ.

— Не е ли подходяща за парка?

— Подходяща? — извика той, изглеждайки ядосан. — Този цвят изглежда като нюанса на кожата ти, Розалинд. За момент си помислих, че си гола.

Тя се усмихна и изпусна въздишка на облекчение.

— Значи смяташ, че той ще забележи?

— Ако не забележи, то ще е, защото е мъртъв. Мога ли да се осмеля да попитам кого по-специално, се опитваш да привлечеш?

Очите ѝ се завъртяха към Бригс, разширявайки се многозначително, след кое го се върнаха обратно към Тристан.

— Приемам, че искаш нашия иконом да ни остави за малко насаме, нали така? — устните му се извиха в усмивка. — Или Бригс е бедният човечец, когото си набеязала?

Старецът се засмя тихо и се изправи.

— Ще ни извиниш ли, Бригс? — попита Розалинд. — Неприятно ми е, че прекъсвам играта ви.

— Не се притеснявайте, милейди. Господарят Тристан тук здраво ме пердаши и бих искал почивка.

Покланяйки се сковано, той отстъпи към вратата, като я затвори след себе си.

Тристан изгледа вратата с крива усмивка.

— Проклет да е този старец.

— Тристан!

— Не разпознаваш ли скрития сарказъм, когато го чуеш, Роузи? Той иска да мислиш, че капитулира пред моето изключително майсторство в играта на шах...

— Майсторство в играта на шах?

— ... когато истината е, че никога не съм срещал толкова добър играч като него. Той е изкусен и безмилостен. Силно подозирам, че в редките случаи, когато действително успявам да спечеля някоя игра, то е, защото той ми е позволил. — Тристан бавно поклати глава, загледан в шахматната дъска.

— Ако не можеш да го победиш, защо ви намирам толкова често заедно да играете тази игра?

Брат й просто я изгледа гневно.

Веждата на Розалинд се изви, когато характерният звук от подигравателния кикот на Бригс отекна от другата страна на вратата.

— Виждаш ли? Не може да му се има доверие. — Тристан се изправи и се протегна. — И така, кой е мъжът, привлякъл вниманието ти? Няма да лъжа и да твърдя, че не съм заинтригуван.

— Ами — започна тя, преглъщайки нервно. — Не съм готова да разкрия тази информация. Въпреки това, бих искала да те помоля за малък...

— Да?

— Гейбриъл не е тук, а бих искала да попитам него. Въпреки че не знам дали ще имам достатъчно кураж, за да го направя, а и наистина не би било разумно. Не. — Сестра му поклати глава. — Може да не ме вземе на сериозно. По-скоро Маделин. Да, бих попитала Маделин, ако можех. Никога не бих могла да попитам Луси. Тя няма да ме остави на мира, след като разбере.

— Розалинд, бръщолевиш.

Тя примигна.

— Толкова съжалявам. Просто... Изглежда знам как да помогна на другите да се съберат със своите половинки, но не и на себе си.

Веждите му се склочиха.

— Мисля, че ти казах нещо подобно онзи ден, не е ли така?

Сестра му кимна сериозно.

— Осъзнавам, че вероятно не би могъл да ми дадеш съвет, предвид факта, че си на двадесет и една и... ами, мъж, но ако някой знае, че друг може би, не, че е привлечен от него, но се въздържа

поради някаква причина, има ли някакъв начин този някой да стане неустоим за другия? — Усмивката ѝ наподобяваше по-скоро изплашено изражение.

Кратката ѝ реч не се получи точно както ѝ се искаше.

— Неустоим? — Намръщаното лице на Тристан изглеждаше плашещо близко до това на Гейбриъл. — Никълъс? — попита той, а гласът му бе толкова нисък, че почти не бе сигурна, че го е казал.

Брадичката ѝ се стегна.

— Да.

Нещо подобно на облекчение премина през чертите на лицето му и го накара да изглежда по — възрастен и по-мъдър за годините си.

— Ами... — каза той, като сложи ръце зад гърба си и се залюля на петите си. — Моят братски съвет би бил да го оставиш той да дойде при теб. Не го преследвай, не му поставяй никакви искания. Той ще се осъзнае рано или късно.

— Това ли е? — Тя не можа да скрие болката от разочарование в тона си.

— Аз съм ти брат — Тристан вдигна ръце в отбранителен жест. — Как можеш да очакваш от мен да ти кажа какво да направиш, за да привлечеш един мъж? — Звучеше объркан и смаян.

Розалинд се развесели.

— Със сигурност можеш да се справиш по-добре от „Не го преследвай, не му поставяй никакви искания“ — каза тя, имитирайки гласа му. — Хайде де! Кажи ми нещо добро! Нещо порочно!

— Няма да направя такова нещо! — Брат ѝ започваше да изглежда смутен.

— Аха! Значи все пак знаеш това-онова — обвини го тя.

Той започна да отстъпва към вратата.

— Не признавам нищо. А сега, не трябва ли да отидеш на пазар? И къде е леля Юджиния?

Розалинд въздъхна нетърпеливо.

— В градината, занимава се с бродерията си.

— Ах — каза брат ѝ с престорено възхищение. — Винаги съм обичал да гледам как тази жена работи с иглите.

— О, спри. Не е вярно.

Усилията на Тристан да изглежда искрен бяха забележителни.

— Много съжалявам, но трябва да тръгвам. Не искам да пропусна нито един бод, нали знаеш.

Розалинд се засмя.

— Чакай. Струва ми се, че си спомням как мърмореше нещо на музикалната вечер у Феърфакс миналата година — за това как си наблюдавал мис Мариан да яде парче плод? Какво беше? Не мога да си спомня.

Можеше да се закълне, че Тристан се изчерви.

— Не знам за какво, по дяволите, говориш.

— О, много добре знаеш.

Той кимна с брадичка по посока на прозореца.

— Ако си планирала излет, най-добре е да побързаш. Времето отново изглежда дъждовно.

С въздишка, сестра му отиде до прозореца. Не се изненада, че не видя нищо, освен синьото небе.

— Такъв си хитрец... — каза тя, докато се обръщаше, но той бе изчезнал.

Клатейки глава, Розалинд влезе в коридора. Алис стоеше до отворената врата и тихо говореше с Бригс.

— Готова ли си, Алис? Реших да попазарувам малко, а след това да обядвам в парка. Мисля, че това е един добър план.

— Наистина е така. Днес е толкова хубав ден, а и моята Нели трябва да бъде там с новото бебе.

Розалинд се усмихна искрено, спусна се по входните стъпала и се настани в каретата.

— Чудесно.

Бурята, която се бе развилняла в града през нощта, в която Никълъс бе дошъл в стаята ѝ, бе последвана от два дни, изпълнени с ярка слънчева светлина, но въздухът все още беше влажен, както и земята.

Намирането на сенчесто, сравнително сухо място за пикника ѝ бе наистина трудно. Въздухът миришеше на свежест, като за Лондон и бе съчетан с топъл бриз и ярко лятно слънце. Хубавото време склоняваше мнозина да се насладят на очарованието на Хайд Парк.

Мъжете се перчеха с ездата си, децата язدهа понитата си заедно с татковците си, докато други играеха игри на тревата или пускаха хвърчила с бавачките си. Дамите се разхождаха по подрязаните ливади и покритите с чакъл пътеки с красиви слънчобрани, които ги пазеха от блясъка на слънцето.

Розалинд потисна нетърпелива въздишка, мислейки за прекрасния слънчобран, който бе видяла в магазина на Уеджууд преди час. Бе решена да го купи, но когато бе попитала за него ѝ бяха отговорили, че са го опаковали за клиент, който го е закупил само броени мигове преди тя да се появи.

Розалинд чу гукането на бебе и обърна глава. Алис седеше на една пейка на сянка недалеч, люлеейки новото внуче в скута си, а дъщеря ѝ бърбеше до нея.

Никълъс седеше на друга пейка в далечината, шапката му бе нахлупена ниско, а главата му бе наведена, докато се преструваше, че чете книга. О, той я наблюдаваше. Можеше да усети погледа му върху себе си. Но не бе използвал никакъв претекст да се доближи до нея и тя започваше малко да се дразни.

В края на краищата, бе изяла най-малко седемнадесет ягоди (бяха доста малки) и започваше да ѝ става лошо. Това бе направо глупаво. Ето ги заедно в парка, но поотделно. Господи, беше уморена от тази игра.

Тя бе на двадесет и четири години и всеки сезон беше същият като предишния. Идваше в Лондон, отбягваше множество обнадеждени ухажори, танцуваше, забавляваше се и, разбира се, тайно копнееше за Никълъс.

Това ли бе всичко? Щеше ли просто да си остарее, докато чака Никълъс да ѝ даде някакъв знак, положителен или не, относно чувствата си? Тя знаеше, че той изпитва страст към нея, но това ли бе всичко? Отказваше да го повярва.

В дневната, в деня, в който беше натъпкала торта в устата си, той бе споменал, че някои мъже се страхувал от любовта, избягват я, смятат, че ще им донесе непоносима уязвимост — сякаш вярваха, размишляваше тя, че когато отварят сърцата си, отварят рана.

Възможно ли беше да е говорил за себе си?

Розалинд погледна надолу към бледорозовата си пола, премахвайки малък бръмбар от подгъва ѝ.

Този сезон бе различен от всички останали. Той беше тук, Никълъс, не бръмбарът, и макар вероятно да не беше тук заради същите причини като в романтичните ѝ мечти, тя осъзна, че трябва да се възползва от тази възможност и да му каже как се чувства веднъж завинаги.

Щеше да му признае, че го обича. Имаше нужда да го направи.

Решена, тя събра чинията и салфетката си и ги постави в кошницата си. Веднага след като прибереше всичко, щеше да отиде направо при него и да му признае. В интерес на истината, предполагаше, че той може би вече знае.

Чифт високи излъскани ботуши спряха до нея.

Розалинд погледна нагоре, за да открие Никълъс, взиращ се надолу към нея. Той се ухили.

— Мога ли да се присъединя?

Тя кимна.

Той се настани до нея с едно свито коляно, докато другият му крак бе леко отпуснат напред. После се облегна назад върху ръцете си.

Розалинд никога не се беше чувствала толкова женствена и то само защото на одеялото до нея седи мъж. Погледът ѝ се сведе към скута му, където върху стегнатите му бедра лежеше дълга кутия.

Вдигайки поглед към него, тя забеляза, че сивите му очи приличат на счупени парченца стъкло. Тези очи изпиваха всеки сантиметър от нея.

В отговор дишането ѝ се учести.

— Какво има? — тя не можа да се сдържи да не попита.

— Тази рокля.

Розалинд повдигна вежда.

— Харесва ли ти?

Кратък, нисък смях избоботи в гърдите му. Младата жена го усети с цялото си тяло, чак до мозъка на костите.

Усмивката му беше съкрушително красива... и опасна.

— Мислиш, че не знам какво правиш ли, момиче?

— Не знам за какво говориш.

— О, много добре знаеш. И харесвам роклята.

— Благодаря ти — отговори тя дръзко, изправяйки гръб.

— И ягодите — преглътна той. — По такъв възхитителен начин ги изяде. Смучейки ги леко, преди да ги пъхнеш в устата си.

— Наслаждаваше ли се?

Клатейки бавно глава, Никълъс се засмя ниско и тихо.

— Не обичам да ме дразнят.

Розалинд преглътна.

— Дразненето предполага, че искам само да събудя надеждите ти, но не възнамерявам да ти предложа удовлетворение.

— А ти имаш такова намерение?

— Можеш да имаш каквото поискаш, Никълъс.

Той облиза долната си устна и сведе поглед към устата ѝ за кратко, преди да заговори отново.

— Внимавай, Розалинд. Може да си мислиш, че знаеш точно какво искам, но е възможно да се лъжеш.

С тези думи, увиснали помежду им, той се наведе към нея и ѝ подаде кутията.

— Какво е това?

— Подарък.

Тя примигна изненадана.

— Подарък? За мен? Защо?

Никълъс кимна, а челото му се свъси по такъв възхитителен начин, че Розалинд не можа да се сдържи и се усмихна.

— Не е ли осемнадесети? — попита той.

Тя сви рамене.

— Предполагам. Но какво общо има това с...?

— Не е ли рожденият ти ден?

Устата ѝ се отвори и тя ахна. Днес беше рожденият ѝ ден и тя напълно бе забравила за него.

— Ти знаеше, че имам рожден ден?

— Знам много неща за теб. Ето — той ѝ подаде дългата и тясна кутия със спретнатата синя панделка, изкусно завързана отгоре.

Тя се втренчи в него за миг, като не бе сигурна какво да направи.

— Вземи я — каза той.

След като бързо развърза панделката, Розалинд подпря кутията на хълбока си и вдигна капака. Ахна възхитена при вида на съдържанието. Сгущен, в нея беше слънчобранът, който бе видяла в магазина на Уеджууд.

— Откъде разбра?

Той се ухили.

— Не казвам.

— Прекрасен е, Никълъс. Благодаря ти — промърмори тя.

— Пак заповядай. — Той внезапно се изправи и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. — Искам да те попитам нещо.

— Хмм?

— Рожденият ден на племенницата ми е седмица след твоя, но сестра ми дава прием два дни след това. Ще дойдеш ли?

— С удоволствие.

— Леля ти също е добре дошла, разбира се.

— Благодаря ти, но тя не се чувства много добре.

— Добре. — Той прочисти гърло и Розалинд се засмя. — Искам да кажа, много жалко. Разбира се и Тристан би могъл да те доведе, нали?

Тя кимна с усмивка.

— Ще те изпратя при прислужницата ти. — Никълъс се извърна в тази посока и се сви. — Изглежда и тя е хванала настинката на иконома ви.

Розалинд погледна, за да види как Алис подава внучето на дъщеря си. След като бебето бе настанено, Алис извади кърпичка и кихна в нея.

Никълъс вдигна одеялото и кошницата на Розалинд от тревата. Заедно те прекосиха поляната. Тя извади новия си слънчобран и го отвори, възхищавайки се на красотата му.

— Никълъс? — повика го тихо, когато вече бяха преполовили пътя дотам.

Беше време да обяви любовта си.

— Да? — Той се спря, обърна се и погледна надолу към нея търпеливо.

— Искам да знаеш. Аз... винаги съм...

— Да?

— Винаги съм... Винаги съм искала слънчобран точно като този. Каква страхливка.

ГЛАВА 14

— Напред пътят е наводнен, милейди. Ще трябва да обърнем.

— Към Лондон? — Розалинд надвика шума от дъждовните капки, блъскащи по покрива на каретата подобно на удари върху сто барабана.

Кочияшът поклати глава, а дъждът капеше безмилостно по козирката на шапката му.

— Не. Ще ви отведе до една странноприемница, „Пустият хълм“.

Тя се усмихна, а очите ѝ се разшириха.

— Боже, звучи приветливо.

— Моля?

— Казах, че това звучи прекрасно — надигайки се, извика Розалинд. — Наблизо ли е?

Той направи жест с глава към мястото зад каретата.

— Негова светлост твърди, че е надолу по пътя, в селото. Ще изчакате там да премине бурята.

— Брат ми каза ли колко близо сме до дома на сестрата на лорд Уинтърборн?

След кратко колебание, което създаде у Розалинд впечатлението, че някак си е успяла да смути човека, той поклати глава.

— Не, милейди. Но ще трябва да прекарате нощта там. Дори ако дъждът спре, ще мине известно време, докато водата се отдръпне.

Тя кимна и се настани обратно върху меката седалка.

Мъжът я изгледа странно, преди да затвори вратата на каретата.

— Боже, какво толкова казах, за да предизвикам такъв поглед? — попита тя никой по-специално, тъй като бе съвсем сама в каретата.

Алис и леля Юджиния бяха в Лондон, страдащи от отвратителната настинка на Бригс, с която несъмнено се бяха заразили. Розалинд не можеше да бъде по-доволна, не защото бяха болни, разбира се, не, тя бе доволна, че ще пристигне без неприятната си леля, която да я следва по петите.

Естествено Розалинд не пътуваше съвсем сама. Бе решено Тристан да я придружи до крайната цел на пътуването ѝ. Той яздеше зад каретата през последните няколко мили. Бяха тръгнали късно и нощта настъпваше бързо.

Посягайки да разкопчае кукичките на тъмносиньото си палто, тя въздъхна, внезапно почувствала, че ѝ е горещо.

Докато в Лондон можеше да бъде на моменти студено и влажно, югоизточната част се отличаваше с най-високите температури в кралството. Дъждът често носеше топла влажност и бидейки от Северна Англия, Розалинд скоро я сметна за непоносимо задушна и свали палтото си напълно.

Загледа се през прозореца към смрачаващото се сиво небе. Пороят бе утихнал до постоянен ръмеж, но не показваше никакви признаци на спиране. И все пак, пейзажът бе наистина удивителен, овощни градини и ниви с ягоди, насаждения и къщи за сушене на хмел с присъщите им пещи, наподобяващи островърхи кули.

Размазана сянка зад прозореца привлече вниманието ѝ. Розалинд се наведе напред и забеляза как силуетът на ездач буквално прелетя покрай каретата.

— О, Тристан, ти безразсъдно момче — отбеляза с крива усмивка.

Не след дълго спряха и каретата се разтреса леко, когато кочияшът скочи от нея.

— Слава богу — промърмори Розалинд, мускулите на гърба ѝ бяха схванати от целодневното пътуване.

Премести се към ръба на седалката и се протегна, като изпъчи гърди и вдигна ръце над главата си.

Шляпаци стъпки се приближиха и в следващата секунда вратата на каретата се отвори рязко.

— Мили Боже — извика някой, след което затръшна вратата.

Очите на Розалинд се разшириха.

— Никълъс?

Тя бавно отвори вратата и погледна наляво и надясно. И накрая го видя да носи тежкия ѝ пътнически сандък нагоре по стълбите на странноприемницата „Пустият хълм“.

За момент остана на мястото си, слисана, взираща се в дъжда.

Секунда по-късно Никълъс се появи отново и се насочи към каретата с толкова енергични и решителни крачки, че младата жена почти се сви назад. Без да каже и дума, той сграбчи палтото ѝ, метна го върху главата ѝ, грабна я, изкара я от каретата и се запъти към входа на хана. Или поне така предположи Розалинд. Нямахше представа, защото не можеше да види нищо, освен подплатата на палтото си.

— Къде е Тристан? — попита тя, с приглушен глас.

— Яздеше напред преди около две мили.

— О, Боже.

— Именно. Къде е прислужницата ти?

— У дома, болна, заедно с леля ми и нейната прислужница.

— Колко дяволски удобно — промърмори той презрително.

Тонът му я накара да започне да се извива в хватката му. Никълъс нямаше друг избор, освен да я пусне долу, предположи тя, или щеше да я изпусне. Когато стъпи върху твърдата повърхност на това, което би могло да бъде само прагът на странноприемницата, тя протегна ръце, борейки се с палтото, докато не успя да го свали от главата си.

Беше сигурна, че сега бонето ѝ стои под странен ъгъл върху главата ѝ, но не я интересуваше. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха бързо, вследствие на раздразнението ѝ и Розалинд го изгледа с присвити очи.

— Да не би да намекваш, че прислужниците и леля ми са се разболели нарочно? Само за да направят ситуацията по-неудобна за теб?

Той не отговори, но продължи да се мръщи към нея изпод шапката си с къса козирка. Косата му бе мокра и почиваше върху раменете му, а широките му гърди скриваха от поглед тясната, калдъръмена алея зад гърба му.

Тя го сръчка в гърдите, с възпламенен от подозрителния му поглед темперамент.

— Ще ти кажа какво е неудобство — да ти натресат един вечно намусен пазител. О! — Младата жена се огледа. — И нека не забравяме намека, че не струвам повече от теглото си в уиски! Ами да, цялото това преживяване не е нищо друго, освен същинско удоволствие.

Никълъс въздъхна със странен блясък в очите. Наистина изглеждаше така, сякаш щеше да се усмихне. Розалинд реши, че

несъмнено ще смаже пръстите на краката му, ако го направи.

— Свърши ли, любов? — попита той твърде мило, ухилвайки се като красив дявол, какъвто беше.

Тя подсмъркна, променяйки позата си.

— Мисля, че да.

— Добре. Да влизаме.

Притискайки палтото към гърдите си, младата жена му позволи да я поведе към вътрешността, с ръка на кръста ѝ.

Един доста дребен сбръчкан мъж, с напълно побеляла брада, ги поздрави. Името му бе мистър Питърс. Докато Никълъс говореше тихо със съдържателя, Розалинд свали бонето си и се огледа наоколо, забелязвайки, че тежкият ѝ пътнически сандък стои близо до краката ѝ.

Великолепният аромат на печено говеждо и — тя вдиша дълбоко — на йоркширски пудинг се носеше към нея и накара стомахът ѝ да изръмжи. Господи, не беше яла йоркширски пудинг, откакто бе дете.

Погледът ѝ се насочи към стаята в близост до тази, в която стояха. Изглежда беше някакъв вид малка банкетна зала и бе пълна с гладни гости, останали да пренощуват.

Нетърпелива за малко усамотение — стая, в която да си почине и поднос с храна, Розалинд се приближи до мястото, където Никълъс говореше с ханджията.

Той се опитваше да обясни нещо на мистър Питърс, а на нея ѝ се искаше да побърза.

Гневът ѝ все още кипеше, задето мъжът мислеше, че тя има пръст във факта, че няма нито прислужница. Нито придружител. Сякаш се опитваше да организира някакъв вид прелъстяване. Каква арогантност, помисли си с извъртане на очи.

Намръщеният Никълъс се приближи до нея и наведе ниско глава.

— Ще трябва да излъжа, Розалинд. Останала е само една стая и ти добре знаеш, че дори да има сто стаи, пак няма да е възможно да пътуваш сама и репутацията ти да остане непокътната.

— Предполагам, мислиш, че съм предвидила това и съм изпратила предварително вест с молба добрите хора от Кент да се втурнат към странноприемницата „Пустият хълм“ и да резервират всички стаи, за да се окажем вързани един за друг. Хм?

Онзи особен блясък се завърна в погледа му.

— Просто замълчи — провлече той.

Една от веждите ѝ се надигна, както и нов аспект от яда ѝ.

Никълъс се отдръпна от нея.

— Мистър Питърс. Последната ви стая ще свърши работа. Моята съ...

— Сестра — обяви Розалинд твърде силно. — Сестра. Аз съм сестра му.

Ако той искаше да се отнася с нея студено и да се преструва, че между тях няма абсолютно нищо, тогава тя със сигурност нямаше да му позволи да разиграе някаква илюзия, в която те трябва да се преструват на съпруг и съпруга.

Щом можеше да бъде сдържан и хладен, тогава тя щеше да бъде ледена кралица.

Сивият поглед на Никълъс се спря върху нея за един дълъг момент, преди да се обърне отново към мистър Питърс.

— Да. Сестра ми и аз ще споделим една стая.

— Великолепно — засия мистър Питърс. — Да изпратя ли поднос с храна?

Никълъс кимна, след това подхвърли монета на мъжа.

— Съжалявам, че няма кой да пренесе багажа ви, бих могъл да...

— Всичко е наред — увери Розалинд стареца, който сега се тътреше към тясната стълба с колебливи стъпки.

Тя погледна многозначително към спътника си и посочи багажа си с отворена длан.

— Никълъс, сандъкът ми.

Малка усмивка разтегна устата му, докато минаваше покрай нея, без да го вдигне.

— Хайде сега, сестричке. Спомняш ли си наранения ми крак? Не бих могъл да го пренеса по всички тези стълби.

Устните ѝ се опънаха в тънка линия. Розалинд изпухтя, сграбчи пътническия си сандък с две ръце и с мъка го завлачи към стълбите, мърморейки недоволно по пътя си.

Мистър Питърс се справяше мъчно със стъпалата, напредвайки със скоростта на костенурка. Никълъс, предложи да помогне на мъжа, но ханджията учтиво отказа.

Благодарна за бавното изкачване, Розалинд откри, че ѝ е по-лесно да дърпа товара си по застланите с килим стълби. Настигайки

спътника си, тя дръпна силно и багажът се плъзна на следващото стъпало доста бързо. Ръбът се заби в задната част на коляното на Никълъс.

— Ох!

Младата жена се усмихна. Мистър Питърс погледна през рамо.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се — изчурулика Розалинд. — Просто болният му крак се обажда. — Тя изпусна щастлива въздишка. — Сега вече всичко е перфектно.

Той я изостави.

Е, може би ставаше малко мелодраматична.

След като „случайно“ го удари по крака на стълбите, Никълъс ѝ помогна да пренесе пътническият си сандък през останалата част от пътя до стаята им. И ако шотландецът притежаваше уменията да накара една стая да изглежда по-малка само с присъствието си, то на тази ѝ придаде напълно миниатюрен вид.

Отдясно, преобладаващо в помещението, стърчеше леглото, голямо и грубовато скроено, с четири колони и чиста покривка в цвят на слонова кост. Малък параван за преобличане стоеше в ъгъла, най-близо до вратата. В отсрещния ъгъл имаше умивалник и масичка.

От другата страна на чудовищното легло, в центъра на най-отдалечената стена бе свито малко огнище. Пред него се намираха малка издраскана дървена маса и единственият стол в стаята — наистина приятно кресло с възглавнички в розово-оранжев цвят, който вероятно е бил тъмнорозов, когато са били нови.

Сега Розалинд почиваше в него, пъхайки последното парче сирене в устата си.

Никълъс го нямаше поне от два часа. Не знаеше точно, тъй като нямаше часовник в стаята.

Бе заявил, че ще отиде да види дали за конете са били положени подходящи грижи и бе изразил интерес да се върне на наводнения път, за да установи някакъв начин да го отводнят. После бе заключил вратата зад себе си и бе тръгнал.

Щеше ли да се върне?

Здравият разум ѝ подсказваше, че ще го направи, но нямаше да бъде никак изненадана, ако не се появеше до сутринта, след като бе счел един кален път за далеч по-вълнуващ от това да прекара остатъка от вечерта си с нея.

Не. Тя знаеше какво прави той. Избягваше да бъде сам с нея в тази стая.

Очите ѝ се стрелнаха към леглото. Къде щяха да спят двамата?

Точно тогава ключалката щракна и Никълъс влезе в помещението, като остави малък пакет на масичката до вратата. Хвърляйки ѝ възможно най-кратък поглед, смъкна палтото си и го окачи на гвоздей, забит в стената до вратата. Шапката му от бобърска кожа се присъедини. Следващите бяха ръкавиците за езда, свалянето на които му отне абсурдно дълго време. Тях сложи на масичката до вързопа.

Розалинд се изправи и заглади гънките на тъмносинята си рокля.

— Е, добър вечер?

Той изсумтя, докато наливаше малко вода в купата.

— Спря ли да вали?

Това беше глупав въпрос. И сама можеше просто да погледне през прозореца.

Никълъс кимна и се огледа около умивалника.

— Имаш ли сапун в този твой сандък?

— Да — отговори тя. Наведе се над багажа си, отвори го, намери малкото квадратно парче и му го подаде. — Надявам се, че нямаш нищо против. Малко е по-цветен. Жас...

— Жасмин и сметана.

Тя примигна, удивена, че той знае.

— Добре тогава — промърмори Розалинд, като отстъпи назад. — Харесва ли ти?

— Прекалено много.

— Оу — отбеляза младата жена, не съвсем сигурна как да реагира. — Искаш ли да ти осигуря малко за лично ползване? Мога да го поръчам за теб.

— Върху теб. Харесвам го върху теб.

— О!

Мили боже. Определено беше пестелив на думи тази вечер.

С ръце, скръстени свенливо пред себе си, тя го наблюдаваше как се мие. Нямахше какво друго да прави, нито накъде да гледа. Предполагаше, че може да надзърне през единствения прозорец в близост до огнището, но през него се виждаше само страничната стена на съседна сграда — нищо крайно вълнуващо.

Леглото. Всичко, за което можеше да мисли, бе леглото и къде щяха да спят. Честно казано, с Никълъс в помещението, леглото сякаш оживяваше, изисквайки вниманието ѝ.

Щом мъжът приключи с миенето, му подаде кърпа. След като се изсуши, той свали ботушите си, постави ги до палтото и започна да разкопчава ризата си.

Розалинд преглътна.

— Какво правиш?

— Приготвям се да си лягам.

След секунди той застана пред нея гол до кръста и всички тези невероятни, докоснати от слънцето мускули изпъкнаха, докато изхлузваше ризата си и я закачаше до палтото си.

Сърцето ѝ започна да препуска при вида му.

— Мистър Питърс ми зае допълнително одеяло — рече Никълъс, сочейки към малкия вързоп, който бе донесъл в стаята. — И една риза.

Разопакова го и нахлузи дрехата. Когато събра ръце, за да я закопчае, разкъсващ звук отекна в помещението.

Мъжът погледна през рамо към гърба си.

Розалинд ахна, вдигайки ръка към гърлото си.

— О, Никълъс. Мисля, че ризата е твърде малка.

Стискайки устни, той кимна. Тя се изкикоти, неспособна да се спре.

— Не! Не! Не я сваляй.

— Не мога да я закопчаая.

— Да, но общо взето те покрива. А и мисля, че ще ти е студено без риза. — Също така тя нямаше да е в състояние да спре да го гледа.

Той въпреки това я свали.

За известно време се възцари тишина, а Розалинд се зае да довлачи мокрите му дрехи пред огнището, където ги постави на масата, за да изсъхнат до огъня.

Когато приключи, младата жена реши, че също трябва да се приготви за лягане. След като прерови сандъка си, намери четката си

за коса, превзета моминска нощница и чифт дебели чорапи, които обичаше да носи, когато бе далеч от дома.

Тъй като Никълъс любезно бе излял водата от купата на пода, Розалинд си наля прясна и започна вечерния си ритуал. Помисли си, че може би ще намали напрежението в стаята, като поговори с него.

Но от друга страна, това не беше лесна задача, когато събеседникът ти не иска да те погледне и отговаря само със сумтене.

— Ял ли си? — попита тя.

— Да. Долу — той седеше на стола. — А ти?

— Да. Благодаря, че ми поръча храна.

Никълъс изсумтя.

— Ягодовите тарталети бяха превъзходни. Изядох всичките четири.

— Добре — отвърна той с известно задоволство. — Знаех, че ще ти харесат.

— Откъде знаеше?

— Хмм?

— Ягодовите тарталети? — Розалинд нежно потупа току-що измитото си лице с малка чиста кърпа. — Просто позна?

— Всъщност — рече Никълъс спокойно, — спомням си за един инцидент, който Гейбриъл беше споменал преди време, включващ последната ягодова тарталета на един пролетен официален обяд. Пикникът по случай рождения ти ден, ако си спомням правилно.

Тя се засмя.

— О, да, спомням си. Тристан ме предизвика на двубой по канадска борба. Победителят получаваше последното парче. Той спечели само за секунди, разбира се, но аз му измъкнах тарталетата под носа, преди да успее да отхапе от нея.

— Крадла.

— Наистина. Тичах по целия път до стаята си и заключих вратата след себе си. Тъкмо щях да отхапя, когато я изпуснах с плодовете надолу върху мръсната ми обувка.

Устните му потрепнаха от едва сдържана усмивка.

— Предполагам, смяташ, че съм си заслужила подобна съдба?

— Не. Мисля, че брат ти е трябвало да ти позволи да я вземеш. Ти си имала рожден ден, в края на краищата.

— Добре — отвърна тя, като сгъна кърпата и я остави на умивалника. — Най-накрая сме на едно мнение за нещо.

След като приключи, Розалинд се приближи до паравана за преобличане и я обзе внезапна тревога. До този момент не се беше замисляла за евентуалния проблем, който можеше да създаде липсата на камериерка, която да я придружава. Бе предположила, че сестрата на Никълъс ще разполага с някоя прислужница, която би могла да ѝ помага в обличането и събличането. Но не бе планирала да прекара нощта в странноприемница.

Пое си дълбоко дъх и кимна. Мога да се справя, каза си тя. Преметна нощницата си над паравана, събу ботушите си, а след това и чорапите, които замени с меките, вълнени такива. С решително вирната брадичка се пресегна зад себе си, за да започне да разкопчава реда от копчета, спускащи се по гърба ѝ.

Няколко минути по-късно бе успяла да разкопчае три или четири преди ръцете да я заболя от неудобната стойка и лакътят ѝ да се удари в паравана.

— Ауч!

От другата страна долетя тежка мъжка въздишка.

— Какво, по дяволите правиш, девойче?

— Опитвам се да съблека роклята си.

Мълчание. Тя опита още веднъж, но ръката я заболя отново.

— О, предавам се! Просто ще нося проклетото нещо в леглото.

— Макар да смятам, че това може да ме убие — дойде тихият му, дълбок баритон от другия край на стаята, — искаш ли да ти помогна?

Розалинд се замисли за момент. Като че ли да спи с метри влажен муселин на гърба си не беше особено привлекателна перспектива.

— Да, имам нужда.

— Ела тук, тогава — промърмори той примирено.

Тя заобиколи паравана и видя Никълъс да седи в креслото, дългите му крака бяха опънати пред него; бялата му риза бе разтворена, откривайки красивите му широки гърди. Тъмнокестенявата му коса бе леко навита в краищата от влагата. Просто не беше честно един мъж да изглежда толкова съкрушително красив без никакви усилия.

Розалинд преглътна. Сърцето ѝ биеше в диво стакато в очакване на докосването му.

Стигна до стола му и погледна надолу. Очите му бяха затворени, ала той вдигна ръка, подканяйки я да се приближи.

— О, за бога, Никълъс! Просто разкопчай копчетата на роклята ми. И моля те, побързай.

Кинкейд се усмихна, но не отвори очи. Тя седна на облегалката на креслото и той се зае с копчетата. Тръпки затанцуваха по целия ѝ гръбнак.

— Сега корсета.

Никълъс изпусна въздишка, която прозвуча съвсем като стон от болка. После бързо разхлаби корсета ѝ, ловко развързвайки дантелените връзки. В същото време кожата по ръцете и гърдите ѝ настръхна и зърната ѝ се втвърдиха.

— Готово ли е? — попита той с почти умоляващ глас.

— Да, благодаря ти — отвърна тя.

Никълъс кимна и Розалинд се върна зад паравана, където приключи със събличането и надяна нощницата си. Взе четката си за коса в ръка и се плъсна на леглото, изненадана да открие колко меко е всъщност. След това започна да изважда фибите от дългата си коса.

Междувременно се загледа в Никълъс, чакайки го да отвори очи. Когато тишината се проточи, а очите му останаха затворени, тя позволи на погледа си да се плъзне необезпокояван надолу по цялото му тяло.

— Удобно ли ти е? — попита Розалинд.

— Да.

— Не си ли искаш одеялото?

— В момента не ми е студено.

Харесваше ѝ начинът, по който мускулите на корема му потрепваха, докато говореше.

— На стола ли ще спиш? — попита тя, докато решише косите си.

— Да — кратка пауза. — Розалинд? — Името ѝ се отрони сънливо от устните му.

Младата жена потръпна.

— Да, Никълъс.

— Заспивай.

Тя застина за миг, докато палецът ѝ галеше меките косъмчета на четката. Не можеше да заспи. Не и когато той се беше излегнал в креслото на една ръка разстояние. Дали искаше тя да го гледа? Това

някакъв вид тест ли беше? Защо не можеше просто да се покрие с одеялото?

В същия момент я обзе възможно най-скандалният копнеж. В съзнанието си, тя се плъзваше от леглото и пристъпваше между дългите му крака.

Прочисти гърло в опит да насочи мислите си в друга посока.

— Защо не си се оженил досега? — попита Розалинд. След последвалото дълго мълчание обаче тя съжали за неканения въпрос. — Съжалявам. Склонна съм да любопитствам от време на време.

Той се настани по-удобно в стола. Вдигна ръце и ги постави зад главата си като импровизирана възглавница, което го накара да изглежда още по-привлекателен, ако това въобще беше възможно.

— Никога не съм чувствал нужда да го направя — отговори най-накрая Никълъс.

— О — Изведнъж поради някаква прилича тя се почувства пощастлива. И малко по-дръзка. — А... ако почувстваш такава нужда — започна внимателно, — какъв тип жена би ти подходдала?

Той повдигна вежди, но не отвори очи.

— Какъв тип?

— Сещаш се — промърмори тя с небрежен тон, — външен вид, характер, положение. П-просто съм любопитна наистина.

— Външен вид. Хмм. Може би висока и руса.

Устата на Розалинд се изкриви, когато погледна надолу към доста дребничките си крака. Въздъхна шумно и започна да сплита дългата си черна коса като замислено наклони глава.

— Така ли? — промърмори тя с тънък глас.

— Освен това няма нужда да е дама от висок ранг.

— Наистина ли? — мили боже, искаше ѝ се да заплаче.

— Всъщност, може би една провинциална девойка е точно това, което ми трябва.

Розалинд преглътна буцата в гърлото си, спомняйки си за случайния му интерес към високата, стройна блондинка във Воксхол. Явно беше в настроение за още малко самоизмъчване, тъй като не успя да се овладее и попита:

— А какво ще кажеш за характера ѝ?

— Сега, това е най-важното изискване от всички.

— Така ли?

— Да. Преди всичко друго, трябва да е тиха. Никакви бърбиви девойчета за мен. Особено през нощта... когато се опитвам да спя.

Тя бе толкова нещастно съсредоточена върху думите „висока“ и „руса“, че ѝ отне момент да осъзнае, че той само я дразни. Или поне се надяваше да е така. Мили боже, мразеше този ужасен облак от несигурност, който я измъчваше.

Помежду им се възцари тишина в продължение на няколко минути. Косата ѝ вече бе сплетена в една дълга плитка и тя се облегна назад, придърпвайки завивките до брадичката си.

— Никълъс?

— Да, Розалинд?

— Защо не ме поглеждаш? — попита тя.

— Вече знам как изглеждаш.

Тя хвърли възглавницата си по него.

Той остана неподвижен за момент, с възглавницата върху лицето и гърдите си, преди да я отмести. Изражението му бе ужасно сериозно, когато промърмори:

— Благодаря ти — след което я постави зад главата си.

Така Розалинд остана без възглавница. Тя си пое рязко дъх.

— Това беше моята възглавница.

— Тогава не трябваше да я хвърляш по мен. Беше доста детинско от твоя страна.

— Детинско?! — Младата жена скръсти ръце плътно пред гърдите си. — Ще ти кажа какво е детинско. Твоят отказ да ме погледнеш.

— Защо е тази належащата нужда да те гледам? Да не би да си била отделена прекалено дълго от обожателите си и да страдаш от липса на внимание?

— О, мисля, че те презирам.

— Добре.

— Защо това да е добре?

— Тъй като обикновено — отвърна той провлачено, а гласът му бе нисък и дълбок, — човек не разговаря с хората, които не харесва. А бих искал да спя, но не мога, докато не млъкнеш.

— Сега вече съм убедена, че не те харесвам.

— Да, харесваш ме. Разпознах го заради начина, по който ме погледна, щом те освободих от товара ти и пренесох пътническия ти

сандък през останалата част от пътя.

— Олекна ми, защото не се налагаше да те нараня отново.

Никълъс сви рамене и малка усмивка изви устните му.

— А ти харесваш ли ме? — изтърси тя, преди да е подредила мислите си.

След кратко колебание, той поклати глава и ъгълчетата на устата му се извиха надолу.

— Не — отвърна просто.

— Не? — Розалинд не можа да се овладее и извика.

— Може би мъничко.

— О, сърцето ми се изпълни.

Кинкейд се засмя ниско и тихо.

Тя въздъхна продължително и страдалчески.

— Не мога да заспя — оплака се Розалинд.

— Странно, нито пък аз.

— Искаш ли да знаеш защо не мога да заспя?

Мълчание. Тя реши въпреки това да отговори.

— Не мога да заспя, защото изглеждаш така сякаш ти е неудобно там.

— Не ми е неудобно.

— Но така изглежда. — Събеседницата му прехапа устни. — Вратът ти несъмнено ще е схванат утре.

Едното му сиво око се отвори съвсем леко.

— Тогава къде да спя, Розалинд?

Тя изведнъж се почувства така, сякаш е сръчкала спяща мечка само за да открие, че това е опасна игра. Започна да си играе с крайчеца на завивката.

— Ами, имам предвид, че... това е доста голямо легло.

— Доста.

Другото му око също се отвори и ниско в корема ѝ се събра топлина. Изглеждаше така, сякаш иска да я погълне.

— Това покана ли е?

Розалинд кимна. За нейна изненада, той стана от стола и се протегна.

Тя го наблюдаваше, но осъзна, че след малко може и да ѝ потекат лигите по него и затова се извърна. Претърколи се и повдигна одеялото.

С очи, приковани към нея през цялото време, Никълъс премести възглавницата, която бе хвърлила по него и се плъзна до нея.

— Лека нощ — каза той, някак сковано.

— Лека нощ — отвърна тя, наподобявайки тона му. — Пожелавам ти приятни сънища, изпълнени с високи, неми блондинки, лудуващи в провинцията.

Кинкейд се засмя тихо, разтърсвайки леглото.

— Страхувам се, че вместо това ще сънувам кошмари.

— О?

— Да. Подозирам, че в сънищата ми ще се промъкне една палавница с гарвановочерна коса. — В гласа му се усещаше усмивка. — Ще има най-сладката усмивка и най-очарователните сини очи, с цвета на шотландско езеро през пролетта. Измъчва ме, ала аз жадувам за нея неимоверно много. Но тя не иска да ме остави на спокойствие...

— Докато не я целунеш за лека нощ. Така и не си получих целувката за рождения ден, ако си спомняш.

— Няма да те целуна, Розалинд. Ако те целуна, няма да спра. — Той бавно кимна, докато очите му я наблюдаваха напрегнато. — И тогава ще се озовеш гола и просната в това легло в поза, която на мен ми допада.

Тя забрави да диша.

— О!

— Именно. — Никълъс ѝ се намръщи страховито, ала сребристото в очите му придаде на погледа му по-скоро страстен вид. — Доверяваш ми се, защото брат ти го прави, а ти уважаваш неговото мнение. И, да, винаги съм бил почтен мъж, но около теб мисля, че почтеността е адски скучна. Престани да ме изкушаваш, Розалинд.

Тя не каза нищо, просто срещна суровия му поглед. Той се наведе към нея и я целуна... по носа. Розалинд бе твърде слисана от изявлението му, за да реагира.

— Считай това за предупреждение. Ще получиш само едно. — След това Никълъс се претърколи и обърна към нея широкия си гръб.

Розалинд разполагаше само около две секунди, преди да се претърколи безпомощно към него, блъскайки се в топлия му твърд гръб.

— Ох! Съжалявам — промърмори тя.

Промъкна се обратно към своята половина на леглото и стегна мускулите си, за да остане на мястото си, но накрая се предаде. Отново се претърколи към него.

— Съжалявам — повтори тя, с лице притиснато между плешките му. — Не се опитвам да те прелъстя, можеш да разчиташ на това. Не го правя нарочно. Може би, ако се обърнеш...

Никълъс се обърна по гръб и смехът му разтърси леглото.

— Няма да има значение. Ти си прекалено дребна. Матракът е деформиран, а аз съм тежък. Така или иначе ще продължиш да се плъзгаш към мен.

— О — промълви Розалинд доста разсеяно, тъй като сега бе сгушена до голите му гърди.

Погледна към него, наясно, че той ще разпознае копнежа в погледа ѝ.

— Мисля — каза тихо Никълъс, — че трябва да се върна на стола си.

Тя поклати глава.

— Остани.

Двамата сезираха един в друг в продължение на няколко секунди, преди той да кимне кратко.

— Е, ако мислиш, че можеш да държиш ръцете си далеч от мен...

Ченето ѝ увисна.

— Ако не ценях тази възглавница толкова много, мисля, че с удоволствие щях да те ударя с нея.

— Да, ти си такава страховита девойка — ухили се той и затвори очи. — Лека нощ, Розалинд.

Тя се облегна върху възглавницата и тялото ѝ се напрегна, за да не се плъзне отново към него. След няколко минути вдигна глава и го погледна. Гъстите му, тъмни мигли почиваха срещу скулите му. Великолепните му гърди се надигаха и спускаха дълбоко и равномерно.

Розалинд започна да се приближава към него съвсем бавно. Убедена, че е заспал, тя се притисна към него и внимателно опря бузата си в ръката му, малко под рамото.

Не бе планирала въздишката на задоволство, но въпреки това я връхлетя една. Не си беше помисляла, че някога ще се чувства толкова

удобно през целия си живот.

За нейна изненада, Никълъс вдигна ръка, обви я около нея и я притисна към себе си. Тогава вече сърцето ѝ наистина се изпълни.

— Виждаш ли, Никълъс — прошепна тя. — Знаех си, че ме харесваш.

За нейно разочарование, той не каза нищо. Розалинд се надяваше причината да е, защото е заспал. Бе прекалено уплашена от евентуалния му отговор, ако го притисне и повтори думите си, затова само въздъхна и долепи буза до гърдите му.

Скоро след това се унесе в сън, но в крайна сметка съмненията разкриха пагубното си присъствие в сънищата ѝ. Сънува, че отново е в Уолвърест и върви по дългата, обградена от дървета алея, която майка ѝ бе нарекла Балдахиновата пътека. Докато се приближаваше към ексцентричната статуя на Афродита, Розалинд се усмихна на изражението на богинята, чиито устни бяха нацупени, сякаш изпращаше въздушна целувка по вятъра.

И тогава въздухът наоколо се промени. Небето потъмня до зловещ лилав оттенък и огромни, студени капки заваляха на посоки, приземявайки се върху каменните бузи на Афродита, след което се спускаха надолу, карайки безгрижното ѝ изражение да се облее в сълзи от небесата.

ГЛАВА 15

Той я сънува.

По време на няколкото минути, през които действително успя да заспи.

Беше невъзможно да пренебрегне присъствието ѝ. Нежните ѝ, женствени въздишки почти го караха да стене в отговор. Съблазнителният ѝ, женски аромат държеше умът му буден, както и друга част от анатомията му, а начинът, по който топлите ѝ извивки прилепваха идеално към него караше ръцете му да треперят от усилието да не я придърпа върху си и да я помоли за позволение да боготвори всеки сантиметър от тялото ѝ с ръце и уста.

Никълъс се пресегна и притисна челото си. Исусе, образите не му помагаха.

Трябваше да настоява Тристан да я придружи по целия път до имението или поне да остане да спи на стола. Проклет да е този стол — най-добре щеше да е да спи в обора с Бътъркъп.

След като се събуди с най-неудобната ерекция, която някога бе имал в живота си, Никълъс не си позволи да я погледне нито веднъж, преди да напусне топлото, изкушаващо легло. Бързо облече дрехите и палтото си и излезе, за да намери най-близкото и уединено водно корито. След като плува двадесет минути, той счете, че студените дълбини бяха прогонили достатъчно похотта от тялото му. Едва след това се довери на себе си да се върне в странноприемницата и да я вземе.

Отметна кичур от мократа си коса, докато се изкачваше по стълбището. Беше доста след пет часа сутринта и девойчето трябваше да е будно и готово за отпътуване. Бе поръчал да изпратят поднос със закуска в стаята ѝ преди почти час с инструкции да се наяде, облече и приготви възможно най — бързо, тъй като щяха да тръгнат преди шест. Нуждаеха се от прикритието на тъмнината, за да са сигурни, че никой няма да я познае, докато пътува с него.

Това, от което се нуждаеше Никълъс, бе да стигне до дома на Франческа, и то бързо. Преди да изхвърли предпазливостта през прозореца и да вземе Розалинд във всеки един смисъл на думата.

Той въздъхна, когато стигна до върха на стълбите. Пътническият ѝ сандък трябваше да чака пред вратата, както бе инструктирал прислужницата да ѝ предаде, но липсата му означаваше или че не е готова, или че отново упорства. Залагаше на последното.

Никълъс почука леко по износената дъбовата врата, изчака няколко секунди, след което опита отново. След като не получи отговор и на второто си почукване, промени позата си и заговори колкото можа по-близо до процепа на вратата.

— Розалинд. Готова ли си?

— Само още една минута! — извика тя от вътрешността на стаята.

Чу се трополене от другата страна на вратата и той предположи, че тя влачи сандъка си към нея.

— Просто го остави — нареди ѝ Никълъс. — Аз ще го взема.

Мълчание. Кинкейд въздъхна и притисна чело до вратата, облягайки се с цялата си тежест на нея.

— Чу ли ме?

Вратата се отвори и той падна напред, при което тялото му закачи стройната фигура на Розалинд. Заедно полетяха назад и инерцията не им остави друг избор, освен да се приземят, където намерят.

Паднаха на леглото — Никълъс върху нея и между бедрата ѝ.

Останала без дъх за момент, Розалинд вдигна поглед към сребристосивите му очи.

— Не притежаваш ли поне малко търпение — изписка тя, твърде наясно с провокативната им поза.

— С теб? — той на практика се задъхваше. — Не.

Никълъс опита да се претърколи от нея, но Розалинд сграбчи просто вързаното му шалче. Свеждайки брадичка, за да погледне хватката ѝ, той повдигна вежди, а после срещна погледа ѝ.

— Вратата е отворена, Розалинд.

— Разбира се — промърмори тя.

Тежестта му върху ѝ беше опияняваща. Не искаше той да помръдва от мястото си.

Кинкейд се оттласна от нея и измина трите стъпки до вратата. Там се поколеба и Розалинд бе съвсем сигурна, че той води някаква вътрешна битка.

Тя се надигна, облегна се на лакти и го изгледа. Сграбчвайки одрасканата дръжка, Никълъс отвори още по-широко вратата и въздъхна примирено. Звукът разкъса сърцето ѝ.

Толкова голяма вещица ли беше? Този мъж само се опитваше да я защити. Да си свърши работата и да продължи напред. Очевидно бяха привлечени един от друг и явно и двамата го осъзнаваха. Погледна надолу към краката си, засрамена, задето го кара да се чувства зле, че се е съгласил да я наглежда и заради целенасоченото мъчение, на което го беше подложила, докато пазарува с часове. Защо бе така решена да направи всичко колкото е възможно по-трудно за него? Какво ѝ беше сторил, за да го заслужи?

Отговорът внезапно ѝ стана очевиден. Беше я накарал да се влюби в него без усилия — напълно и безвъзвратно — и въпреки това тя предизвикваше у него единствено похот. Но от друга страна, тя се беше държала като същинско дете, и то страшно упорито. Как би могъл да се влюби в нея? Срам зачерви бузите ѝ. Какво се беше случило със здравия ѝ разум, с добрата ѝ преценка?

Виновна бе гордостта ѝ, несъмнено. Заболя я щом разбра, че Никълъс най-вероятно никога не би общувал с нея, освен ако не е принуден да го прави от чувството му за дълг към брат ѝ.

В морето от почитатели и бъдещи ухажори, единственият мъж, с когото искаше да бъде, не желаше да има нищо общо с нея. Тя бе отговорност, нищо повече. И правеше живота на този мъж нещастен.

Е, това щеше да спре веднага. Тя щеше... да се държи прилично.

ГЛАВА 16

— Ти принцеса ли си?

Застанала на прага на къщата на сестрата на Никълъс, Розалинд премигна надолу към малката фея с канелени коси, която току-що бе отворила вратата. Тя носеше боне, което бе поне три пъти по-голямо от нужното и се взираше в нея с кръглите си сиви очи.

Още по-малко момиченце, с къдрава руса коса, стоеше до нея, а усмивката ѝ бе засенчена единствено от пълничкия пръст, напъхан в носа ѝ.

— А... не. Не съм принцеса — отвърна Розалинд.

Поглеждайки нагоре, тя съзря някакъв мъж, вероятно икономът. Посивелият господин бе застанал наполовина зад вратата и премигваше така сякаш този разговор бе съвсем обикновен и дори скучен.

Малкото момиче с голямото боне я измери с поглед.

— Приличаш на принцеса — каза тя с най-тънското гласче, което Розалинд някога бе чувала.

— Е, благо...

— ... с изключение на петното върху челото ти.

Розалинд вдигна ръка към челото си и пръстите ѝ напипаха малкия недостатък, който се бе появил без нейно знание.

— О, боже — промърмори тя.

— Всичко е наред. Все още си доста хубава.

— А вие двете принцеси ли сте? — попита Розалинд, Сивите очи проблеснаха, сякаш палавницата смяташе идеята за особено удивителна и кимна, като разлюля полата си. Русокосата просто продължи да си бърка в носа.

— Ще се омъжиш ли за вуйчо Никълъс?

Боже, момичето беше наистина директно.

— Ами... аз...

Детето нацупи устни и бавно поклати глава.

— Не мисля. Той каза, че си му създала много главоболия.

Младата жена се засмя.

— Така каза, нали?

— Пък и я има мис Полк.

Умът на Розалинд, който досега успяваше да се нагоди към разпокъсания говор на детето, внезапно изключи.

— Мис Полк?

— Да — каза тя и прозвуча донякъде като вуйчо си. — Не знаеш ли за нея?

Розалинд поклати бавно глава. В този момент не искаше нищо повече от това да зададе цял списък от въпроси относно тази мис Полк.

— Коя точно е м...

— Грейси! Изабел! — нежно ги смърми една млада жена, докато влизаше в стаята. — Пуснете нейно благородие вътре, моля.

Малко след дамата, за която Розалинд предположи, че е сестра му, в стаята пристъпи и Никълъс, който се загледа в нея напрегнато. Беше ли чул какво бе казала племенницата му?

— Съжалявам, милейди. Нямах никаква представа, че те са отворили вратата — тя хвърли бърз поглед към иконома. — Опасявам се, че Джеймсън ги глези ужасно.

Икономът кимна, а извитите му устни намекнаха, че едва потиска усмивката си.

Никълъс пристъпи напред, красив, както винаги. Нямахше и следа от самото му. А шалчето му бе леко разхлабено.

— Моля те, влез — той я поведе навътре с ръка върху кръста й. — Брат ти също е бил задържан вчера. Пристигнал е малко преди нас. Ще бъде тук съвсем скоро. Вярвам, че в момента оглежда конюшните.

Младата жена кимна.

— Позволи ми да ти представя сестра си?

— Разбира се — с готовност отвърна Розалинд.

— Франческа, Това е лейди Розалинд Дивайн. Лейди Розалинд, сестра ми, мисис Франческа Колтън.

— Колтън? Това име ми е много познато.

— Наистина ли, милейди? Може би си спомняте името му от Уолвърест? Мисля, че адвокатът на Негова светлост, мистър Аштън, работеше със съпруга ми от време на време. Преместихме се в Кент,

малко след като се оженихме, но прекарвахме много време в Йоркшир по работа.

Розалинд се усмихна.

— Вярвам, че сте права. И моля ви, наричайте ме Розалинд. Не приемам отказ.

Сестрата на Никълъс кимна и се усмихна малко нервно.

Розалинд усети подръпване по полата си и погледна надолу, където откри хубавото момиченце с голямото боне да ѝ се усмихва.

— Аз съм Грейси. И съм на пет.

— Приятно ми е да се запознаем, Грейси.

— На мен също.

Младата жена се засмя. Усмихнатите ѝ очи срещнаха сериозния поглед на Никълъс и тялото ѝ внезапно се изпълни с топлина.

— А това е Изабел — посочи Грейси. — Тя е само на три.

— На четири.

— А днес твоето празненство ли е? — попита Розалинд.

Тя кимна.

— Добре. Донесох ти подарък, мис Изабел, както и на сестра ти. Не исках никой да се чувства пренебрегнат.

— Харесвам я, вуйчо Никълъс — заяви Грейси и го погледна.

— Както и аз, дребосъче. Както и аз.

Три часа по-късно, след редица отваряния на подаръци, игри и разговори с многобройните гости и техните семейства, Розалинд бе останала съвсем без дъх и се нуждаеше от почивка. Не бе в състояние да се приближи и на десетина сантиметра от Никълъс преди вниманието ѝ да бъде потърсено другаде. И тя с удоволствие се съгласяваше.

Собственото ѝ семейство, макар и да го обичаше неимоверно, бе малко и тя беше единствената жена, освен леля си. Разбира се, сега имаха и Маделин, но Розалинд трябваше да почака до завръщането ѝ, преди да може да се наслади на рядкото удоволствие от „сестринското“ другарство отново.

Но тук, ами, всеки би помислил, че тя ще е превъплъщение на аристократичното снобарство, предвид неформалността на цялото

събитие. Ала истината бе, че Розалинд не се беше забавлявала толкова много, откакто... всъщност никога.

И от време на време тя вдигаше поглед от това, което правеше, било то докато играеше с децата, помагаше на някое от тях да се качи на пони или утешаваше някой дребосък, получил драскотина, като откриваше Никълъс да я наблюдава с напрегнат поглед, от който ѝ секваше дъхът.

Той също бе прекрасен. Великан за децата, но с най-нежното сърце. Дори се съгласи да участва в „чаено парти“, организирано от племенниците му. Розалинд почти рухна от смях, когато го убедиха да изяде една от техните „бисквити“ и не успя да му каже, че е направена от изсъхнала кал. Той показно я изплю, при което децата се засмяха гръмогласно.

Никога не би предположила, че ще се забавлява толкова много тук.

Изглежда, Тристан също си прекарваше добре. В момента той играеше една доста оживена игра на крикет с група деца отсреща на пътеката.

Розалинд заобиколи един дебел дъб и намери Никълъс, седнал в подножието му, с гръб подпрян на ствола. Двете му племенници седяха пред него и внимателно наблюдаваха ръцете му, докато той правеше нещо с тях.

Цветя. Малки маргаритки, за да бъдем точни. Кинкейд ги сплиташе. Младата жена се отпусна тихо до него на одеялото и внимателно подреди светлозелените си поли.

— Точно на време за коронясването — каза той.

— Така ли? — отвърна тя безгрижно с ведре усмивка.

Никълъс вдигна коронките от маргаритки и ги постави върху главите на племенниците си. Те се изкискаха и скокнаха, нетърпеливи да покажат на своите приятели какво беше измайсторил за тях вуйчо им.

— Никълъс — каза тихо Розалинд. — Благодаря ти, че ме покани.

Изкусителните му сиви очи срещнаха нейните и ъгълчетата им се набраздиха леко от силния блясък на слънцето зад нея.

— Сега е твой ред.

Челото ѝ се сбърчи.

— Мой ред?

Той кимна и вдигна ръце. В пръстите си държеше друг венец от маргаритки. Наведе се към нея и го постави върху главата ѝ.

— Идеално — промърмори.

Тонът му беше безгрижен, но очите му съдържаха тайно обещание, което я накара да потръпне.

Въпреки това, от устните ѝ се отрони кратък смях.

— О, не знам. Сигурен ли си, че не си ми дал венец с пчела, сгушена в някое от цветчетата?

Той се засмя тихо и Розалинд бе съвсем сигурна, че нещо вътре в нея се разтопи. И тогава, тъй като не можеше да се сдържи и изгаряше от любопитство, тя попита:

— Коя е мис Полк?

Никълъс сви рамене.

— Една съседка, която живее близо до имението ми в Йоркшир.

— Как изглежда? — тя преглътна, изпитвайки неудобство от факта, че ревността ѝ е толкова очевидна.

Докато примижаваше с лице, вдигнато към небето, той промърмори:

— Доста висока и руса, струва ми се.

Може би тя беше жената, която бе видян в градините на удоволствието?

Коремът ѝ се сви.

— Малко ли говори по принцип?

Той сви рамене.

— Предполагам. В сравнение с теб, тя е няма.

— Тогава е перфектното момиче за теб, нали? — опита се да се засмее Розалинд, за да запази безгрижността на разговора, но от изпълнението ѝ имаше още много какво да се желае.

— Не е перфектна — промърмори той и очите му срещнаха нейните.

Тя сви леко рамене и се опита да си придаде равнодушен вид.

— Защо не си ѝ направил предложение? Ако тя е почти перфектна, разбира се?

Събеседникът ѝ сви рамене.

— Видях я във Воксхол — налучка Розалинд. — Ти също я видя.

— Да. Бях изненадан да я видя там. Звучиш, сякаш ревнуваш, девойче.

— И какво, ако е така, Никълъс? — попита тя, внезапно преситена за цял един живот от опитите му да отбягва въпроса. — Какво ако ревнувам? Позволено ли ми е?

— Лейди?

Розалинд се обърна и видя Грейси да стои зад нея.

— Отиваме на разходка в гората, ще дойдеш ли?

Младата жена издиша, прогонвайки целия си гняв.

— Да, да, разбира се.

Никълъс се изправи и се протегна, за да помогне на Розалинд да стане. Тя обаче не прие неговата помощ и се затича след ентузиазираната му племенница.

Той познаваше пътеката, по която Грейси и няколко от приятелите ѝ обичаха да минават. Групичката бе от четирима. Грейси, три от нейните малко по-големи приятели и Розалинд.

Пристъп на безпокойство сбърчи челото му. Племенниците му, изглежда, се бяха привързали към Розалинд прекалено бързо. Не можеше да ги обвинява. Тя бе просто прекрасна. Така че защо не можеше да ѝ го признае?

Врълетя го внезапна умора, без съмнение поради липсата на сън и вероятно от годините, прекарани в потискане на чувствата му към една определена жена. Никълъс разтърси глава, за да я проясни, забелязвайки Грейси да тича през полето, с поли вдигнати почти до кръста.

Вероятно имаше нужда да използва тоалетната. Но тя продължи да тича право към него. Когато се приближи, той осъзна, че по бузите ѝ се стичат сълзи и паниката бе очевидна в огромните ѝ очи.

— Дамата! Вуйчо Никълъс, дамата!

Маркизът коленичи и я хвана за раменете.

— Какво има? Къде е тя, Грейси? Беше с теб, нали?

Грейси си поемаше въздух с усилие и на големи глътки.

— Дамата... тя е във водата.

ГЛАВА 17

— О, обичам те, обичам те, обичам те — повтаряше Розалинд на тънкото клонче от слива, в което се беше вкопчила.

За щастие, поради скорошния силен порой, все още цъфтящите клони висяха ниско и тежко над езерото, а буйните им розови цветове бяха пълни с дъждовни капки, които ги дърпаха надолу. Сграбчила клонката с две ръце, Розалинд наблюдаваше тясното мостче за пешеходци, което беше рухнало само преди миг, когато се беше опитала да го пресече. Бе облекчена, че тя падна в езерото, а не някой от дребосъците.

Извъртя се във водата, за да зърне брега и успя да се усмихне на приятелите на Грейси, които стояха сковани на тревистия бряг.

— Добре съм — извика тя.

Те стояха неподвижно и премигваха насреща ѝ.

О, кого си мислеше, че заблуждава? Не можеше да спре да трепери и реши, че вероятно е по-бледа и от спалното си бельо. За щастие водата беше сравнително топла, но само добрият Господ знаеше как щеше да се върне на брега. Едно нещо знаеше със сигурност, никога нямаше да пусне този прекрасен клон.

Приблжиха се бягащи стъпки, но Розалинд не можеше да различи откъде идват. В следващия момент, Никълъс изскочи измежду дърветата, хвърляйки се във водата.

Никога преди не беше виждала това изражение върху лицето му. Той изглеждаше едновременно ужасен и разгневен.

С крайчеца на околото си, тя видя как Франческа повежда децата обратно по пътеката. Грейси бе сграбчила полите на майка си.

Никълъс заплува към нея, порейки водата със скорост, на която Розалинд завидя.

— Какво се случи, по дяволите? — извика той.

Комбинацията от факта, че бе потопена във вода и ужасена, накара зъбите ѝ да затракат неконтролируемо.

— М-мостът — успя да изрече, но говоренето я затрудняваше. —
Аз н-не мога да плувам.

— Исусе — промърмори Никълъс, поглеждайки към
натрошеното дърво.

Когато я достигна, обви топлатата си, непоклатима ръка около
кръста ѝ.

— Пусни го — нареди той, поглеждайки към клона.

Тя поклати глава.

— Розалинд — започна Кинкейд търпеливо. — Пусни клона.

— Не мога.

— Напротив, можеш. Държа те.

— А кой държи теб?

Той изпусна предълбока въздишка.

— Аз се държа.

— Няма да се получи — бърбореше тя. — Прекалено сме тежки
з-заедно. Ще п-потънем.

Той положи длан върху една от бузите ѝ.

— Погледни ме, момиче. Няма да позволя нещо да ти се случи.

— Няма да се справиш.

— Напротив, ще се справя.

Розалинд отново поклати глава.

— Добре — каза той, след като бавно премигна. — Има ли нещо,
което мога да ти дам, някакво обещание, нещо, което да те примами да
го пуснеш? Може би шоколадова торта?

— Не е с-с-смешно.

— Нещо друго тогава? — подкани я Никълъс, когато тя не
отговори.

Розалинд замълча за миг и накрая кимна отривисто.

— Да? Чудесно. Какво искаш, Розалинд?

— Ц-целувка.

— От мен?

— Да, от теб. Г-глупак такъв.

— Това ли е всичко? — Той наведе глава към нея.

Тя се отдръпна.

— Не с-сега.

Никълъс повдигна вежди.

— По-късно — обясни тя, — когато ще м-мога да ѝ се насладя.

Той кимна и широка тайнствена усмивка изви устните му.
— И по-добре да е д-добра.
— О, ще бъде, Розалинд. Ще бъде.

Бе почти десет часа вечерта, а Розалинд все още не си беше получила целувката. Въпреки това, бе имала много посетители... от мъниците.

При завръщането си в имението, тя бе настанена в една от спалните за гости за през нощта.

Мокра до кости и трепереща неудържимо, Розалинд бързо бе свалила прогизналите си дрехи с помощта на камериерката на Франческа и бе стояла в божествено гореща вана в продължение на почти час.

След като се изсуши, облече чиста рокля от светлосин муселин, взета назаем от Франческа и косата ѝ бе подредена в хлабав кок, Грейси и Изабел се промъкнаха в стаята ѝ, плюснаха се на леглото и я заляха с близо сто седемдесет и осем скорострелни въпроса.

Розалинд обаче нямаше нищо против. В действителност, тя откри, че доста харесва тяхната компания. Те искаха да знаят всичко за нея. Любимият ѝ цвят, десерт, каква е била гувернантката ѝ и дали някога е яздила кон без седло. Потокът от въпроси, изглежда, нямаше край.

А после попитаха неизбежното: обичаш ли нашия вуйчо Никълъс? Бе спасена от опасността да се разкрие от почукване на вратата.

Франческа надникна в стаята.

— Розалинд, може ли да поговоря с теб... — После зацъка с език. — Момичета. Казах ви да дадете възможност на нашата гостенка да си почине. — Тя погледна към Розалинд. — Ужасно съжалявам.

Младата Дивайн побърза да я успокои.

— Всъщност ми е доста приятно.

Сестрата на Никълъс се усмихна, но отправи към дъщерите си строг поглед.

— Време е за сън. Сега тръгвайте.

Момичетата скочиха от леглото.

— Довиждане, лейди — извика Грейси.

Изабел се усмихна и помахна с ръка като за малко не се блъсна в рамката на вратата.

Розалинд се изкикоти.

Франческа прочисти гърло.

— Искрах да ти благодаря за музикалната кутия и куклата, които донесе за Грейси. Беше много мило от твоя страна.

Розалинд поклати глава.

— Достави ми удоволствие да купувам подаръци за тях. Честно казано, никога не съм имала удобен случай да купя играчка на дете. И трябва да кажа, че при вида на радостта, изписана по лицата им, наистина ми се прииска да ги разглезя.

Франческа се засмя.

— Може и да не се чувстваш по този начин, след като прекараш няколко дни тук. Двете могат да бъдат големи пакостници.

Изведнъж стана сериозна и ухапа долната си устна в явно колебание.

Бе очевидно, че иска да каже нещо, но се двоуми.

— Какво има? — подтикна я Розалинд.

Франческа леко поклати глава и се плъзна в стаята.

— Надявам се, че не съм твърде дръзка, но исках да те помоля... — пое си дълбоко дъх и после бавно издиша. — Бъди търпелива с него. Знам, че той е доста дразнец, но се страхувам, че е затворил сърцето си.

Розалинд се изправи в креслото си.

— Мисля, че той се страхува от загубата, ако ме разбираш. Никога няма да си го признае, но истината е, че родителите ни се обичаха много. Те бяха открито привързани един към друг и смея да кажа, че — тя спря, за да се изсмее, — понякога двамата с Никълъс се чувствахме невидими за тях, тъй като бяха страшно погълнати един от друг.

— Имате късмет да пазите такива хубави спомени за родителите си.

Франческа кимна. В очите ѝ се появи тъга.

— Да, но когато майка ни почина, баща ни потъна в дълбините на отчаянието. Почти не спеше и едва ядеше. Тя му липсваше ужасно и той никога не бе същият човек отново. Никога.

— Толкова съжалявам — каза Розалинд с истинска болка.

— А Никълъс... мисля, че той почти се страхува да обича, колкото и глупаво да изглежда. Страхува се от загубата. — Тя въздъхна и поклати главата си. — Както и да е, помислих си, че може би ще искаш да знаеш.

— Благодаря ти — отбеляза Розалинд. — Имах своите съмнения.

— Да, той постоянно повтаря колко си проникателна. Вярвам, че това е причината да се преструва, че те пренебрегва, когато си в Йоркшир.

— Той наистина ме пренебрегва — добави Розалинд сухо.

Франческа въздъхна с усмивка.

— Аз също имам своите съмнения по въпроса. — Тя заглади една гънка на полата си. — Има ли нещо, което мога да ти донеса?

Може ли да изпратиш брат си при мен?

— Не. Всъщност мисля да се оттегля по-рано.

Франческа се усмихна.

— Много добре. Лека вечер, тогава.

— Лека вечер.

Франческа излезе тихо и Розалинд въздъхна. Съзнанието ѝ продължаваше да размишлява върху информацията, която ѝ бе споделила домакинята. После се изправи с идеята да затвори вратата и да се оттегли за през нощта, когато някой почука на рамката на вратата. Тя се обърна и видя Никълъс да стои в коридора на две стъпки от прага.

— Е, не мислех, че ще те видя отново днес.

Той се усмихна криво, изглеждайки съкрушително красив. Беше разкراчил крака и държеше ръцете си зад гърба, което чудесно разкриваше широките му гърди в пълния им блясък.

— Сега ще си получа ли целувката?

Никълъс поклати бавно глава и веждата му се повдигна по най-изкусителния начин.

— Тогава защо дойде?

— Дойдох с послание — каза той тихо.

— И какво е то?

— Остави вратата си отключена тази вечер.

Наложи се да я извлече от стаята ѝ.

Не, не беше точно така, размисли Розалинд.

Когато Никълъс дойде в спалнята ѝ и тя осъзна намеренията му, се запъна — всъщност сграбчи една от колоните на леглото в предсмъртна хватка.

Но слабият ѝ захват не можеше да му се опре. В крайна сметка, той откопчи ръцете ѝ, праметна я през рамо по най-дивашкия начин, грабна кошницата си, в която само господ знаеше какво има и тръгна надолу по коридора и стълбите, през входа за прислугата, поляната и през гората, където най-после я положи върху едно тревисто хълмче пред езерото, в което беше паднала преди няколко часа.

След това я придърпа към себе си и я завлече вътре. Без нищо друго, освен нощница на гърба си, потънала до кръста в топлата вода по средата на езерото, тя се взря гневно в него и ако беше в състояние да причинява физическа болка с очите си, то той щеше да е мъртъв.

Отне му почти четвърт час, за да я вкара във водата. Розалинд се бори смело, Никълъс не ѝ обърна внимание.

Упоритият мъж настояваше Розалинд да се научи да плува. Точно сега. Защото очевидно не можеше да продължи с живота си, освен ако не е убеден, че тя може да се спаси.

Но всичко приключи. Поне за тази вечер.

Беше изтощително, но накрая той остана доволен, че тя поне знае как да се движи във водата и да плува по гръб.

— Вече мога ли да се върна в стаята си? — процеди младата жена. — Мокра съм, уморена съм и не мисля, че те харесвам особено в момента.

Никълъс отметна глава назад и се разсмя, извънредно красив. Дългата му, тъмна коса бе мокра и пригладена назад, а голите му гърди блестяха от капчиците вода. Светлината от една дузина свещи от пчелен восък, поставени в лампи, разположени върху равно парче трева, окъпваха мускулите му в златистокафяв блясък. Водата се плискаше около кръста му и я караше да си представя, че не носи нищо отдолу.

Въпреки първоначалното си раздражение, Розалинд изпита страхопочитание пред мъжката му красота. Тази вечер очите му блестяха и тя потрепери, когато усмихнатия му поглед се спря на нея.

В същия момент нещо доста лигаво се отърка в бедрото ѝ.

— О!

Застанал на три крачки пред нея, Никълъс замръзна.

— Какво има?

— Н-не знам. Нещо... — тя отново го усети.

С голям скок Розалинд се хвърли към Никълъс и пръски вода се разхвърчаха навсякъде около тях. Обвивайки ръце около раменете му, тя подскочи и обви крака около кръста му.

— Извади ме навън, извади ме навън!

— За бога, жено, успокой се. Вероятно това е просто някоя риба.

Тя се успокои малко, осъзнавайки със закъснение, че мократа ѝ нощница я оставя ужасно разголена.

Изглежда Никълъс го забеляза едновременно с нея. Той погледна надолу и очите му се втренчиха в гърдите ѝ, чиито твърди връхчета опъваха тъканта.

Помежду им започна да се разраства напрежение. Чувствено привличане.

Тогава ѝ хрумна, че бяха прекрачили невидима линия; нова територия. Тя трябваше да настоява да се върнат в къщата. Трябваше да се притесни, че някой може да се появи и да ги открие.

Но единственото, за което можеше да мисли, беше усещането за голите му гърди, притиснати към нейните.

— Забрави целувката ми, Никълъс.

Той поклати глава, докато се взираше в устата ѝ, сякаш щеше да се радва да я опустоши.

— Знаеш ли — отвърна ѝ тихо и дълбокият му глас, извибрира през нея, — може да е било змия.

Очите ѝ се насочиха към устата му, тя ахна и се притисна напълно към него. Никълъс се засмя и плъзна ръце, за да обхване и стисне дупето ѝ. Розалинд не успя да потисне стона, който се отрони от устните ѝ. Усещането беше прекрасно. Той беше толкова силен, толкова способен. Почувства се лека като речно камъче, когато Кинкейд тръгна към брега, разплисквайки водата. По средата на пътя устните им се сляха в синхрон. Търсеци и влажни, горещи и еротични.

Когато достигна брега, Никълъс я положи върху мекото одеяло, което беше постлал между свещите. Той продължи да я целува, карайки я да се замае от неизмеримите усещания — едната му силна ръка вдигна нощницата ѝ, а другата се плъзна отдолу, за да я дръпне нагоре и да съблече дрехата напълно. Коленичейки между краката ѝ,

той се загледа в нея с такова благоговение, с такъв копнеж, че тя почти пожела да се покрие, но не го направи. Искаше Никълъс да я види цялата, да я проучи, завладее, да я притежава, защото беше негова, независимо дали я иска или не. Още от деня, в който очите ѝ срещнаха неговите, и винаги щеше да бъде, без значение какво бе приготвило бъдещето за тях.

— Мили боже, толкова си красива, Розалинд.

Горещите му ръце се плъзнаха по прасците и коленете ѝ, чак до бедрата. Когато стигна до тях, той ги подхвана и прокара пръсти по кръста ѝ и още по-надолу.

— Позволи ми да те погледам — прошепна той.

Тя се задъха, когато пръстите му проследиха външните гънки на женствеността ѝ, след което започна да ги гали и разделя. Розалинд можеше да усети колко е влажна и това я смути.

Съдейки по изражението на Никълъс, на него му харесваше.

— Искаш ме, момиче. Усещаш ли го? — той плъзна един пръст в нея и тя можеше да почувства как го обхваща отвътре.

Розалинд изстена. Хиляди тръпки запрепусаха по кожата ѝ, докато коленете ѝ се отъркваха в грубия плат на бричовете му.

— Студено ли ти е?

Тя поклати глава. Честно казано, изобщо не усещаше студ. Усещаше всеки сантиметър от тялото си невероятно чувствителен. Той повдигна вежда.

— Никак?

— Може би само малко.

— Тогава ми позволи да те покроя.

Топлината му я погълна. Никълъс се настани между коленете ѝ, полагайки силното си тяло върху нейното. Притискайки ръка към талията ѝ, той я придърпа плътно към твърдостта си. После прокара опакото на пръстите на свободната си ръка по бузата ѝ, а блестящият му поглед се впи страстно в очите ѝ, преди да помилва устните ѝ със своите.

— Това ли искаш, Розалинд? — попита той, а дъхът му бе влажен срещу устните ѝ.

Тя кимна. Треперлив дъх се отрони от дробовете ѝ, когато той облиза и игриво гризна долната ѝ устна. Устата ѝ се разтвори леко, щом се осмели да го имитира. Тогава Никълъс притисна уста към

нейната и езикът му започна да си играе с нейния, настъпателен и увещаващ.

Обвивайки ръце около тялото му, тя се вкопчи в него, предавайки се на страстта, копнееща да отвърне на глада му. Никълъс вплете пръсти в косата ѝ, разпилявайки фибите в мокрите ѝ кичури. Другата му ръка се спусна по талията ѝ, за да прихване дупето ѝ, придържайки я плътно към ерекцията си.

Розалинд издаде звук; наполовина стон, наполовина скимтене и той изръмжа, целувайки я с такова категорично притежание и нежна власт, че тя си помисли, че ще се пръсне от удоволствие.

После започна да целува врата ѝ, хапеше я нежно и попиваше капките вода върху ключицата и между гърдите ѝ. Ръцете ѝ стискаха мократа му коса, докато го притискаше към себе си и умоляваше да продължи това еротично мъчение. Обхващайки едната ѝ гърда той бавно се спусна към невероятно твърдия връх и започна да го дразни, докато Розалинд почти не изкрещя.

— Никълъс, моля те — задъха се тя.

И тогава, за нейно учудване, той плъзна горещата си, изучаваща уста дори по-надолу през корема ѝ, докато дъхът му не премина през меките, тъмни къдрици в центъра на нейната същност. Очите ѝ се отвориха и тя погледна надолу към тялото си точно когато и Никълъс вдигна поглед към нея, и страстните му устни се разтвориха.

— Какво пра...? — младата жена се задъха, посягайки към разбърканите му коси, за да го придърпа нагоре. — Дали това е... пр... пр... правилно?

С полуусмивка, той наведе главата си между бедрата ѝ и я дари с кратко близване.

— Мисля, че е.

Тя ахна. Вече не бе в състояние да мисли. Никълъс я целуна там, както целуваше устните ѝ. Цялото ѝ тяло му се отдаде на бавните му, усърдни устни и влудяващите кръгообразни и потъващи движения на езика му. Бедрата ѝ трепереха, пръстите ѝ бяха заплетени в косата му и изведнъж Розалинд извика, когато започнаха да я заливат една след друга вълни на удоволствие. И през цялото време Никълъс не спря движенията си, предизвиквайки у нея поредица от възбуждащи пулсации.

— Никога не съм опитвал нещо толкова сладко — промърмори той, най-накрая проправяйки си пътека от целувки обратно към устата ѝ.

Розалинд се почувства наистина необузdana. Искаше нещо, нещо повече.

Той подръпна зърната ѝ и тя се изви назад като лък, несъзнателно настанявайки го по-дълбоко в люлката на бедрата си.

— Розалинд — задъхано изрече Никълъс. — Не мога да чакам повече.

— Недей — въздъхна тя, прокарвайки длани надолу по ръцете и гърба му.

Той изви бедра, за да се намести. Сграбчи бедрото ѝ и проникна в нея, поглъщайки възклицанието ѝ с целувка. Даде ѝ време, за да свикне, след което притисна чело към нейното. Погледите им се срещнаха и задържаха. Син огън и зеленикавосиво.

С един плавен тласък, Никълъс се съедини с нея напълно, отнемайки девствеността ѝ. Очите ѝ се затвориха и чертите на лицето ѝ се стегнаха от болка.

— Съжалявам. Толкова съжалявам — промърмори той, обсипвайки бузите ѝ с целувки. — Само този път, кълна се. Този първи път.

Отне ѝ близо половин минута, за да си спомни, че трябва да диша.

— Това боли, Никълъс.

— Знам.

— Мисля, че повече ми харесва другият начин — каза тя.

Дишайки тежко, Никълъс се засмя.

— Това също ще ти хареса.

Той се пресегна и плъзна пръсти помежду им, за да подразни силно чувствителната пъпка между гънките ѝ. Погали я, почти тръпнещ от собствената си нужда. Розалинд имаше усещането, че е като течен огън около него и го обгръща като най-нежния сатен. Не след дълго тя започна да люлее бедрата си и от устните ѝ се отронваха тихи стонове от удоволствие.

Отначало бавно, Никълъс започна да се плъзга навън и навътре, назад и напред, всеки тласък бе малко по-бърз и по-силен, докато

Розалинд не започна да се движи с него, мятайки глава на всички страни и забивайки пети в задните му части.

Темпото се забърза, стонове й и неговото ръмжене се сляха в едно, извисявайки ги до нови висини. Божествено напрежение се разрасна в нея и тя откри, че го подтиква напред, докато не изпита почти неистова необходимост да го сграбчи и задържи отново. И внезапно се случи — то избухна в нея и Розалинд извика високо.

Мускулите му се напрегнаха и Никълъс се заби в нея за последен път, изливайки семето си с гърлен стон. Той се срина върху й, измествайки по-голямата част от тежестта си върху лактите, които бе поставил от двете страни на раменете й.

Изглежда им отне цяла вечност да възвърнат дъха си. Няколко дълги минути по-късно първи се раздвижи Никълъс. Премествайки се настрана, той се обърна към нея, докато рисуваше мързеливи кръгове по корема й.

— Никълъс — прошепна Розалинд. — Това беше прекрасно.

— Да, така е.

— А ти си един порочен мъж.

Той повдигна вежда и се загледа в нея.

— И защо? — попита я нежно.

Изведнъж тя се почувства ужасно срамежлива.

— Ти каза, че ще бъда в безопасност тук — отвърна със закачлива усмивка. — Каза, че няма да ме докоснеш под покрива на сестра си.

Никълъс се ухили.

— Ние сме под звездите, Розалинд. Удържах на думата си.

В този момент светлината в очите му угасна и той стана замислен и по-сериозен. Розалинд въздъхна неуверено, страхувайки се, че в сърцето на Никълъс се прокрадва разкаяние.

След като грабна бричовете си, той се изправи и ги обу.

— Трябва да влизаме.

Когато тя стана, той се наведе, за да вземе одеялото от тревата и го уви около раменете й.

— Какво има, Никълъс? Защо ми се струва, че всеки път, когато се приближа до теб, ти се отдръпваш?

— След това, което направихме току-що? Не мисля, че те отблъсквам.

— Не това имах предвид и ти го знаеш. Какво има? Заради поетия ангажимент към брат ми ли е? Неприятна ли съм ти? Или е заради родителите ти?

Главата му рязко се вдигна и погледът му стана бдителен.

— Какво знаеш за моите родители?

— Само, че са се обичали много. Имаш щастливи спомени, а аз...

— Щастливи спомени? Мислиш, че имам щастливи спомени? Да гледам как един мъж се моли да умре? Как седи на гроба ѝ в продължение на часове. Как спи там. За бога, трябваше да го спирам да не изкопае земята с ръцете си. Така и не разбрах дали се опитва да я изрови, или да се погребее заедно с нея.

— Не знаех.

— И това продължи, Розалинд — цели години. Сякаш част от душата му бе изтръгната от него и той завинаги оплакваше другата си половина. — Никълъс прокара ръка през мокрите си кичури. — А ти... ти си моя...

— Аз съм твоя какво, Никълъс? — попита тя тихо и внимателно.

Той преглътна тежко, очите му блестяха странно. Пое дълбоко дъх и ѝ обърна гръб.

— Ти си моя отговорност. Поне докато сезонът свърши. Нека се върнем в къщата.

Не би могъл да я нарани повече дори ако ѝ беше ударил плесница.

Четири часа по-късно, неспособна да заспи, Розалинд стоеше на една каменна пътека и гледаше към луната с дебел кремав шал, увит около раменете си. У дома тя често се разхождаше на балкона по време на безсънна нощ, но стаята ѝ тук нямаше такъв, така че вместо това слезе в градината на свеж въздух.

Леко повдигна крак и потри стъпалото си в една от плочите. След завръщането им от езерото, Никълъс я изпрати до стаята ѝ и я целуна за лека нощ с такава нежност, че тя едва не се разплака. Дали чувстваше вина заради това, което сториха?

Бяха погълнати от привличането помежду им, неспособни да отхвърлят копнежите си. Той не бе прав да обвинява себе си, или да се смята за слаб. Тя беше също толкова виновна.

Дали я наблюдаваше дори и в този момент? А кога изобщо спеше?

Розалинд преглътна буцата в гърлото си, спомняйки си звука от гласа му, когато ѝ разказа за мъката на баща си. Тонът му разкъса сърцето ѝ.

Една птичка изчурулика в далечината, подсказвайки ѝ, че вече се зазорява. Тристан щеше да се събуди скоро и щяха да се отправят обратно към дома си, а Никълъс отново щеше да я пази.

Може и да не беше способен да я обикне, или бе твърде уплашен, за да си го позволи, но тя не беше и трябваше да му го каже.

Това, което бяха споделили един с друг, бе прекрасно, красиво. И Розалинд щеше да го пази грижливо в паметта си завинаги.

Зад гърба ѝ се чу тътрене и тя погледна през рамо, за да види кой е там.

ГЛАВА 18

В този момент всичко потъна в мрак.

Да хвърлиш груб чувал върху някого и да го удариш по главата не бе особено творчески начин да го отвлечеш. Но свърши работа.

С болка, пулсираща яростно в черепа ѝ, Розалинд усети, че я хвърлят долу само за да осъзнае, че не е долу, а вътре. И едва след като подът под нея се люшна, тя разбра, че е в карета, с ръце, завързани зад гърба ѝ, докато тъмният чувал все още я покриваше.

Ударът по главата трябва да я беше накарал да загуби съзнание по някое време, защото не си спомняше кога ръцете ѝ са били вързани. Каретата затрополи напред, а звукът от ударите на копита разкри, че се движат през ливада или трева, а не по път.

Тя се изви, опитвайки се да седне, за да престане главата ѝ да подскача от пода, но веднага след като успя да го стори, каретата подскочи и рязко се наклони, карайки я да падне назад.

С помощта на краката си, Розалинд опипа каретата, като се опитваше да разбере дали е сама. След кратка проверка прецени, че е без придружител и изпрати тиха благодарност към небесата.

Който и да беше нейният похитител — а тя можеше да предположи кой е той — не вършеше особено добра работа. Младата жена изви китките си, осъзнавайки, че ще успее да ги развърже за нула време. Разбира се, тогава оставаше проблемът да реши какво да прави след това. Можеше просто да скочи от каретата и да тича колкото сили има, но нямаше представа къде се намира или колко дълго са пътували.

Силна врява наобиколи каретата и я накара внезапно да спре. Отвън се чува гневни гласове. Мили боже, нима имаше повече от един похитител? Знаеше, че залогът в Лондон е нелепо висок, но никога не бе помисляла, че тези мъже ще паднат толкова ниско.

Стъпки заобиколиха каретата и настъпи шумно боричкане. Розалинд чакаше с тайно развързани ръце.

Вратата на каретата се отвори и хладен въздух докосна глезените ѝ. С изненадващ скок, похитителят ѝ я сграбчи за раменете и я издърпа

навън, след което я изправи на крака върху земята. Ръката ѝ се сви в юмрук — точно по начина, по който братята ѝ я бяха учили — докато чакаше да махнат качулката от главата ѝ.

Грубият чувал бе свален със замах. Стиснала устни, тя остави юмрука си да полети и да уцели носа на нападателя ѝ.

За съжаление, докато осъзнае, че Никълъс е този, който стои пред нея, бе насъбрала твърде много инерция, за да спре удара.

— О, боже! Никълъс! Не исках да те ударя.

Той покри носа си с ръка със зачервено от болка лице.

— Кой, по дяволите, те е научил да удряш така?

— Гейбриъл.

— Ох — промърмори той, като звучеше носово. — Не знам дали да му благодаря, или да го ударя собственоръчно, когато се върне. — Поклати глава и премигна. — Добре ли си, Розалинд?

Някакво движение зад Никълъс привлече вниманието ѝ.

— Какво се случи?

Той отстъпи встрани, за да може тя да види. Лорд Стоукс лежеше проснат в краката на Тристан.

— Очевидно някогашният ти ухажор е решил да те принуди да се омъжиш за него.

Розалинд ахна, присвивайки поглед към Стоукс.

— Той е в пълно безсъзнание — отбеляза Тристан, побутвайки мъжа с върха на ботуша си.

— Как разбрахте какво се случва? — попита тя брат си.

— Случайно бях на път към конюшната за кратка сутрешна езда.

— След като те удари по главата — каза Никълъс, — Стоукс те пренесе до мястото, където беше оставил каретата си на пътя. Докато стигна до вас, той вече бе потеглил по алеята. Брат ти ме настигна, хвърли един поглед към лицето ми и хукна след него. Аз оседлах Бътъркърп и се присъединих. Заедно го спряхме, но аз имам заслугата за нокаутирането му до безсъзнание.

Розалинд кимна, опитвайки се да асимилира всичко, което той беше казал.

— Бътъркърп? Името на гигантския ти кон е Бътъркърп^[1]?

Ликуващият вид на Никълъс премина в нетърпение.

— Грейси и Бела го кръстиха.

Тристан се изсмя зад тях.

— О, Никълъс, това е много сладко — каза тя, усмихната.

Той се намръщи и я придърпа по-близо.

— Ранена ли си? — попита, с устни в косите ѝ.

Тя не беше очаквала да я прегърне, но се почувства просто възхитително.

— Не мисля. Получих един удар в главата, но смятам, че имам само малка цицина.

Ръката му нежно опипа черепа ѝ, като спря на чувствителното място отстрани на главата ѝ.

— Тук ли?

Розалинд кимна.

— Ще изпратя да повикат лекар вкъщи.

— Наистина, не е необходимо.

— Настоявам.

Зад тях Стоукс изстена.

— Извини ме — каза Никълъс и се отдалечи.

Той започна да връзва Стоукс с въжето, което мъжът бе използвал, за да върже Розалинд.

В този момент дотича един от лакеите на Франческа и предложи помощта си. След като мъжете завързаха Стоукс, Никълъс го завлече върху седлото на Бътъркъп. После махна с ръка и повика Тристан да отиде при него.

Розалинд наблюдаваше, докато мъжете си говореха тихо. Промъкна се по-близо, надявайки се да чуе част от разговора им, но и двамата вдигнаха едновременно погледи към нея и спряха.

Тя въздъхна и внезапно се почувства леко разтърсена. Сериозността на онова, което току-що се беше случило или можеше да се случи най-накрая я връхлетя и тя започна да трепери.

Никълъс се приближи и обви ръка около раменете ѝ.

— Ела, ще пътувам с теб в каретата на онзи кретен и ще ти донеса малко чай. А Чарлз — той кимна към лакея — ще кара впряга.

Розалинд кимна и остави Никълъс да я издърпа в каретата със себе си.

— Ами Тристан и Стоукс? — попита тя.

— Брат ти ще доведе и двата коня и ще изпратим да повикат мировия съдия — Никълъс я настани здраво и плътно до себе си, притискайки носа и устата си в косата ѝ.

Розалинд въздъхна, затвори очи и се престори, че той я обича.

— Какво правиш?

С пръст пред устните си, Розалинд помоли с поглед малката Грейси да запази тишина.

Момиченцето закима отривисто, като очевидно искаше недвусмислено да я увери, че я е разбрала.

Усмивайки се с благодарност, Розалинд наклони глава по-близо до затворената дъбова врата и се заслуша напрегнато. Наложил се да прибере обутите си в пантофки крака съвсем близо до прага, за да избегне скърцането на пода под себе си, което бе прекалено неудобна позиция, за да се задържи дълго така. Но беше решена да разбере за какво си говореха.

Никълъс и Тристан бяха от другата страна на вратата вече в продължение на почти час. Боботенето на мъжки гласове достигна до нея, което означаваше. Че те или говореха по-високо, или се приближаваха към вратата.

Тя притисна ухо към хладното дърво.

— Сигурен ли си, че точно това трябва да се направи? — това беше Тристан.

Мърморене.

— Наясно съм. Той ме уведоми, преди да тръгнат — отново Тристан.

Още мърморене.

— И си сигурен?

— Ще направя каквото е необходимо, за да я опазя — Никълъс.

Какво ли имаше предвид с това изявление?

Странният звук от ръце, пляскащи по нечий гръб. Достигна до ушите ѝ. Тя погледна Грейси с изражение, което казваше: „Какво пък беше това?“.

Грейси се изкикоти.

След това се чу кънтящ звук, напомнящ на Розалинд звън на стъкло, както, когато някой издърпва запушалката от гарафа с алкохол.

Тя отново погледна към Грейси и малката сви рамене.

Розалинд се изправи и изпусна затаения си дъх.

Вратата се отвори със замах и двете се стреснаха. Никълъс излезе, като се мръщеше недоволно. Той мълчаливо мина помежду им. Грейси го настигна с един подскок и хвана ръката му, за да върви с него. Момиченцето погледна през рамо и Розалинд ѝ се усмихна.

Тя задържа усмивката си заради детето и се опита да не обръща внимание на кратката, пробождаща болка от хладното отношение на Никълъс.

Тристан се облегна на рамката на вратата, като изглеждаше сериозен и някак по-възрастен.

— Отиваме си у дома — заяви той тихо.

— У дома? В градската ни къща?

Брат ѝ поклати глава.

— Уолвърест.

— Уолвърест! — челото ѝ се сбърчи. — Защо?

— Никълъс реши, че вече не е безопасно за теб в града.

— Но Стоукс беше хванат.

Той сви рамене.

— Може да има и други.

— И те могат да ме последват извън Лондон точно както лорд Стоукс ме последва тук.

— Намираме се на един ден път от Лондон. А в града има прекалено много хора. Твърде много места, където да се скрият. В Йоркшир е по-безопасно. — Тристан се отблъсна от рамката и прокара ръка по челюстта си. — Първо ще спрем в градската къща, за да се подготвим за пътуване. Но е решено, Розалинд. Просто ще се оттеглиш в провинцията преди всички останали.

Той закрачи надолу по коридора.

— Ами Никълъс?

Брат ѝ спря при думите ѝ, но не се обърна.

— Той ще дойде ли с нас?

— Не знам.

[1] Buttercup (от англ. ез.) — лютиче. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

— Имате посетител, милейди.

Розалинд вдигна поглед от отворения куфар, който лежеше върху леглото ѝ. Целият ѝ гардероб бе разпръснат из спалнята, докато прислужниците сгъваха и гладеха дрехите ѝ, и ги опаковаха за пътуването към Йоркшир.

Затваряйки очи за момент, тя опита да потуши непостоянното усещане, че се носи по течението. Той я отпращаше и тя не знаеше дали ще дойде с нея и ако го направеше, то какви щяха да бъдат отношенията им, щом се върнеха към предишния си провинциален начин на живот.

Нямаше да върши глупости, да тропне с крак и да откаже да напусне града — за малко да я отвлекат, за бога. Искаше да замине, докато интересът към облога не отшуми. Макар да предполагаше, че това никога няма да се случи — освен ако не се омъжеше.

И ако всичко това продължеше и след като Гейбриъл и Маделин се върнеха, Розалинд бе сигурна, че той ще настоява тя да се омъжи бързо — заради собствената ѝ сигурност.

Искаше да говори с Никълъс. Имаше нужда да чуе гласа му, нуждаеше се да почувства ръцете му около себе си. Искаше да го погледне в очите и да види топлото и любящо сърце, което криеше там. Жадуваше той да я пусне да пропълзи вътре и да остане там завинаги.

След като бяха правили любов край езерото, Розалинд можеше да се закълне, че Никълъс бе на път да разкрие нещо от съкровеният кътчето на съзнанието си. А после начинът, по който я бе държал в каретата по обратния път до къщата на сестра му, допълнително бе подхранил надеждите ѝ. Но след това той бе толкова студен след разговора си с Тристан, че тя не знаеше какво да мисли.

— Милейди? — настоя тихо прислужницата. — Имате посетител.

Розалинд разтърси глава и погледна към прислужницата, която стоеше до отворената врата на стаята ѝ.

— Мис Мериуедър иска да говори с вас. Приемате ли посетители?

Младата жена кимна.

— Би ли я изпратила горе?

Прислужницата направи бърз реверанс и излезе.

Розалинд се изправи, поглаждайки бледозелената си рокля. Секунди по-късно, Луси се втурна в стаята ѝ с шумолящи поли.

— Намерих решение! — възкликна тя, улавяйки ръцете на Розалинд в своите.

— На какво?

— На... — приятелката ѝ погледна многозначително двете прислужници, които опаковаха дрехите на Розалинд. — Къде отиваш?

Розалинд мълчливо освободи прислужниците. Тя изчака, докато излязат от стаята и затвори вратата зад себе си, преди да отговори на Луси.

— Обратно в Йоркшир.

— Защо?

— По нареждане на лорд Уинтърборн.

— И ще тръгнеш просто така?

Розалинд кимна, стиснала устни. Щеше да обясни цялата история на Луси някой ден, но не сега.

Раменете на приятелката ѝ се отпуснаха.

— Ххмм. Това прави, онова, което щях да ти кажа съмнително.

— Какво щеше да ми кажеш?

Луси въздъхна драматично.

— Само, че намерих решение на проблема с твоя пазител.

— Какво решение?

— Не какво, а по-скоро кой. Мис Полк. Лейди Бийчъм организира още едно градинско чаено парти и тя беше там. Заговорихме се и така разбрах, че тя е влюбена не в кой да е, а в самия лорд Уинтърборн! Не разбираш ли? Открих нещото, което ще му отвлече вниманието! Изглежда, семейството ѝ живее близо до фермата му в Йоркшир и тъй като тя копнеела за него, го последвала в Лондон. Чула го да говори с чичо ѝ преди около месец за изкопаването на нов кладенец, а Уинтърборн отвърнал, че не може да помогне, тъй като

имал някаква „досадна работа“, за която трябвало да се погрижи в Лондон.

— Аз съм досадната работа — повтори Розалинд.

Гласът ѝ прозвуча слабо.

— Да! — обяви Луси, развълнувана и очевидно, без да осъзнава каква мъка причинява това изявление на приятелката ѝ. — Тогава идеята е добра, нали?

— Каква идея? — на Розалинд ѝ прилоша.

— Че трябва да събереш Полк с Уинтърборн?

Розалинд поклати бавно глава, загледана в ъгъла на стаята.

— А-аз вече не искам да бъда сватовница.

Тишина изпълни въздуха.

— Добре ли си? — Луси я докосна по рамото.

Тя поклати глава.

— Не. Не се чувствам много добре. Ако нямаш нищо против...

Приятелката ѝ вдигна ръка.

— Разбирам. Искам да те видя, преди да тръгнеш. Ще се увериш ли, че ще се случи?

Розалинд кимна и опита да се усмихне, но не успя. Луси наклони тъжно глава и тихо излезе от стаята.

Внезапно Розалинд се почувства така сякаш мъглата в съзнанието ѝ се е разпръснала. Тя си мислеше, че той крие нещо, вероятно чувствата си към нея, но сега бе напълно възможно причината Никълъс да се държи хладно към нея да е, защото сърцето му е подарено на друга.

А това означаваше, че независимо за колко специална и прекрасна бе смятала предната нощ, той просто я беше използвал. Желаше я и се беше борил със съвестта си, защото тя бе по-малката сестра на най-добрия му приятел. Негова отговорност. Неговата досадна работа.

Сърцето ѝ започна да препуска и дишането ѝ се учести. Господи, беше направила ужасна грешка в преценката си за отношението му към нея. Някой почука леко на вратата.

— Влез — извика тя, ала гласът ѝ пресекна.

Вратата се отвори със скърцане и Никълъс влезе с бавни, отмерени стъпки.

Погледът ѝ бе сведен към пода и тя постепенно вдигна очи нагоре по полираните му ботуши, плътно прилепващите черни бричове, пригладената жилетка, широкия гръден кош, шалчето, та чак до красивото му лице.

Сивите му очи се присвиха леко, когато погледите им най-накрая се срещнаха.

— Трябваше да говоря с Тристан — каза той, обяснявайки присъствието си. — И го сторих, току-що. — Прочисти гърло. — Но сега трябва да говоря с теб.

Дъхът му изсвистя през устните му и Никълъс започна да кръстосва стаята, склучил ръце зад гърба си.

Беше толкова нервен. Никога не го бе виждала да се държи по този начин.

— Т-трябва да ти призная нещо — отрони той. — Не знам дали осъзнаваш колко трудно е за мен да го кажа. Не исках да бъде по този начин.

Очите ѝ следваха движенията му, напред и назад.

— Скрих някои неща от теб.

Сърцето ѝ препускаше в гърдите. Ето го. Това беше признанието му... че иска да бъде с друга.

— Не го казвай — възкликна тя, малко прекалено силно.

Той се закова на място и правите му вежди се събраха. Розалинд се приближи към него и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не казвай нищо.

Целуни го сега. Целуни го за последен път. Защото, когато ти каже, че не те обича, няма да можеш да се преструваш повече.

Тя се пресегна, обхвана челюстта му в ръце, дръпна го към себе си и го целуна така сякаш не го е правила никога досега. Устата ѝ се движеше върху перфектно изваяните му устни като че ли тя бе доминиращата. Принуждавайки го да върви назад, Розалинд го целуваше така сякаш го завладява. С ръце върху лактите ѝ, той спря, когато бедрата му срещнаха леглото ѝ. Езикът ѝ потъваше в горещата му уста с лек привкус на шоколад, срещайки неговия.

И тогава моментната му изненада се изпари и ролите се размениха. Той я дръпна грубо към себе си, завъртя я и я накара да седне на високото легло. Точно когато започна да се навежда още повече към нея, принуждавайки я да легне, тя го бутна. В продължение

на няколко секунди Никълъс не помръдна. А после, сякаш излязъл от унес, той се отдръпна от нея.

Щом се освободи, Розалинд избяга от стаята.

Розалинд зави зад ъгъла, който щеше да я отведе до задния вход и едва не се блъсна в Тристан.

— Охаа! Намали малко. — С една ръка, която държеше екземпляр на Таймс, а другата — разплискана чаша чай, той погледна надолу към себе си. — Пропусна. — Повдигна вежда. — Но пък имам петно на ботуша.

Тя извърна поглед и се опита да го заобиколи. Не искаше брат ѝ да се вгледа в очите ѝ и да види, че е разстроена.

Нямаше нужда да се тревожи. Тристан беше твърде загрижен за ботуша си.

Когато го подминаваше, той промърмори:

— Въпреки състоянието на ботуша ми, имам добра новина. Знаеш ли, че Никълъс тъкмо ме информира, че притежава двойка уелски жребци? Отлични коне. Винаги съм искал един. Трябва да кажа, че ще ми хареса да имам Никълъс за зет.

Тя замръзна.

— Какво каза? — Розалинд се обърна бавно с лице към него.

— Новият ми зе... той не е ли? — Очите му се разшириха и придобиха виновен вид. — Той каза, че ще...

— О, не. О, не, о, не, о, не.

Тя се затича покрай Тристан и се насочи към стълбите. Молеше се Никълъс да не си е тръгнал.

Каква малка глупачка беше! Ето че бе дошъл да ѝ предложи, да признае чувствата си, а тя го беше спряла. Бе очевидно, че му е трудно да говори за чувствата си... и точно тогава го беше накарала да замълчи?

Моля те, нека все още да е тук.

Препускайки надолу по коридора, Розалинд задмина една висока фигура, сграбчи централната колона на стълбището, за да се покатери по него... и застина на място.

Надзърна през рамо и погледна към мястото, където Никълъс стоеше до стълбите.

— Добър ден — каза тя, провлачвайки думите.

Трепереща усмивка се появи на устните и.

Никълъс се ухили като глупак.

Без да откъсва очи от него, тя повдигна брадичка към стълбите.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Както искаш.

Той хвана ръката ѝ и заедно се изкачиха нагоре по стълбите и стигнаха до стаята ѝ.

— Тихо — предупреди тя, сочейки към затворената врата на леля си.

Никълъс кимна. В стаята ѝ Розалинд внимателно затвори вратата зад тях, сграбчи ръката му и го насочи към стола пред писалището ѝ. После си пое дълбоко дъх, приглади полите си и стисна ръце скромно пред себе си.

— Така, та какво казваше?

Той се засмя, изведнъж почувствал такова задоволство, че това трябваше да го изплаши. Но само го правеше щастлив. Никълъс я придърпа в скута си и я целуна по челото. И тогава каза тихо:

— Имам да ти призная нещо.

— Така ли? Продължавай.

— Всъщност няколко неща.

— Имаш цялото ми внимание.

— Някои може да те ядосат.

Това я накара да повдигне едната си деликатна вежда.

— Наистина ли? Тогава започни с него.

— Мога да танцувам валс.

— Подозирах — въздъхна тя. — Но ще ги простя въз основа на представянето ти след това на дивана.

— Ако желаеш повторно изпълнение, лесно може да се уреди.

— Ще видим. Все пак имаш да споделяш още признания.

— Ааа. Е, следващото ми признание е, че не съм приемал никакво уиски. Гейбриъл не ми предложи никаква компенсация, а и аз не бих я приел дори ако го беше сторил.

— Защо? — прошепна тя, изглеждайки несигурна.

— Казвах си, че правя услуга на приятел, че ти си задължение. По дяволите, казах го дори на Тристан по-рано днес. Но се уморих да се боря с това.

Той я стисна и я погледна право в очите.

— Защото те обичам, Розалинд. Мисля, че те обичам от много дълго време, години. Вярвам, че заради страховете си, продължавах да се боря с това чувство. Продължавах да си повтарям, че съм само привлечен към теб, че страстта ще отmine и някой ден ти ще се омъжиш за друг.

Тя отвори уста, за да проговори, но той я накара да замълчи, като докосна долната ѝ устна с възглавничката на палеца си.

— Опитах се да прекарвам колкото може по-малко време в твое присъствие. Защото във всеки един момент, в който съм близо до теб. Желанието да бъда с теб става все по-силно и решимостта ми да ти устоя отслабва.

— Никълъс. Обичам те. Аз също те обичам от много дълго време. Но за разлика от теб, не се страхувах от това. Но се опасявах от безразличието ти.

Той се засмя ниско.

— Само ако знаеше. Съжалявам, че те подведох. И задето бях такъв страхливец. Ще ми простиш ли, ако прекарам остатъка от живота си, докато ти показвам колко омаян съм от теб всъщност?

Тя кимна усмихната.

— Омъжи се за мен, Розалинд. Бъди моя съпруга.

— Разбира се, че ще бъда.

Той я целуна нежно, открито, без да сдържа чувствата си. Когато най-накрая се отделиха един от друг, тя го изгледа скептично.

— Какво не е наред?

— Просто... на два пъти ми каза, че харесваш тихи, високи блондинки... а мис Полк е висока и руса. И те последва чак дотук...

Никълъс поклати глава като вътрешно се изрита, задето я беше дразнил така.

— Розалинд, слушай. Ако исках да се оженя за мис Полк, щях да го направя много отдавна. Ако исках да имам някакви отношения с нея, щях да го сторя преди години. Моите племенници са наясно с интереса ѝ към мен само защото жената е тактична, колкото топовен гръм.

Розалинд се засмя.

— Добре.

— Въпреки това — каза той, обвивайки ръка около нея, за да я притисне по-близо до себе си — трябва да призная, че съм напълно обсебен от дребни, чернокоси, синеоки девойки на име Розалинд.

— Наистина ли?

Устата му се спусна към нея.

— О, определено.

Издание:

Автор: Оливия Паркър

Заглавие: Тайнственият пазител

Преводач: Димитрия Петрова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Тиара Букс

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 25.09.2014

Редактор: Яна Иванова

Коректор: Гергана Димитрова

ISBN: 978-954-2969-28-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9489>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.